

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



KOSTANIDIS FAMILY
BOOK ONE

SEDUCED *by* CONTRACT

THE GREEK AND THE SUGAR BABY

D.A. LEMOYNE



- **Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız**
 - **Çeviri Yedek Telegram Grubumuz**
 - **Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz**
 - **Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri**
- **Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız**

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



İçindekiler

[Alıntı Resim](#)

[Sosyal Medya](#)

[Tanıtım Yazısı](#)

[Yazarın Notu](#)

[Zeus](#)

1. [Madison](#)

Birinci Bölüm

[New York](#)

2. [Madison](#)

İkinci Bölüm Üçüncü

3. [Madison](#)

Bölüm Dördüncü

4. [Zeus](#)

Bölüm Beşinci Bölüm

5. [Madison](#)

Altıncı Bölüm

6. [Madison](#)

Yedinci Bölüm

7. [Madison](#)

Sekizinci Bölüm

8. [Zeus](#)

Dokuzuncu Bölüm

[Sanat eseri](#)

9. [Madison](#)

Onuncu Bölüm

10. [Zeus](#)

11. [Madison](#)

On birinci bölüm

12. [Zeus](#)

Onikinci Bölüm

13. [Madison](#)

On Üçüncü Bölüm

[SIN Gece Kulübü](#)

14. [Zeus](#)

On Dördüncü Bölüm

15. [Madison](#)

On Beşinci Bölüm On

16. [Madison](#)

Altıncı Bölüm

17. [Zeus](#)

On Yedinci Bölüm

18. [Madison](#)

On sekizinci bölüm

19. [Zeus](#)

On dokuzuncu

20. [Zeus](#)

bölüm Yirminci

21. [Madison](#) *bölüm*

22. [Zeus](#)

Yirmi Birinci Bölüm Yirmi

23. [Madison](#)

İkinci Bölüm Yirmi Üçüncü

Bölüm Yirmi Dördüncü Bölüm

24. [Zeus](#)

Yirmi Beşinci Bölüm Yirmi

25. [Zeus](#)

Altıncı Bölüm

26. [Zeus](#)

Yirmi Yedinci Bölüm

27. [Zeus](#)

28. [Madison](#)
Yirmi Sekizinci Bölüm
29. [Zeus](#)
Yirmi Dokuzuncu Bölüm
30. [Madison](#)
Otuzuncu Bölüm
31. [Zeus](#)
Otuz Birinci Bölüm
32. [Madison](#)
Otuz İkinci Bölüm
33. [Madison](#)
Otuz Üçüncü Bölüm
34. [Zeus](#)
Otuz Dördüncü Bölüm
35. [Zeus](#)
Otuz Beşinci Bölüm
36. [Madison](#)
Otuz Altıncı Bölüm
37. [Madison](#)
Otuz Yedinci Bölüm
38. [Zeus](#)
Otuz Sekizinci Bölüm
39. [Zeus](#)
Otuz Dokuzuncu Bölüm
40. [Madison](#)
Kırkinci Bölüm
41. [Zeus](#)
Kırk Birinci Bölüm
42. [Madison](#)
Kırk İkinci Bölüm
43. [Zeus](#)
Kırk Üçüncü Bölüm
44. [Zeus](#)
Kırk Dördüncü Bölüm
45. [Madison](#)

Kırk Beşinci Bölüm

46. [Zeus](#)

Kırk Altıncı Bölüm

47. [Madison](#)

Kırk Yedinci Bölüm

48. [Zeus](#)

Kırk Sekizinci Bölüm

49. [Zeus](#)

Kırk Dokuzuncu

50. [Madison](#) *Bölüm Elli*

51. [Madison](#) *Elli Birinci Bölüm*

52. [Zeus](#)

Elli İkinci Bölüm

[Yunanistan](#)

53. [Madison](#)

Elli Üçüncü Bölüm

[Madison](#)

Epilog I

[Zeus](#)

[Bonus](#)

[Dionysus Kostanidis Athanasios](#)

[Madeline Turner](#)

[D.A. Lemoyne'nin diğer eserleri](#)

[Yazar hakkında](#)

SEDUCED *by* CONTRACT

THE YENİ AN ŞA ŞAKER BABY

D.A. LEMOYNE

Alıntı

“Bir anlaşmamız vardı . . .”

"Anlaşma iptal oldu. Dans etmeye devam edebilirsin Madison, ama bu cehennem
çukurundaki her lanet adam senin benim olduğunu bilecek."

Zeus ve Madison

(Sözleşmeyle Baştan

Çıkarılmış)

D. A. LEMOYNE

dalemoynewriter@gmail.com Telif hakkı

© 2024 D. A. Lemoyne.

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlanmıştır.

Başlık: Sözleşmeyle Baştan

Çıkarılmak Orijinal Başlık: Seduzida por
Contrato

İlk yayın tarihi 2022 Kuzey

Carolina – ABD Yazar: D.

A. Lemoyne Çeviri: W.

Books

Kopyalama Düzenlemesi: The Word

Faery Kapak Tasarımı: Angela H.

Kapak fotoğrafı: Renie Saliba İllüstrasyon: M.

Ribeiro

E-kitap ve Kağıt Kitap Biçimlendirme: MadHat Studios

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemeleri veya tanıtımlarında kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik yollarla herhangi bir biçimde çoğaltılamaz veya kopyalanamaz.

Aşağıdaki kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle benzerlik tamamen tesadüfidir.

Aşağıdaki hikaye yetişkinlere yönelik temalar, küfürlü dil ve cinsel içerik barındırmaktadır.

Yetişkin okuyucular için yazılmıştır.



Sosyal Medya

Instagram

Facebook Profili Facebook

Sayfası Facebook Grubu

Pinterest

_____ -

Tanıtım



Uyarı: tetikleyici unsurlar içerebilir.

Uyarı: *Kostanidis Ailesi* serisinin ilk kitabı olan *Seduced by Contract*, bağımsız bir kitaptır. Her kitap ayrı ayrı okunabilir, ancak bir sonraki kitapta öncekilerden spoilerlar bulunması muhtemeldir.

Zeus Kostanidis. Bankacı. Kibirli. İsteddiği her şeyi satın alabileceğine inanan bir adam.

Kim olduğunu bilmeden onun için dans ettim. Onun arzusunu uyandırdım.

Ona "hayır" dedim. Ama fikrimi değiştirmeme neden olan bir şey oldu.

O, kendisine hiç hayır denmemiş bir milyarder.

O, bir sözü tutmak için çaresizce çabalayan genç bir kadın. Ahlak sınırlarını zorlayan baştan çıkarıcı bir anlaşma. Karşı konulması imkansız, heyecan verici bir kimya.

Adını miras aldığı tanrıya layık olan Zeus Kostanidis, güçlü ve acımasız bir bankacıdır.

Soğuk, alaycı ve aşka inanmayan Kostanidis, her şeyin bir bedeli olduğuna inanır ve bir şeyi istiyorsa, bunun bedelini ödemekten çekinmez.

Yolu, alçakgönüllü ve çalışkan bir genç kadınla kesiştiğinde, Madison Foster'ı, kadının onda uyandırdığı arzuyu tatmin edene kadar yatağına atmaya karar verir.

Madison, patronunun kibirli ağabeyiyle ilişki kurmakla ilgilenmez. Endişelenecek çok fazla sorunu vardır. Yakışıklı ve seksi olsa bile, bir milyarderin sevgilisi olmak istemez.

Ancak, hayatındaki en önemli insanların güvenliğini sağlamak için yapmayacağı hiçbir şey yoktur ve milyarder ona uygunsuz bir teklifte bulunduğunda, reddetme lüksü yoktur.

Ancak deneyimsiz kadın, bu arzu oyununda dengeleri kurarak kendi kurallarını yaratacaktır.

Yazarın Notu

Seduced by Contract, Kostanidis Ailesi serisinin ilk kitabıdır ve Zeus Kostanidis ile Madison Foster'ın hikâyesini anlatır.

Dünyayı ayaklarının altında tutan kibirli bir Yunan olan Zeus, sırasıyla *The Tycoon's Obsession* ve *About Love and Revenge* kitaplarının kahramanları Christos ve Odin Lykaios'un kuzenidir.

Madison, kız kardeşine verdiği sözü yerine getirmek için hiçbir çabadan kaçınmayacak genç bir kadındır.

Zeus ve Madison tamamen farklı dünyalara aittirler. Zeus, zengin bir ailede büyümüş, tüm isteklerinin yerine getirilmesine alışkın bir Yunan bankacıdır. Yakışıklı, çekici, acımasız ve intikamcı olan Kostanidis kardeşlerin en büyüğü, bir görev üstlenmiştir: Ailesini, ebeveynlerinin karıştığı bir trajedinin ardından sonsuza dek lekelediği itibarını geri kazanmak.

Madison Foster, ailesine bakmak için sıkı çalışmaktan çekinmeyen genç bir kadındır. Üvey annesinin yardımıyla iki yeğenine bakmaktadır.

Bu güçlü Yunanlı adamın yolu genç kadıninkiyle kesiştiğinde, aralarında güçlü bir çekim başlar, ancak Zeus, onları sonsuza dek ayırabilecek sınırlar saklamaktadır.

Yukarıda bahsedilen karakterlere ek olarak, diğer üç kardeşi de tanıtacağım: Ares, Dionysus ve Hades. Her birinin kendi kitabı olacak.

Bir seri olmasına rağmen, her kitapta farklı bir çift yer alacak. Bununla birlikte, sonraki kitaplar muhtemelen öncekilerden bazı spoilerlar içerecek.

Son olarak, kitaplarım her zaman bağımsız hikayelerdir, ancak edebi dünyam birbiriyle bağlantılıdır, bu nedenle bir serideki karakterleri başka bir seride de bulabilirsiniz.

ancak her zaman karakterlerin nereden geldiğini açıklayacağım ve sizi ilgili esere yönlendiren bir dipnot bırakacağım.

Umarım yarattığım evrene, benim onu yaratmayı sevdiğim kadar derinden aşık olursunuz.

XO,

D. A. Lemoyne

*Tüm okuyucularıma: Bu heyecan verici yeni seriye bayılacağınızı umuyorum.
Kuzey Carolina, 2024.*

Zeus

PROLOG



Geçmiş

YUNANİSTAN

Ahşap zeminde bir çatlak var, bu da viskoz sıvının yoluna devam etmesini engelliyor ve babamdan akan kanı bir tür bitmemiş resim ya da soyut çizime dönüştürüyor.

Garip bir şekilde, beni uzaklaştırmak isteyen şey önümdeki manzara değil, koku.

Bu mide bulandırıcı, iğrenç kokuyu asla unutamayacağım sanırım. Bileğimdeki saate bakıyorum.

Kardeşlerim her an gelebilir ve ne yapacağıma karar vermem gerekiyor. Önce polisi mi arayayım, yoksa avukatı mı? Sanki bu soru, babamla bir daha asla konuşamayacağım gerçeğinden daha önemliymiş gibi karar vermeye çalışıyorum.

Sanki az önce idolümü kaybetmemişim gibi.

"Bir Kostanidis, ne olursa olsun asla boyun eğmez," diye söylediğini duyuyorum sanki, çocukluğumuzda pazar öğle yemeklerinde her zaman söylediği gibi.

Ama sen ona boyun eğdin. Gururunu ayaklar altına almasına izin verdin. Onu çocuklarının, ailemizin üstünde tutun.

Elimde mektup var. Babam mektupta, annemin bugün erken saatlerde sevgiliyle kaçmaya çalışırken öldüğünü yeni öğrendiğini söylüyor.

Tek düşünebildiğim, hak ettiğini bulduğu.

Arkamda kapı açılıyor ve dönmeme gerek kalmadan, sürünerek gelen ayak seslerinden kim olduğunu anlıyorum.

"Onu ilk bulan bendim. Mektubu okudum. Kaç yıl sürerse sürsün, gururumuzu geri kazanacağına söz ver bana Zeus," diyor büyükbabam, yanımda durarak. "Fazla vaktim kalmadı, ama aile adının onurlandırılacağını bilerek ölmem gerek."

Her zamanki gibi, sesinde hiçbir duygu yoktu. Bir Kostanidis asla zayıflık göstermez.

"Öyle olacak, büyükbaba. Babamın intikamını almak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Madison

BİRİNCİ BÖLÜM



Günümüz

NEW YORK

Giydiğim ucuz siyah topuklu ayakkabının ön kısmına bakıyorum ve küçük, çentikli beyaz bir leke fark ediyorum. Çoğu insan muhtemelen bunu fark etmez bile, ama kendimi yeterince iyi tanıyorum ve bu kusur yüzünden tüm görüşme boyunca gergin olacağımı biliyorum.

Bir süredir, bu konuda bir doktora görünmemiş olsam da, OCD'den muzdarip olduğumu düşünüyorum. Beni bu sonuca götüren kesin bir teşhis değil, ayrıntılar.

Her şeyin tam olarak doğru olmasını isterim. Hayır, düzen delisi olduğumdan falan bahsetmiyorum, daha çok mükemmelliğe karşı gerçek bir takıntım var.

Biraz araştırma yaptım ve OCD'nin çeşitli türleri olduğunu öğrendim. Benim durumumda, bu estetikle ilgili. Yerde olmayan şeyleri düzeltmem gerekiyor, yoksa başka hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Ve bu görüşmede başarılı olmak için ne kadar odaklanmam gerektiğini sadece Tanrı bilir, bu yüzden hızlı bir çözüm olarak çantamı açıp siyah bir göz kalemi çıkarıyorum ve ayakkabımdaki kusuru sihirli bir şekilde ortadan kaldırıyorum. Artık onu fark etmek için lazer görüşe sahip olmak gerekir.

Ayağımı yere vuruyorum, ama asansörün içinde önümde duran adam arkasına dönüp baktığında utançtan donup kalıyorum.

Mülakata seçildiğime inanamıyordum. Tamamen çaresizlikten başvurmuştum, ama şimdi fırsat elime geçmişti ve her şeyin yolunda gitmesi için sessizce dua ediyordum.

Milyarder ailelerin sahip olduğu ve SIN'i yönettikleri diğer şirketlerin genel merkezinin bulunduğu binanın kapısından geçmek bile beni endişelendirdi ve kendimi bir yabancı gibi hissettirdi, ki bu tamamen yanlış da sayılmaz.

Ancak, asansör mülakatın yapılacağı kata geldiğinde kaçmak istiyorum. Bekleme odasında, moda dergilerinden çıkmış gibi görünen en az bir düzine kadın oturuyor.

Eğer benimle aynı pozisyona başvuruyorlarsa, nasıl bu kadar iyi giyinmeyi göze alabiliyorlar? Ben fakirim, ama ünlülerin nasıl yaşadığını çok iyi biliyorum. Hayal kurmak bedava.

Sağında oturan üçüncü adayın kucağında duran çantanın fiyatını biliyorum, çünkü onu satın alacak param yok.

Eğer zenginseler, burada ne işleri var?

İlan maaş miktarı hakkında bir şey söylemiyordu, ancak benim başvurduğum kariyerle aynı kariyere sahip kadınlar için kadın sohbet odalarında yaptığım araştırmaya göre, maaş yüksek olmalı. Büyük şirketlerin, mülakatın son aşamasına gelene kadar maaş miktarını asla açıklamadığını okudum, bu da bugün mali sorunlarımın kısmen çözüleceğini mi yoksa umutsuzluk yolunda devam edeceğimi mi öğreneceğim anlamına geliyor.

Hayır, her şey yoluna girecek. Tanrı'ya inanıyorum ve O, Brooklyn hastaneye kaldırıldığından beri aldığım kararların benim yararına olmadığını biliyor.

Sahte alçakgönüllülük yapmadan söylüyorum, görünüşüm konusunda endişeli değilim. Endişeli olmamın sebebi bu değil. Bu konuda eksikliğim olmadığını biliyorum, yoksa beni seçmezlerdi, ama başvurumda birden fazla dil bildiğimi yazarak yalan söylediğim için çok endişeliyim. Bilmiyorum, ama yine de başvurdum. Teorik olarak, bu tür bir iş için neden iki dil bilmeniz gerektiğini bile anlayamıyorum, çünkü teorik olarak müşterilerle herhangi bir etkileşim olmamalı.

İkinci dil konusundaki bu *küçük sorunun* yanı sıra, bu işi nasıl bulduğumla ilgili bir sorun da var. Yine yalan söyledim. Eski bir çalışanın tavsiyesi değil, temizlik yaptığım bir müşterinin cebinden düşen bir kartvizit sayesinde buldum.

Alışkanlık haline getirmiş bir yalancı değilim, ama çaresizim. Bu benim son şansım. Daha önce denediğim hiçbir şey, o korkunç kadının

ailemizi parçalamak istemesini engelleyemedi.

Tabii ki, buradaki para piyango ikramiyesi kadar yüksek değilse, yeterli olmayacak. Diğer iki işimden birini sürdürmem gerekecek, ama en azından hafta sonunun bir kısmı boş olacak.

Bu lüks ortama bakınca, düşük maaşlar ödeyemeyeceklerine inanıyorum. İlk görüşmede, SIN'i sadece seçkinlerin seçkinlerinin ziyaret ettiğini söylediler ve bu da bana böyle radikal bir karar verme cesaretini verdi.

İçeride sessizlik kuralı geçerli olmalı; SIN'de olanlar SIN'de kalır. Bir gün okula geri dönüp bir kariyer yapmayı planlıyorum, o zaman her şey geçmişte kalacak.

Üstelik bu, gündüz işlerimdeki gibi fiziksel bir iş değil. Dün bir müşterimin evinde geç saatlere kadar kalıp merdiven inip çıkmaktan sırtım hala ağrıyor.

Odanın girişinde duruyorum, diğer adayların gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Güvensizliğimi kontrol edemiyorum ve kendime bir kez daha bakıyorum.

Giysilerim her zaman ucuz olmuştur, hepsi mağazalardan alınmıştır ve o zaman bile, ancak yüzde yetmişin üzerinde indirim olduğunda. Bugünlerde, para kalmadığı için, o bile yok.

Giydiğim siyah elbise dışında, en son ne zaman yeni bir şey aldığımı bile hatırlamıyorum. İş ve ev dışında hiçbir yere gitmediğim için yeni kıyafetlere ihtiyacım yok. Bu elbiseyi, başvurduğum pozisyon için profesyonel görünmek istediğim için aldım. Mülakatı yapan kişinin *yanlış* anlaması ihtimaline karşı.

Giysilerden çok daha ciddi şeyler için endişelenmem gerekiyor, ama bu pozisyonun son seçim aşamasına geldiğimde, üvey annemin sürekli tekrarladığı bir cümle aklıma geldi: dünya görünüşlerle döner.

İnsanlar sana acımazlar ve paraya ihtiyacın olduğunu düşünürlerse sana ikinci bir bakış bile atmazlar. Şu anda bunun doğruluğunu teyit ediyorum. Koyu renkli ahşap masanın arkasındaki sekreter beni süzer ve bir an için, kendinden emin bir kadın imajımın sahte olduğunu keşfedeceğinden eminim.

Yani, ben özgüven sorunları yaşamıyorum. 1,70 boyum, uzun kahverengi saçlarım ve yeşil gözlerim dikkat çekiyor. Sokakta yürürken erkeklerin başlarını çevirip bana baktıklarını biliyorum, ama buraya ait olmadığımı anlamam on saniyeden fazla sürmüyor.

Aday olarak bile.

Korkak olma, Madison. Bu seninle ilgili değil.

Maaşın düşük olması mümkün değil, bu yüzden ne olursa olsun bununla yüzleşeceğim.

Çantamın omuz askısına tırnaklarımı gergin bir şekilde vurarak, iki dil bildiğim yalanının dışında kaç tane yalan daha söylemem gerekeceğini tahmin etmeye çalışıyorum.

Gerekli olduğu kadar, kafamdaki ses beni tekrar uyarıyor.

Birden fazla dil bildiğimi iddia etmekten biraz utanıyorum, ama daha fazla para kazanmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Sekreter masanın arkasından kalkıp bana doğru yürüyor. Midem bulanıyor ve sırtımdan soğuk terler akıyor.

Bana bu iş için uygun olmadığımı söyleyecek. Buradaki herkes sarışın ve çok daha zayıf.

Üstelik, benim çaresizliğimi ve ihtiyacımı hissedebildiğini hissediyorum.

Bana bakışından, giydiğim kıyafetlerin diğer adaylarınkilerle uyuşmadığını anladığını da biliyorum.

Boş ver. Buraya çağrıldığım için geldim ve hiçbir şekilde geri adım atmayacağım.

Gözlerimi dikip, korkutulmayı reddediyorum.

Tereddüt edemem.

Başaracağım.

Madison

İKİNCİ BÖLÜM



"MADISON FOSTER?" sert bir ifadeyle sekreter seslenir ve midem sıkışır. "Bay Ares Kostanidis sizi bekliyor."

Ares Kostanidis mi?

Bu olamaz.

Mülakatımı büyük patron mu yapacak? Bu ne tür bir şaka? Ne zamandan beri milyarderler iş adaylarıyla bizzat mülakat yapıyorlar?

Tanrım, gerçekten gitmek istiyorum.

Kahve servisi için bir pozisyon yok mu? Belki bir gece kulübünde, çünkü o bahşişlere çok ihtiyacım var.

Daha basit bir şey hedeflemeliydim. Onun gibi bir adamın, iki dil bildiğim yalanına kanması imkansız. Ya bana İspanyolca bir şey sorarsa? *Gracias, tacos ve fajitas* dışında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum.

Ve neden dansçıları işe alan kişi o olmak zorunda? Hayatında yapacak daha iyi bir işi yok mu? Özel jetiyle uçmak, ünlü bir mankenle tropikal bir cennete gitmek, kuzey ışıklarını izlemek gibi, kısacası bankadaki milyonlarca doları sayesinde yapabileceği her şey.

Kostanidis ailesinin bu üyesiyle ilgili bildiklerimi hatırlamaya çalışıyorum, ama çok endişeli olduğum için kafam çok karışık.

Yani, Kostanidis soyadı Amerika Birleşik Devletleri'nde çok tanınmış olduğu için potansiyel yeni işverenim hakkında internette biraz araştırma yaptım. Üç erkek kardeşi olduğunu ve ikinci en büyük olduğunu öğrendim.

Kulüp müdürü falanla görüşeceğimi sanıyordum. Bu kadar önemli biriyle muhatap olacağımı hiç tahmin etmemiştim.

Yalanıma nasıl devam edeceğim? Tanrım, kaçmak için can atıyorum.
Buraya kadar geldin. Kim bilir? Belki de her şey yolunda gider, diyor şeytani
ses.

Brooklyn ve ben bir yalancı tarafından yetiştirildik ve yalan söylemenin o kadar da zor olmadığını biliyorum. İnsanlara duymak istediklerini söylemen yeterlidir.

Buna rağmen, aldatmaktan hoşlanmıyorum. Babamın aksine, bunu başka seçeneğim olmadığı için yapıyorum.

"Hanımefendi? Girecek misiniz, yoksa bir sonraki adayı çağırayım mı?" "H... hayır. Gireceğim. Özür dilerim."

Kendime güvenim yok değil, ama baştan aşağı titriyorum.

Bugün binaya girdiğimde kendimi taze ve temiz hissediyordum, ama şimdi popoma kadar soğuk terler dökülüyor.

Tökezlememeye dikkat ederek yavaşça yürüyorum, ama kapıyı açık tutan sekreterin yanından geçerken, fikrimi değiştirdiğimi ve gideceğimi söylemek istiyorum.

Ancak kaçamadan, kadın arkamdan kapıyı kapatıyor.

Kaçınılmaz olanla yüzleşmek için dönüyorum: Faturaların denizinde boğulmamak için tek şansımı elinde tutan milyarderle bir odada yalnız kalmak.

Yeniden öne baktığımda, otuzlu yaşlarının başında olamayacak kadar genç ve yakışıklı bir dev bana bakıyor.

"Sen de kimsin? Benimle böyle dalga geçmenin komik olacağını düşünen aptalı öldüreceğim."

Ne dediğini hiç anlamasam da midem bulanıyor.

Yalan söylemenin nesi yanlış biliyor musun? Yüzünde suçluluk belirir ve bence şu anda benim yüzümde gördüğü şey bu. Ve henüz bana İspanyolca bir şey sormadı bile.

Aman Tanrım!

"Çık dışarı!"

Titriyorum, ama çelişkili bir şekilde, olduğum yerde donup kalıyorum.

"Neden hala orada duruyorsun? Gitmeni söyledim." Arkamda bir ses duyduğumdan sekreterin geri geldiğini anlıyorum.

"Bay Ares, bir sorun mu var?" diye soruyor, benim kadar gergin görünüyor.

"Onu buraya kim getirdi?" diye soruyor kadına, beni işaret ederek. "Cevap vermesine gerek yok

Cevap verme. Onu gözümün önünden çek."

Bu beni sonunda uyandırır. Çaresiz olabilirim, ama kimsenin benimle bu şekilde konuşmasına izin vermem. "Kendi başıma gidebilirim. Etrafta dolaştırılması gereken bir evcil hayvan değilim."

"O zaman bu işe uygun değil mi? Mülakata bile girmeyecek mi? Diğerleri gibi tüm aşamalardan geçti," diye ısrar ediyor sekreter.

"Benim için araya girmeye zahmet etme. Ben gidiyorum. Onun gibi birine çalışmaya degecek bir maaş yok." İçimde kalan azıcık onurumu toplamaya çalışıyorum ve başımı dik tutarak onlara sırtımı dönüp kapıya doğru yürüyorum.

"Dur," diye emreder, neredeyse hırlayarak.

Emrine uyduğumda kendime tokat atmak istiyorum. Belki de ihtiyaç, onuru gölgede bırakıyor.

"Janine, gidebilirsin. Genç bayanla konuşacağım..."

"Madison Foster," diyorum, dişlerimi sıkarak ve ona bakarak. Sessiz kalmalıydım, ama kötü huyum buna izin vermiyor. Hayat oyununda kim olduğumuzu unutarak, cesurca devam ediyorum, "Beni kim sandığınızı bilmiyorum, ama bana bir özür borçlusunuz."

Sanki doğru duyduğundan emin olmak istercesine birkaç kez gözlerini kırıştırır.

Sanırım kimse ona böyle bir şey söylemeye cesaret edememişti ve belki normal bir durumda ben de edemezdim. Sorun şu ki, çok kızgınım.

"Kimsin sen?" diye soruyor, başlangıçta sorduğu soruyu tekrarlıyor ama şimdi biraz daha sakin.

"Bayan Janine kim olduğumu zaten söyledi, ben de adımlı doğruladım," diye cevap veriyorum, çenemi dik tutarak.

Beni baştan aşağı süzer.

Sonra, bana kötü davranmamış gibi, masaya geri dönüyor ve sekreterin ona verdiği, benim dosyam olduğunu düşündüğüm şeyi açıyor.

"Madison Foster, on dokuz yaşında. Dans okuluna hiç gitmedi ama tüm sınavları geçti. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Yetenek diye bir şey duydun mu? Dans edebiliyorum, hepsi bu." Normalde pek fazla olmayan tatlılık arzum tamamen kayboldu. O küçük çılgınlık gösterisinden sonra, bana bir daha kötü davranmasına izin vermeyeceğim.

Benim sert cevabımı görmezden geliyor. "Orta seviye İspanyolca mı?" diye soruyor, sanki bu röportajın başlangıcıymış ve iki dakika önce aptalca davranmamış gibi.

sank

i. "Benim kalmamı istediğinden emin misin?"

Bunu sormama neden olan, var olmayan İspanyolcamla ilgili soru değildi . Çünkü duygusal bir savaşta öfke, korkudan daha ağır basar. Aniden, onun gerçekten deli olabileceğini düşündüm — böylesine radikal bir davranış değişikliğinin tek açıklaması buydu — ve belki de bir deliyle aynı odada kilitli kalmak iyi bir şey değildir.

"Otur. Benim hakkımda bilmen gereken şey, sadece yapmak istediğim şeyi yaptığımdır. Kalman gerektiğini söylüyorsam, bana soru sorma. Şimdi, benim gibi biri için çalışmanın karşılığında maaş almayacağından emin misin? Bundan emin misin?"

İçimdeki her şey yüksek sesle bağırarak istiyor: *Evet, seni canavar!*

Ancak, aptal olmadığım için cevap vermiyorum, bunun yerine önerisini kabul edip uslu bir kız gibi oturuyorum, içimde kan dökücü bir psikopat hala kaynıyor olsa da.

Yunan canavarın davranışındaki değişikliği, hayatta ikinci bir şans olarak kabul ediyorum. "Cevap ver, Madison."

"Buraya girdiğimde benimle konuşma şeklinize bakılırsa, benim de bir soru sorma hakkım var, Bay Kostanidis. Neden bana öyle davrandınız?"

O tereddüt etmez. "Senin bir fahişe olduğunu sanmıştım."

Madison

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM



Fahişe, diye zihnimde tekrarlarım, tüm kanım yüzüme ve boynuma hücum eder.

Kendimi çok hassas bir insan olarak görmüyorum. Hayatımızın çoğunu sadece babamız tarafından yetiştirildik, o bize elinden geldiğince iyi davranıyordu ama aynı zamanda aldatıcı ve patolojik bir yalancıydı. Eleanor onunla evlendiğinde, Brooklyn ve ben çoktan sertleşmeyi öğrenmiştik, böylece her hayal kırıklığından sonra her hayal kırıklığından sonra yıkılmamayı öğrenmiştik.

Ancak şu anda kulaklarımda bir uğultu hissediyorum ve ayaklarım karıncalanıyor.

Bunun nedenini biliyorum: utanç. Tıpkı okulda, kış boyunca giyecek tek bir paltomuz olduğu veya sırt çantalarımızın delik deşik olduğu için çocuklar bize güldüğünde hissettiğim gibi.

Elbette, buraya ait olmadığımı biliyorum. *Hiçbir* açıdan yeterince iyi değilim — oradaki kızlar gibi şık giyinmiyorum ya da havalı değilim — ama fahişeyle karıştırılmak?

Neredeyse sandalyeden zıplayarak, ışık hızıyla ayağa kalkıyorum.

Hayatta kalan biri olarak, kimsenin beni sarsması zor, ama masadaki kağıt ağırlığını ona fırlatmak istiyorum. "Bu ne cüret?"

"Otur."

Ona cehenneme gitmesini söylemek istiyorum, ama yine buraya gelme sebebimi hatırlıyorum, bu yüzden öfkem geçmemiş olsa da itaat ediyorum.

"Sorunuza az önce cevap verdim. Sizi işe alsaydım, Bayan Foster, benim düşüncelerimi dolambaçlı yollardan ifade etmediğimi çabucak öğrenirdiniz. Sizi bir telekız sandım."

"Neden böyle bir şey düşünürsünüz ki...?" diye başlıyorum ve o, sanki küfür etmeye devam etmem için beni kışkırtıyormuş gibi kaşlarını kaldırıyor. "Neden böyle bir şey düşünürsünüz ki

düşündün ki?"

Aniden kendimi güvensiz hissediyorum ve elbiseme bakıyorum. Beni kızdırması beni çok rahatsız etse de, kendimi açıkta ve utanmış hissediyorum. Her an maskemin düşeceğini bekliyordum ve hala bekliyorum, ama hayatımda hiç bir fahişeye karıştırılacağımı düşünmemiştim.

"Bunu düşünmene neden olan kıyafetlerim miydi?" Ona bakmaya cesaret edemiyorum. Bakarsam, zayıf noktayı vurduğu için ağlamaya başlayacağımdan korkuyorum. Ben hiç kimseyim, deli gibi fakirim, ama her zaman koruduğum bir şey var: onurum. Şimdi, bu güçlü adam beni bok gibi hissettirdi.

"Kıyafetleriyle ilgisi yok, senin çarpıcı güzelliğinle ilgili. Güzel yüzünün yanı sıra, vücudun ölüleri bile diriltebilir."

Bunu başka bir adam söyleseydi, muhtemelen biraz korkardım, ama sesinde o kadar çok kayıtsızlık var ki, ona bakıyorum.

Bu işe ne kadar ihtiyacım olduğunu düşünüyorum. Ne kadar ihtiyacım olduğunu sadece Tanrı ve ben biliyoruz, ama çöp gibi muamele görmek için yeterli değil.

Birkaç nefes alıp kalkıyorum.

"Röportajın bittiğini söylemedim," diyor.

Hayatım boyunca bu kadar kibirli bir adam tanımadım. Muhtemelen hiç kimse ona karşı çıkmamıştır.

"Fikrimi değiştirdim. Bu pozisyona başvurmak bir hataydı." "Maaşın ne kadar olduğunu bile bilmek istemiyor musun?"

Gurur ve ihtiyaç arasında içsel bir çatışma yaşıyorum ve sanki bunu fark etmiş gibi, sakın bir şekilde bir rakam söylüyor ve ben de o rakamı sindirmek için tekrar oturuyorum.

Hızlı bir zihinsel hesap yapıyorum ve bu işin neredeyse tüm sorunlarımı çözeceğini anlamak için matematikçi olmama gerek yok.

Yüzümdeki şaşkınlığı görebildiğini biliyorum çünkü ağzının köşesi alaycı bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor ve ona tokat atıp o alaycı ifadeyi zorla silmek istesem de, paraya ne kadar ihtiyacım olduğunu saklayacak kadar iyi bir oyuncu değilim.

"Ve hala yıllık ikramiye var." "İ-ikramiye mi?"

"Evet. Asla iki maaştan az olmaz."

Başım dönüyor ve ellerim terliyor.

Bahsettiği ikramiye parası, hastaneye daha yakın bir yere taşınmamıza yetecek kadar fazla—tabii şu anki evimize göre daha yakın olsa bile. Her halükarda

, kız kardeşimi daha sık ziyaret edebilirim. Temizlik işlerini de tamamen bırakabilirim ve daha fazla zamanım olur...

Hayır, her şeyi sırayla yap, Madison. Acele etme. Nefes al.

"Hâlâ bu pozisyondan vazgeçmek istiyor musun?" diye soruyor lanet adam, cevabı zaten bildiği halde.

"Yapamam."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi, seni neden fahişeyle karıştırdığımı açıklayayım."

Kollarımı koruyucu bir duruşla kavuşturuyorum çünkü bu adamın dünyayı iyi tanıdığına ve kalmamın bir nedeni olduğuna şüphem yok. Ama bu, onun yaptığını affettiğim anlamına gelmez. "Bilmek istediğimden emin değilim."

"Arkadaşlarım bana aptalca şakalar yapma alışkanlığı var," der, sanki itiraz etmemişim gibi. "Birden fazla kez, iş adayları gibi davranan fahişeleri ana şirketlerime gönderdiler. Sekreter ve asistan pozisyonları için bile."

"Neden böyle aptalca bir şey yapsınlar ki?" diye soruyorum kendimi durduramadan ve şaşırtıcı bir şekilde, ağzının köşesinin yine yukarı kalktığını görüyorum.

"Sorun kendi cevabıdır. Erkekler her zaman aptalca şeyler yaparlar."

Evdeki örneği düşünürsem buna karşı çıkamam, ama bu sefer sessiz kalıp sadece dinlemeyi tercih ediyorum.

"Senin hakkında bir hata yaptım ve her şeyi açıklığa kavuşturduğumuza göre, artık devam edebiliriz."

"Hayır."

"Hayır ne?"

"Bu pozisyon için gerekli tüm aşamaları geçtikten sonra, sizin özel gece kulübünüzde *egzotik* dansçı olarak çalışmak için buraya geldim ve görünüşümle ilgili önyargınız dışında hiçbir neden olmadan hakarete uğradım. Henüz sizden resmi bir özür duymadım, Bay Kostanidis." Elindeki kalemi o kadar yavaş bir hareketle çeviriyor ki, sinir bozucu hale geliyor, ta ki sonunda şöyle diyor: "Söyleyeceklerime dikkat et, Madison. Benimle konuşurken blöf yapma. Mütevazı kıyafetlerine ve ucu soyulmuş ayakkabılarına bakılırsa, bu işe çok ihtiyacın olduğunu ikimiz de biliyoruz. Hata yaptığımı söyledim. Bu konu kapanmıştır. Ya böyle olacak ya da kalkıp sıradaki adayı içeri alacağım. Ne olacak? olmak mı?"

Keşke öylece çekip gidebilseydim, ama tabii ki öyle yapmam. "Kalacağım."
"O zaman, neden şu anda seni ben mülakata alıyorum, sana anlatayım. Bu konuşma bittiğinde, işe alınıp alınmayacağını zaten öğrenmiş olacaksın.

Zeus

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM



Yerdeki camın kırılma sesi, orada bulunan erkeklerin dikkatini çekiyor ama benimkini çekmiyor.

Gözümün ucuyla, içki bardağı olduğunu düşündüğüm bir şeyin parçalarını toplayan birini görüyorum. Muhtemelen bankanın hizmetçilerinden biri.

Aklımda bir hedef varken dikkatimi dağıtmak çok zordur ve şu anda tek düşünebildiğim, intikamımı tamamlamaya ne kadar yaklaştığımdır.

Bir yıldan az bir süre içinde, Gordonların tüm varlıkları Kostanidilerin varlıklarıyla birleşecek ve o zaman büyükbabama verdiğim sözü yerine getirmiş olacağım.

"Sanırım işimiz bitti," diyerek ayağa kalkıyorum.

Bu soyadını taşıyan herkes beni tiksindiriyor, önümdeki yaşlı adamın ölen oğlunun bir alçak olması onun suçu olmasa da.

"Evet, bürokratik kısım," diyor Emerson Gordon, "ama bence bir sosyal toplantı düzenlemek iyi bir fikir olur, böylece..."

"Hayır." Onu hiç tereddüt etmeden kesiyorum. "Bir şeyi netleştirelim: az önce yaptığımız şey iş ve sonuna kadar da öyle kalacak."

Sesimdeki küçümseme karşısında hiç tereddüt etmiyor. "Sonuçta, anlaşılmayı bozan tarafın cezası astronomik olacak."

"Benim için değil," diye cevap veriyorum ve veda etmeden uzaklaşıyorum.

Bu anlaşılmayı kendi özgür irademle yaptım. Onun avantajlı durumda olmadığını anlamasını istiyorum. Kimse beni istemediğim bir şeye zorlayacak güce sahip değil.



"Az önce yaptığından emin misin, Zeus?" diye sorar Odin, birkaç yıl önce keşfettiğim uzak bir kuzenim, bir diğeriyle birlikte, Christos L. [ykaios*](#) —telefonun diğeri ucundan.

Ailemiz büyük, ama yemin ederim *bu kadar* büyük olduğunu hayal bile etmemiştim

büyük olduğunu hayal etmemiştim. Kuzenler sanki yerden filizleniyormuş gibi.

"Sen, herkesten daha fazla, nedenlerimi anlamalısın," diye cevap veriyorum.

"İntikam."

"Evet. Bu konuyu kapatmam lazım."

"Baban için mi, yoksa büyükbaban için mi?"

"Büyükbabam için. Babam bir seçim yaptı ve bunun için öldü. Verdiğim söz sadece büyükbabam içindi."

"Hayatını mahvedecek bir söz." "Hayır, her şeyi planladım bile."

"Leandros Argyros'un adasını satın alıp onu yok etmeye çalıştığım ve sonunda düşmanın kızıyla evlendiğim gibi mi?"

"Elina harika bir kadın. Sonunda her şey olması gerektiği gibi oldu."

"Kader."

İyi Yunanlılar olarak, ikimiz de buna inanıyoruz.

"Aynen öyle. Bundan kaçış yok."

Telefonu kapattıktan sonra çekmeceyi açıp dedemin fotoğrafını çıkardım. Bana bakıyor gibi görünüyordu ve bu sabah yaptığım şeyden memnunmuş gibi gülümsediğine yemin edebilirim.

"Zamanı geldi, Pappous*. Yakında huzur içinde yatabileceksin, çünkü Kostanidis'in adı intikamını alacak."

Ofisimin kapısı açılır ve Dionysus'un içeri girdiğini görürüm. Küçük kardeşlerimin hiçbirisi sekreterimin onları duyurmasını bekleme alışkanlığı yoktur, bu da yaşlı Gireaux hanımı çılgına çevirir.

"Ares'in doğum gününe gidecek misin?" diye sorar, selam vermeden masamın karşısındaki sandalyeye oturur.

SIN'e gitme düşüncesinden duyduğum hoşnutsuzluğu gizleyemiyorum. Bu benim hoşlandığım türden bir ortam değil. "Gitmek zorunda olmasam keşke, ama gitmek zorundayım. İspanyol bir CEO ile önemli bir satın alma anlaşması imzalamak üzereyiz. Bir yıldan fazladır bu şirketleri takip ediyorum ve şimdi nihayet satmaya istekli görünüyor."

"Ares'in doğum gününde mi çalışacaksın?"

"Başka seçenek yok. Bu fırsat eşsiz. Adam bir münzevi. İspanya'daki şatosundan hiç çıkmaz ve Ares'in SIN'deki doğum günü kutlamasına davetini kabul etti."

"Bu yüzden mi iki dil bilen bir dansçı tutuyor?"

"Belki, ama bundan ne beklediğini hayal bile edemiyorum. Kuralları doğru hatırlıyorsam, teknik olarak kızlar müşterilerle etkileşime girmemeliler."

Ares, asi kardeşim — o da bizim gibi, nesillerdir ailemize ait olan bankanın çoğunluk hissedarı — yaklaşık iki yıl önce tuhaf bir yetişkin eğlence girişimi başlattı.

Ancak, tüm olasılıklara rağmen, teorik olarak dünyanın en iyi işadamları ve liderlerinin fantezilerini, sanal da olsa, gerçekleştiren bu kulüp, çok gizli olmasına rağmen büyük bir başarı elde etti.

Aslında, seçilen üyelerin bir eleme sürecinden ve ardından bir geçmiş kontrolünden geçtiği, neredeyse dini bir tarikat gibi. Her iki taraf için de, sözleşmeli bayanlar için de bir gizlilik anlaşması var. Elbette, onlar eğlencenin temel bir parçası.

"Kulübün üyesi veya misafiri olan herkes kuralları çok iyi bilir. *Günahlar* sadece zihinde kalmalıdır," diye alay ediyor kardeşim.

VIP kuruluşuyla ilgili bir skandal medyada patlak verirse başımıza gelecek belaları düşünerek başımı sallıyorum. Basın teorik olarak bu kuruluşun varlığından haberdar bile değil ve böyle bir şey olursa hisse senedi fiyatlarımızın düşeceğini tahmin edebiliyorum.

"Peki sen, gidiyor musun?" Bu konuyu tekrar düşünmek istemediğim için konuyu değiştiriyorum. Ares bu planı uygulamaya karar verdiğinde, olabilecek tüm tartışmaları zaten yaşamıştık.

"Bilmiyorum. Joseph'in gece bakıcısı hastalandı." "Yerine birini bulamaz mısınız?"

"Yeni insanlara kolayca alışmıyor."

Söyleyecek çok şeyim olsa da sessiz kalıyorum. Kardeşimin seçimleri benim sorunum değil.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diye suçlar beni.

"Sanmıyorum."

"Kimse onu benden alamaz. Onu kaydettirdim. Joseph benim."

"Bunun çocukla bir ilgisi yok, bunu sen de biliyorsun. Benim için o zaten ailenin bir parçası."

Tahmin ettiğim gibi ayağa kalkar. Dionysus, rahmetli karısının adının geçmesinden hoşlanmaz.

"Bir dadı bulmaya çalışacağım," diyor. "Hades de geleceğini söyledi. Dördümüzün bir araya gelmesinin üzerinden uzun zaman geçti. Büyükbaba bundan hoşlanmazdı. Her zaman birbirimize yakın olmamızı isterdi."

"Her birinizi çok iyi tanıyorum," diye cevap veriyorum, hiç suçluluk duymadan.

Aramızdaki küçük yaş farkına rağmen, babam ölmeden önce bile küçük kardeşlerime bakıyordum. Babamız öldüğünde ailenin reisi olmak üzere yetiştirildim ve bu, düşündüğümde çok daha erken gerçekleşti.

"Bundan şüphem yok ve bu duygunun karşılıklı olduğunu biliyorsun." Kapıya kadar gitmişti ama geri dönüyor. "Sadece Ares'in doğum gününü konuşmak için gelmedim."

"Biliyorum, ve cevap evet, ailemizin adını geri kazanma planlarımı sürdüreceğim."

"Christos ve Odin endişeleniyorlar."

"Endişelenecek bir şey yok. Ne yaptığımı biliyorum."

* Odin ve Christos Lykaios, sırasıyla "Aşk ve İntikam Hakkında" ve "Milyarderin Takıntısı" adlı kitaplarımın ana karakterleridir.

* "Büyükbaba".

Madison

BÖLÜM BEŞ



Ayaklarımdaki ağrı, bu öğleden sonraki röportaja zihinsel olarak dalmamı engelliyor. Eve giderken kalabalık trende sıkışıp kalmışken, çantama bir çift spor ayakkabı almadığım için pişman oluyorum. Şık olmak acı verici, ve bu sadece cüzdan için değil. Keskin uçlu topuklu ayakkabılar, garip bir şekilde diğer parmaklarıma göre tombul olan ayak başparmağımı mahvediyor.

Bir kadın ayağa kalkıyor ve ben onun yerine oturmak için hareket etmeye çalışırken, birdenbire yaşlı bir bayan beliriyor. Tabii ki koltuğu ona bırakıyorum. Metroda veya trende, yetişkin erkeklerin hamile kadınları ve yaşlıları görmezden gelip onlara koltuklarını vermemeleri kadar beni sinirlendiren çok az şey vardır.

Bir zeki herif sırtıma yaslanıp bana sürtünmeye çalışıyor, ben de arkama bakmadan ayağına basıyorum. Acı içinde inlediğini duyunca gülümsememi zorlukla saklıyorum. Kendimi ve Brooklyn'i büyütme zorunda kaldım, o benden büyük olsa da, ve kendimi tacizci erkeklerden nasıl koruyacağımı çok iyi biliyorum.

Yeni işverenimle yaptığım konuşma aklıma geliyor. İlk on dakika sonra, Ares Kostanidis'ten nefret etme niyetimi sürdürmek için çok uğraştım — evet, ben böyleyim: Ya severim ya sevmem, ortası yok — ama başaramadım.

O acımasızca dürüst ve aptal arkadaşlarının bana bir "hediye" olduğunu gerçekten düşündüğünü söylediğinde ona inandım.

Ne tür bir aptal böyle bir şey yapar? Görünüşe göre, çok zengin ve aylak olanlar.

Gerçekten önemli olan şeyleri konuşmayı başardığımızda, ilk görüşmelerden zaten bildiğim şeyi bana daha ayrıntılı olarak açıkladı: SIN

, dünyanın her yerinden milyarderlerin *fazla* karışmadan fantezilerini gerçekleştirmek için gittikleri eşsiz bir gece kulübü olduğunu açıkladı.

Neredeyse her şeyin serbest olduğu ve üyelerin yaşının üçte biri kadar olan yarı çıplak genç kadınların, iş anlaşmaları yapılırken dans ettiği bir tür güvenli alan.

Bu sapıkların ereksiyonla nasıl çalışabildikleri şaşırtıcı. Pole dance gösterisinin yanı sıra özel danslar da var.

Tamamen soyunup soyunmamak her dansçının kendi tercihi, zorunlu değil, ancak bunun için yüzde yirmi beş bonus olduğunu söyledi.

Tereddüt etmedim ve daha az kazanmayı tercih ettiğimi söyledim.

Bikini veya iç çamaşırlarıyla dans etmek beni utançtan öldürecek, ama yine de gözlerimi kapatıp her gün orada olacağım nedenime odaklanabilirim.

Ancak, başka hiçbir erkekle yapmadığım bir şeyi bir yabancının önünde yapmak söz konusu bile olamaz.

Bunu yapmam için dünyadaki hiçbir para yeterli değildir.

Ares Kostanidis, reddimi duyunca sadece başını salladığında ona biraz daha saygı duydum.

Hala beni çok tedirgin eden tek şey - tabii ki sahnede seyircilerin önünde dans etmek dışında - neden İspanyolca konuşmam gerektiğini sormayı unutmuş olmam.

Cömert maaş ve ikramiyenin yanı sıra beni asıl ilgilendiren şey, Bay Ares'in SIN'de fahişelik yapılmadığını ısrarla vurgulamasıydı. Burası, sık sık gelen *günahkarların* fetişlerini kısmen tatmin ettikleri bir yer.

Elbette, o klas bir adam ve "fantezi" kelimesini kullandı, ama ben sıradan bir insanım, bu yüzden buna fetiş diyeceğim, çünkü bu sözde "fantezi"nin ne olabileceğine dair bir örnek istediğimde, gülmek için kendimi zor tuttum.

Müşterilerin dansçıların ayakkabılarını yalamasından (sadece ayakkabılarla temas izinli, asla ciltle değil) özel salonda kadın iç çamaşırı giymelerine kadar çeşitli türleri olduğunu söyledi. Bu yüzden bana, içeride olanları ailemle bile asla konuşamayacağımı belirten bir gizlilik anlaşması imzalatmıştı.

Tanrım, umarım bu bana asla olmaz, yani bir müşterinin iç çamaşırı giymek istemesi.

Külot ve sütyen giymiş bir adam için dans edersem, gülmekten kendimi alamam.

Bu özel danslarla ilgili olarak, perdenin diğer tarafında güvenlik görevlileri olacağını ve benim basit bir çağrıyla onların içeri gireceğini söyledi.

Hayal kırıklığına uğrayarak iç çekiyorum, çünkü hayatım için planladığım şey bu değildi; bunun yerine üniversiteye gitmek ve iyi bir iş bulmak istiyordum.

Ancak şu anki tüm sorumluluklarımla, bu fırsatı değerlendirmek zorundayım çünkü artık sadece kendi hayatımdan sorumlu değilim.

Tren sarsılarak durur. New York'un yaz sıcağına adım atarken, yüksek topuklu ayakkabı giydiğim için kendime yine kızarım, ama istasyonda beni bekleyenleri gördüğüm anda kötü ruh halim bir anda kaybolur. Hayatımdaki en önemli dört kişiden üçü.

Ayağımdaki ağrıyı unutarak üvey annem, yeğenim ve yeğenime koşarak selam veriyorum.

"Seni eve hoş geldin demek için geldik, çünkü bu işi aldığından hiç şüphem yok." Eleanor dünyadaki en pozitif insan ve Tanrı bilir, babamla on yıldan fazla nasıl evli kalabildi.

Bir an için heyecanlanmış gibi davranarak, bu işin hayallerimin gerçekleştiği gibi davranırım. "Aldım," derim ve ona sarılırım. Sonra diz çöküp, sıcaktan kızarmış Silas ve Soraya'nın pembe yanaklarını öperim. "Artık bu sürekli büyüyen ikiliye yeni kıyafetler alabiliriz."

Onların karınlarını ısııyorum ve onlar gülüyorlar. Bu benim için dünyadaki en güzel ses. Saf müzik. Sevgili kız kardeşimin çocukları, onu korumak için burada olmayan.

"İnanılmazsın Madison."

Tekrar ayağa kalkıp çantamdan bir lastik bant çıkarıp hacimli saçlarımı bağlarım. *Tanrım, çok sıcak!* "Neden?"

"Bu kadar genç, ama bu kadar sorumlu. Bu bebekler senin gibi bir teyzeye sahip oldukları için çok şanslılar."

Üvey anneme bakıyorum, bize baskı yapan sosyal hizmet görevlisinin çocukları koruyucu aileye vermesini engellemek için kıyafetlerimi çıkaracağımı bilse de beni hala sorumlu bulur mu diye merak ediyorum. Eleanor, Kostanidis şirketlerinden birinde bir pozisyon için son tura kaldığımı ve işin gece olduğunu biliyor, ama daha fazlasını bilmiyor.

"Hayır, şanslı olan benim. Ailemizi bir arada tutmak için ne gerekiyorsa yaparım."

"Yasalara aykırı olmadığı sürece," diyor benim tanıdığım tek anne.

"Söz veriyorum. Yasadışı bir şey yapmayacağım. Artık endişelenmeyi bırak. Markete gidip akşam yemeği için özel bir şeyler alabiliriz diye düşündüm."

Onlara orba, ikimize hamburger. Ne dersin?" "Gazozla mı?" diye sorar Eleanor.

"Oh, evet. Madem kendimizi řımartacaėız, doėru dűzgűn yapalım."

Madison

ALTINCI BÖLÜM



YAKLAŞIK KIRK BEŞ DAKİKA ÖNCE hastaneden çıktım ve her zamanki gibi kız kardeşimi ziyaret ettikten sonra kendimi parçalanmış hissediyorum. Bir yanım Brooklyn'in hayatta olduğu için Tanrı'ya şükrediyor, ama diğer yanım, uyuyan kızı çok iyi tanıyan yanım, dört aydan fazla süren derin uykuda kaybolmuş, doğal olarak mutlu birini görmekten acı çekiyor.

Kafamı sallayarak, yataktaki görüntüsünü kafamdan silmeye çalışıyorum ve o sefil adam hayatına girmeden önceki gülümsemesini ve enerjisini hatırlıyorum.

SIN'in arka girişinin önünde duruyorum. Kapı görevlileri beni selamlıyor ve kısa bir süre sonra metal dedektörünü üzerimden geçirip cep telefonumu alıyorlar. Ne müşteriler ne de dansçılar, tesis içindeki faaliyetleri kaydedebilecek cihazlarla içeri giremezler.

Burada üçüncü günüm ve güvenlik ve mahremiyet konusunda paranoyak olduklarını rahatlıkla söyleyebilirim.

Henüz dans etmedim. Bugün ilk kez sahneye çıkacağım. Şimdiye kadar, çoğunlukla direk üzerinde provalar yaptık.

Bu arada, bir şeyi paylaşmam gerekiyor. Direkt üzerinde akrobasi yapmanın bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim. Hem bacaklarda hem de kollarda gereken güç inanılmaz ve bunu koreografıma söylediğimde, bu işin bir spor salonu üyeliği içerdiğini ve böylece kendimi güçlendirebileceğimi söyledi.

Çok çaba sarf ediyorum ama şimdilik sadece temel hareketleri yapabiliyorum. İşler yolunda giderse, evde ekstra pratik yapmak için bir direk kurmayı düşünmeliyim diye bile düşünüyorum. Ama bunu Eleanor'a nasıl açıklayabilirim? O saf biri değil.

Gece kulübünde dolaşarak yanımdan geçenlere selam veriyorum. Burada çalışan kızlar neredeyse dostane davrananlardan kayıtsız olanlara kadar çeşitlilik gösteriyor, ama hiçbirini bana yaklaşmak için bir hamle yapmadı. Tek etkileşimimiz provalar sırasında oldu ve o zaman bile sadece birkaç kelime konuştuk.

"Erken geldin, kızım," diyor güzel mavi gözlü Kosta Rikalı koreograf Adriel.

"Biraz gerginim."

"*Biraz* mı?"

"Çok. Patronun doğum gününde sahneye çıkmak korkutucu."

"Ares de kardeşleri gibi korkutucu, ama aklını toplar. Bu da diğer işler gibi bir iş ve her şey yolunda gidecek."

Hareketsiz durup ona bakıyorum, çünkü sormak istediğim bir şey var, ama nasıl soracağımı bilmiyorum.

"Sor," diyor, sanki bir sorum olduğunu tahmin etmiş gibi.

"Henüz burada resmi olarak bir performansla katılmamış olsam da tüm kuralları biliyorum, ama müşterilerin heyecanlanıp dansçılarla daha fazlasını denemeye çalıştıkları olur mu?"

"Sözlü veya fiziksel tacizden mi bahsediyorsun?" "İkisi de."

Sahnede duran çantayla oynamayı bırakıp bana bakar. "Sen kırılğan çiçek tipi bir kız değilsin Madison, yoksa bana anlattığın gibi Ares'le yüzleşmezdin."

gülümserim, onaylayarak.

Kostanidis'in ofisinde işe alındığım gün.

Doğal olarak şüpheli biriyim, ama Adriel insanı anında kendine hayran bırakan türden biridir. Zeki, küstah ve çok açık sözlüdür. Beni ilk gördüğü gün, banka hesabımın durumu ne olursa olsun, giydiğim kıyafetlerin her gece kulübe gitmek için bile uygun olmadığını söyledi.

"Hayır. Elbette, bir erkekle fiziksel bir çatışmada dezavantajlı durumda kalırım, ama sözlü bir çatışmada, sanmıyorum. Sorun şu ki, bu işi kaybetmeyi göze alamam, bu yüzden herhangi biri uygunsuz davranırsa nasıl başa çıkacağımı bilmek istiyorum."

"Yeğenlerin yüzünden işini kaybetmekten mi korkuyorsun?" "Evet, ve üvey annem yüzünden de. Bebeklerin bakımını üstlenmek için çalışmayı bıraktı. bebeklere bakmak için çalışmayı bıraktı."

"Bak, SIN açıldığından beri buradayım ve sana fiziksel tacize uğrama ihtimalinin çok düşük olduğunu söyleyebilirim. Burada yıllık geliri sekiz haneden az olan bir kulüp müdavimi yok, bu da herhangi bir skandal patlak verirse kaybedecek çok şeyleri olduğu anlamına geliyor. Sözlü tacize gelince, gülümseyin, aptal rolü yapın ve dans etmeye devam edin. Bu adamların çoğu, banka hesapları ne olursa olsun, sizin gibi bir tanrıçanın onlara bir şans verebileceği fantezisinin tadını çıkarmak istiyor. O güzel vücudunuzu sallayın ve onların haklı olduklarına inanmalarını sağlayın."

"Her şeyi çok kolaymış gibi anlatıyorsun."

"Bir hayatta kalan, diğerini tanır. Başaracağını biliyorum, çünkü başarmak zorundasın. Burada çalışan dansçıların çoğu, belirli bir yaşam tarzını tatmin etmekle daha çok ilgileniyor."

"Bay... hmm... Bay Ares, o..."

"Dansçılarla çıkıyor mu? Hayır. Ne onlarla ne de şirket çalışanlarıyla. Bildiğin gibi, o skandalların kabul edilemez olduğu bir bankacı ailesinden geliyor. Şimdi, dedikodu yapmayı bırak," diyor, bir rafa gidip ambalajında duran mor bir iç çamaşırı seti çıkarıyor. "Al. Hazırlanmaya başla çünkü Ares gecikme olamayacağını söyledi. Bugün performansını sergileyeceğin konuk, onun etkilemek istediği biri."

"Ne?"

"İlk kez sahnede dans etmeyi mi tercih edersin? Oldukça şanslısın, biliyorsun. On dakikalık özel performans harika bir pratik. Seyircilerin önünde dans etme sırası sana geldiğinde, bunu kolayca halledeceksin."

Ünlü bir Amerikan markasının iç çamaşırını, hala plastik ambalajında, elime alıp, zaten tahmin ettiğim şeyi doğrulamak için bir göz attım: benim kıvrımlarım için kumaş yetersizdi.

"Sandaletler giyinme odasında. Oh, müşterilerle etkileşime geçmemen gerektiğini biliyorum, ama özellikle bu müşteriyle, sorulursa bir iki soruya cevap vermen gerekebilir. Ve Ares'in önerdiği gibi, bunu adamın ana dilinde yapmalısın."

"Anladığımı sanmıyorum."

"Dans edeceğin müşteri, tanınmış bir İspanyol iş adamı." Buraya gelirken yediğim çikolata midemde çalkalanıyor.

Sanırım yüzümden bir şey anladı, çünkü "Ne oldu Madison?" diye soruyor.

"Yalan söyledim. Faturaları ödeyebileceğim bir iş bulmak için o kadar çaresizdim ki, iki dil bildiğimi söyledim. Sadece üç kelime biliyorum ve

'gracias' dışında 'fajitas' ve 'tacos' kelimelerinin egzotik dans bağlamında nasıl kullanılacağını bilmiyorum."

Madison

YEDİNCİ BÖLÜM



"DELİRİYORUM, DEĞİL Mİ?"

"Çok. Ve şanssız da. İspanyol bir müşteriye memnun etmek için özel olarak işe alındın, ama dili bilmiyorsun."

"Tanrım, onun belirli bir misafiri eğlendirmek için bir dansçı istediğinden şüphelenmeliydim."

"Bence öyle, çünkü kızların iki dil bilmesi hiç gerekmedi, ancak burada birkaç kişi İspanyolca konuşuyor."

"Değiştiremez miyiz? Benim yerime başka birini gönder, Adriel."

"Olmaz. Bunu yaparsan, Ares seni sokağa atar. Seni seçmesinin bir nedeni olmalı, Madison."

"Ne?"

"Alınma canım, ama etrafına bir baktın mı? Çoğu sarışın ve zayıf. Muhtemelen İspanyol adam daha dolgun vücutları tercih ediyordur."

"Bana şişman mı dedin?"

"Hayır, dolgun."

"Bay Ares de aynı terimi kullandı."

"Sen güzelsin. Demek istediğim, diğer dansçılarla aynı vücut tipine sahip değilsin. Eh, yapılacak başka bir şey yok. En iyisi, o adamın antisosyal olup hiçbir şey söylememesi için dua et."

"Eğer konuşursa, duymamış gibi davranabilirim. Bilirsin, yüksek sesli müzik ve fala

n." Gülüyor. "Harikasın Madison. Başaracaksın, eminim." "Bana öğretecek bir şey var mı? Acil durumlar için."

"Hızlı bir İspanyolca dersi iyi bir fikir değil bence, çok gergin görünüyorsun ve bu durumunu daha da kötüleştirebilir. Ama tavsiye istiyorsan, yaptığı her yoruma 'gracias' de, çünkü güçlü erkekler övülmekten hoşlanırlar."

"Bunu yapabilirim."

"Oh, ve hiçbir koşulda fajita veya taco'dan bahsetme." "Bu komik miydi?"

"Öyleydi. Çok gerginsin, canım. Rahatlamaya çalış. Her şey yoluna girecek." Soyunma odasına girerken, onun sözlerini bir tür mantra haline getiriyorum.

Bunu yapabilirim, çünkü başka seçeneğim yok. Bu hafta, ikizlerin tulumları dar gelmeye başladığı ve düğmeleri patlamak üzere olduğu için onlara kıyafet almaya gittim. Ayrıca buzdolabını meyve, süt ve yoğurtla doldurdum. On bir aylık olan ikizler, hiçbir öğünü kaçırmayan sağlıklı bebekler. Onlar için hiçbir fedakarlık fazla değildir.

Ancak on dakika sonra, aynada yarı çıplak vücuduma bakarken dehşete kapılıyorum.

Bu kadar az giyinik olarak karşısına çıktığım tek erkek Adriel'dir. SIN'e ilk geldiğim gün, giymem gereken kostümleri sipariş etmek için ölçülerimi alması gerekiyordu.

Aynanın önünde tam bir dönüş yapıyorum. Külot, kuyruk sokumunda siyah bir fiyonk olan bir tanga. Hafif şeffaf olan sütyen, göğüslerimi tam olarak örtmeye yetmiyor gibi görünüyor. Ayrıca, görünümü tamamlamak için jartiyer kemeri, çoraplar ve çok yüksek topuklu ayakkabılar da var.

Saçlarımı açık bırakacağım ve bunun yüzümü gizlemeye yardımcı olmasını umuyorum.

Adriel ile prova yaptım, o da müşteri rolü yaptı, ve nispeten kolay görünüyordu, ama şimdi, bir yabancıyla baş başa kalma ihtimaliyle karşı karşıya kaldığımda, bin kez sahnede olmayı tercih ederim. Kapalı bir oda çok kişisel geliyor ve yabancılarla samimi olmayı sevmiyorum.

Samimi değil, aptal. Bir dans. Sadece o.

Neredeyse çıplak bir dans.

Tanrım!

Külot ve sütyen setiyle uyumlu kısa mor ipek bornozu alıp giydim. Anında kendimi daha güvende hissettim.

Aynaya tekrar bakıyorum.

"Gracias," diye pratik yapıyorum.

Evet, fena değil. Bunu yapabilirim.

Koridorda yürüyerek ilerliyorum, güvenlik görevlisi beni bekliyor. Sanırım performans bitene kadar burada kalacak olan kişi o olacak. Gece boyunca sahnede çalışmak zorunda kalacak mıyım, emin değilim.

"Buradan, Madison," diyor ve çeşitli koridorları işaret ediyor.

Adımı bilmesini garip bulmuyorum. Kızların adlarını hatırlamak işinin bir parçası olmalı.

Adriel bana her performansın yaklaşık on dakika sürdüğünü söyledi, ama müşterinin birden fazla şarkı istediği durumlar da olabiliyor.

Lütfen, İspanyol beyefendi, bunu istemiyorum.

Perdenin önüne vardık ve müzik elbette henüz başlamamıştı. Müziği başlatmak için uzaktan kumandaya basacak olan benim. Adriel'in önceden seçtiği bir çalma listesi var. Duygusal şarkılar, dans etmek için eğlenceli şarkılar ve eğer durum farklı olsaydı ve ben sadece bir müşteri olsaydım, kulüpte dans pistini yıkmak isterdim.

Yavaşça perdeyi çekiyorum, yere bakıyorum.

Işıklar beklediğimden daha parlaktı. Loş olacağını düşünmüştüm, ama kırmızımsı ışığa rağmen, kanepede bacaklarını yere uzatmış, başını geriye yaslamış ve gözleri kapalı oturan adamı net bir şekilde görebiliyorum. Ancak, yalnız olmadığını fark eder etmez, dik oturur ve bana bakar.

Ciğerlerimdeki tüm hava bir anda boşalır.

Adam çok yakışıklı. Sokak köşelerinde rastlayabileceğiniz sıradan bir yakışıklılık değil, gözlerinizi ondan ayıramayacağınız türden bir yakışıklılık.

Kare çenesi kısa sakalla kaplı ve kalın dudaklı, ancak ince bir çizgiye sıkıştırılmış, kontrollü bir ağzı var. Sanki hissettiklerini göstermeye izin vermiyormuş gibi. Erkeksi yüz hatlarında soğukluk ve üstünlük var. Sanki çok fazla yaşamış ve gördüğü her şeyi hor görüyormuş gibi, alaycılık var.

Garip olan, ikimiz de konuşmuyor ya da bakışlarımızı kaçırıyoruz, ama o beni baştan aşağı süzdüğünde, burada olma sebepimi hatırlayıp kendimi harekete geçmeye zorluyorum.

Sağdaki küçük masadan uzaktan kumandayı alıyorum, *çok fazla* titrememeye çalışıyorum, çünkü gözlerinin avını yakalamak üzere olan bir avcı gibi hareketlerimi takip ettiğini biliyorum.

Bu düşünce elbette saçma, ama bu adam bende mantıksız hisler uyandırıyor.

Müzik başladığında, derin bir nefes alıp ateşten geçecek sınavıma hazırlanıyorum.

Yabancı birinin önünde dans etmek zaten beni utandırıyor, ama onun gibi birinin önünde gerginliğim doruk noktasına ulaşıyor.

Zeus

BÖLÜM SEKİZ



SIN'e gelmeyi hiç sevmedim, çünkü az giyinmiş kadınları sevmediğimden değil, tam tersine. Seks benim varlığımın temel bir parçası. İştahım çok büyük, seçtiğim eşten çabucak sıkılsam bile.

Sadece bir genç, aşkta iddia ettikleri hızı inanır ve ben naif olmaktan çok uzağım, bu da onların ilgisinin temelde Amerika Birleşik Devletleri'nin en büyük servetlerinden birine sahip olan Zeus Kostanidis'in eşi olma ihtimaline odaklandığını düşünmeme neden oluyor.

Evet, ben içten içe bir alaycıyım. Aşk ve para arasında bir rekabet olduğunda, paranın kesin olarak kazandığını düşünüyorum. Aslında, aşk dedikleri şeyin, sonunda sönecek olan uzun süreli bir şehvetten başka bir şey olmadığını düşünüyorum.

Ancak, beni perdeleri açık olan ilk odada kendimi izole etmeye iten şey gece kulübü ortamı değildi. Eve gitmek için can atıyorum ama gidemiyorum.

Beklediğimiz İspanyol iş adamı Rey Cardona geç kaldı ve ben Ares'in arkadaşlarıyla içki içecek havada değilim.

Keşke diğer kardeşlerim de burada olsaydı, her şey daha katlanılabilir olurdu, ama Hades gelmeyeceğini söyledi ve Dionysus da daha sonra gelecek. Lanet olsun, Ares'in her gece buraya nasıl geldiğini asla anlayamayacağım.

Kafamı kanepeye yaslayıp gözlerimi kapatıyorum, kardeşimin yanına dönmeden önce beş dakika dinlenmeye çalışıyorum. O lanet İspanyol adama otuz dakika daha süre vereceğim. Eğer gelmezse, şirketlerini satın almayı siktir et. Hiçbir şey bu kadar zamanımı harcamaya değmez.

Daha da kötüsü, diğer müşteriler gibi telefonumu girişte bırakmak zorunda kaldım. Kendi kurallarım olmayan kurallara uymak bana hiç uymuyor.

Yarı uykulu yarı uyanık bir haldeyken, yumuşak ayak sesleri beni uyandırdı.

Her zaman tetikte olmak benim doğamda var, bu yüzden dik oturdum, ama Rey'in geldiğini haber vermek için bir güvenlik görevlisi bekliyordum, kardeşim için çalışan dansçılardan birini değil.

İlk içgüdüm ona gitmesini söylemekti, ama bu düşünce bir saniye bile sürmedi. Otuz dört yaşında ve hayatımda birkaç kadın olmuş biri olarak, arzuladığım birini tanımak için fazla zamana ihtiyacım yok. Ve bu minik mor ipek bornozla sarılmış güzellik, arzumun hedefi olmak için hiç çaba gerektirmiyor.

Buraya ilk kez gelmiyorum ve dansçılar müşterilerle flört etmemeleri konusunda talimat almış olsalar da, SIN bir genelev olmadığı için kardeşimin çalışanlarının bana attığı bakışları fark etmeden edemiyorum. Şimdiye kadar hiçbirini ilgimi çekmedi. Meslekleri yüzünden değil, iş ile zevki asla karıştırmadığım için. Ares'e hizmet etseler de, benim gözümde hepsi aynı.

Karşımdaki kadın, kendime koyduğum tüm o lanet kuralları unutturuyor bana.

O da bana bakıyor, ama alıştığım şekilde değil, bana yaklaşmam için bir fırsat vermiyor. Bunun yerine, ilgisiyle, yanılmıyorsam, kaçma arzusuyla karışık bir bakışla bakıyor.

Gördüklerimi ne kadar beğendiğimi saklamıyorum, uzun bacaklarından, giydiği çok yüksek topuklu sandaletlerle daha da çekici hale gelen, göğüslerinin arasındaki gölgeyi ima eden bornozun müstehcen yakasına kadar.

Vücudum bu şehvetli tanrıçanın görüntüsüne ilkel bir şekilde tepki verirken, arzumun yoğunluğu nedeniyle rahatsızlık duyuyorum.

Ancak yüzüne yeniden odaklandığımda, beklenmedik bir şey yapar.

Bu durumda normal olması gerektiği gibi gülümseme, kirpik çırpma veya selamlaşma yok. Bunun yerine, uzaktan kumandayı eline alır ve seksi bir şarkı çalmaya başlar.

Beni müşteri sanmış mıydı? Muhtemelen yenidir, yoksa kim olduğumu bilirdi.

Yanlış anlaşılmayı giderip kalkıp gitmeliyim, çünkü burada kalırsam ne olacağını biliyorum: Onu yatağa atacağım ve bu benim inandığım her şeye aykırı.

Öyle yapmalıyım, ama ben öyle yapmam. Hayatımı sürdürdüğüm katı kurallara aykırı olarak, tekrar kanepeye yaslanıp kollarımı kavuşturur ve beklerim.

Perdeyi kapatıyor ve bana döndüğünde gözlerime bakmıyor. Elleri bornozun kuşağına gidiyor ve ben nefesimi tutuyorum, sanki daha önce iç çamaşırı giymiş bir kadın görmemiş gibi heyecanla.

Onu şimdi daha dikkatli inceliyorum. Uzun, dolgun, dalgalı, kahverengi saçlar, dar omuzlar ve...

Siktir!

Bornozu yere düşürür ve onu tanımlamak için daha önce kullandığım takma ad daha mükemmel olamazdı. Bu kadın tam bir tanrıça.

Yatağında çok sayıda kadın arkadaşım oldu, ama böyle bir mükemmelliği hiç görmediğimi hatırlıyorum. Belki bugünün standartlarına göre değil, ama bu kız her anlamda bir kadın. Büyük göğüsleri, ince beli ve geniş kalçalarıyla şehvetli bir kontrast oluşturuyor; gövdesi kum saati şeklinde ve kalın uyluklarla sonlanıyor.

Yavaş müziğin aksine, kendimi hızlanmış, ateşli hissediyorum.

Hareket etmeye başlıyor, ama bu benim istediğim şey değil. Onu buradan çıkarmak istiyorum. Bir şey istediğimde lafı dolandırmayı seven biri değilim ve bunun yanlış olduğunu bilsem de, onu elde edeceğim.

Ancak, içimde hala biraz mantık kaldı, bu yüzden kendimi kontrol etmeye zorluyorum ve onun beni bir müşteri sanmasına izin veriyorum.

Kalçalarını sallıyor, beli kıvrımlı hareketlerle beni hipnotize ediyor.

Elleri saçlarına uzanıyor ve sanki müziğin içinde kaybolmuş gibi gözleri kapalı. Onu saatlerce sıkılmadan izleyebilirim. İsimsiz kadın, daha önce hiç kimsenin başaramadığı şekilde libidomu harekete geçiriyor.

Arkasını dönüyor, sırtını kışkırtıcı bir şekilde kaldırıyor. Omurgasının dibinde, giydiği tanga'nın bittiği yerde bulunan küçük fiyonk, onu çekmek için beni kışkırtıyor. Penisim kotumun fermuarında geriliyor ve baskı acı verici hale geliyor.

İstediğimden çok daha erken, müzik biter ve sonunda gözlerini açar ve gülümser gibi yapar.

Evet, *gülümser gibi*. İnsan ruhunu yeterince tanıyorum, benim varlığımdan korktuğunu anlayabiliyorum, bu hem erkekler hem de kadınlar için alışılmadık bir tepki değil.

Aniden perde açılır ve Ares ortaya çıkar, ona ve bana bakar. Çalışanın hatasını hemen anladığını biliyorum. Kulübün seyircileri arasında bazı gösterileri izlemiş olsam da, hiç özel dans talep etmedim.

Bana bakıyor ve ben başımı sallıyorum. Beni çağırıyor ve sinirli olmama rağmen onunla buluşmaya gidiyorum, ama odadan çıkmadan önce dansçıya "Bu odadan çıkma" diye uyarıyorum.

Bana şaşkınlıkla bakar, zorlukla yutar ama hareketsiz kalır. Kardeşimi odadan dışarı sürüklerim.

Perdeyi arkamızdan kapattığımda kardeşim, "Rey için dans edecek" diyor.

"Hayır."

"Ne demek hayır? Onu bu yüzden tuttum." "Onunla özel olmak istiyorum."

Bana deliymişim gibi bakar. "Daha önce uyuşturucu mu kullandın?" "Aptal."

"Hayır, ciddiym. Bu gece kulübünün sahibi iki yıldır ve sen buraya gelmekten hep nefret ettin, şimdi de tek ulaşılabilir dansçı ile özel olmak mı istiyorsun?"

"Gecenin geri kalanını ödeyeceğim, ama ben izin vermeden bu odadan çıkmayacak."

"Tanrım, şimdi delirdiğine eminim! Müzakere ettiğimiz bir adamla dansçı için rekabet edemezsin."

Onun öfkesini boşaltmasına izin verdim, çünkü ikimiz de biliyoruz ki, sonunda her zamanki gibi istediğimi alacağım. "Başka bir kıza üç katı para öde, ama bu gece bu kız benim emrimde olacak."

Bir süre sessizce bana baktıktan sonra, "Umarım ne yaptığını biliyorsundur. Madison yeni işe alındı ve taciz davasıyla uğraşmak istemiyorum." dedi.

Söylediklerinin ikinci kısmını duymazdan geldim. "Madison ne? Soyadı ne?"

"Foster."

"Buraya geri gelme," diye uyarıyorum, perdeyi çekip odaya tekrar giriyorum.



Madison

BÖLÜM DOKUZ



Tanrım, o İspanyol değil!

Bana gitmememi söylediğinde ve sonra patronla birlikte odadan çıktığında ilk fark ettiğim şey bu.

Sıfırdan ona kadar bir ölçekte, ne kadar batmış durumdayım? Sadece yanlış adama kendimi tanıttığım için değil, dans ettiğim ilk müşteriye delicesine çekildiğim için de.

Bu tamamen beklenmedik bir şeydi. Her anından nefret edeceğimi sanmıştım, ama bunun yerine, o adamın beni arzulaması beni güzel ve seksi hissettirdi. Evet, tecrübesizliğime rağmen, gözlerinde saf ve yoğun bir arzu olduğunu anlayabiliyordum.

Bay Ares'le ne yapmaya gitti? Hatayı açıklığa kavuşturmaya mı? Naif olabilirim, ama öyle bir görünüme sahip bir adamın fantezilerini gerçekleştirmek için kulüplere gitmesine gerek yok. Parmaklarını şıklatsa, kadınların ona istediği her şeyi vermek için can atacağından şüphem yok.

Hâlâ girişe sırtımı dönmüş durumdayken boynumdan bir ürperti hissettim.

Geri döndüğünü fark ettim ve nasıl davranacağımı bilemedim. Eğilip yerden bornozu almak için büyük bir istek duydum, ama kovulma korkusu galip geldi.

Ona bakmak için döndüğümde, kısa bir mesafeden bana bakıyor. O kadar yakın ki, kalbimin hızlı atışlarını duyabileceğinden korkuyorum.

Konuşmak için dilimle dudaklarımı ıslatıyorum, ama o zaman bile ses çıkarmak için çaba sarf etmem gerekiyor. "Dans etmeye devam edeyim mi?"

Cevap vermesi biraz zaman alıyor ve hareketsiz kalmak için büyük çaba sarf ediyorum. "Buradan gidelim, Madison."

Onun sözlerini kendime tekrar ettim, yanlış duyduğuma eminim.

Bay Ares'e benim adımlı sormuş olmalı, tamam, ama o da kulübün üyesi ise, öncelikle birbirimizle konuşmamamız gerektiğini çok iyi biliyor. Peki bu "buradan gidelim" ne demek?

Şimdi ne yapacağım?

Bu yakışıklı adamın kuralları çiğneyerek bana çıkma teklif ettiğini kabul edemediğimden, sözlerinin anlamını anlamaya çalışmak için yüzünü inceliyorum. Bu, onun kulüpten atılması ve benim de kovulmam anlamına gelir, çünkü onun cesaretlendirildiğini düşünebilirler.

Adriel'in söylediğini hatırlıyorum: güvenliği çağır ve onu tacizle suçla. Her şey çözülür. Sorun şu ki, taciz edildiğimi hissetmiyorum. Bana bakan o delici mavi gözleri seviyorum.

Hayır. Bu, seçebileceğin en kötü yol, Madison. Yakışıklı milyoner adam için dans et, sonra en iyi sahte gülümsemeni takın ve gerçek dünyaya dön.

"Efendim, bunun yasak olduğunu bilmeniz gerekir," diyorum, sesimi yumuşatarak, ama aynı zamanda sorumlu kişiymişim gibi davranarak, içimden çok endişeli olsam da.

Normal bir durumda, böyle bir erkeğin ilgisinin odağı olmak gurur verici olurdu, her ne kadar dünyalarımız arasındaki bariz farkın farkında olsam da. Ama ona vereceğim herhangi bir fırsat, işimi kaybetmem anlamına gelebilir ve bu riski alamam.

"Kıyafetlerini değiştir. Seni yemeğe çıkaracağım," diyor, söylediklerimi görmezden gelerek.

Beni harekete geçiren şeyin, ses tonundaki kibir mi, işimi bırakıp hiç düşünmeden onu takip edeceğime olan inancı mı, yoksa bana duyduğu yoğun ilgi mi, emin değilim.

"Adınızı bilmiyorum efendim, ama aksansız İngilizce konuştuğunuz için, kendimi tanıtmam gereken kişi kesinlikle siz değilsiniz. Kaba davranma riskini göze alarak size iki seçenek sunacağım: ya tekrar oturun ve siz ne kadar ödemek isterseniz o kadar şarkı için dans edeyim, ya da sizi burada yalnız bırakayım. Üçüncü bir seçenek yok." Kimsenin bana onun meydan okunacak türde bir adam olmadığını söylemesine gerek olmasa da, ona meydan okumak beni garip bir şekilde heyecanlandırıyor.

"Ben Zeus Kostanidis, Madison. Artık birbirimizi tanıyoruz."

Babamdan öğrendiğim tüm becerileri kullanarak, onun kimliğini öğrenmenin beni ne kadar sarsmış olduğunu ona belli etmiyorum. "Eğer Bay Ares'in kardeşiye,

kuralları herkesten daha iyi biliyorsunuz."

Şaşırtıcı bir şekilde, ilk karşılaşmamızda patronumda olduğu gibi, ağzının köşesi yukarı kalkıyor, ama Zeus'ta bu neredeyse gülümseme alaycı bir ifadeyle dolu. Onun kibri beni rahatsız ederken, aynı zamanda heyecanlandırıyor. Bu adamın yaydığı özgüven çok seksi.

Hayır, deli oluyorum galiba.

Olmaz, Bayan Madison. Müşteri olmasa bile, siz farklı galaksilerde yaşıyorsunuz.

Yerden bornozumu alıp giydim. Kendimi örtmüş olsam da kendimi bir milim bile daha güvende hissetmiyorum, çünkü ona deli gibi çekici buluyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum.

"Kurallar benim için geçerli değil. Ayrıca, seni yemeğe çıkarmaktan başka bir şey düşünmüyordum."

Kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum. "Patronuma konuştuklarımızı anlatmadan özgürce konuşabilir miyim?"

"Dinliyorum."

"Erkeklerle hiç tecrübem yok, ama senin gibi birinin benim gibi kızlarla çıkmadığını biliyorum, bu yüzden işimiz bittiyse, sana iyi geceler dilerim." Sesim sinirli geliyor, ama dürüst olmak gerekirse, ona bu kadar kararlı bir şekilde karşı çıkmamın sebebi, onda uyandırdığı yoğun cinsel çekim.

"Benim gibi biri mi?" diye sordu yavaşça.

"Evet. Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum. Açıkla, Madison."

"Zengin, Bay Kostanidis." "Bu

bir kusur mu?"

"Benim dünyamda, evet."

"Bir akşam yemeği," diyor, protestomu bir kez daha görmezden gelerek. "Yapamam."

Gerçekten istesem de.

Evet, o kadar aptalım. Tanıştığımız koşullar göz önüne alındığında, benden seks dışında bir şey istemeyeceğini bilsem de, işimi kaybetme riski olmasaydı, davetini kabul ederdim çünkü o çok yakışıklı.

"Peki ya işini kaybetme riski olmayacak dersem?" diyor, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi.

Duygularımla nasıl başa çıkacağımı bilemeden sinirli bir şekilde dudağımı ısıriyorum.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve hemen yeğenlerimin görüntüsü aklıma geliyor, ardından hastanede yatan Brooklyn, ve bir anda tüm şüphelerim yok oluyor. Ailemin güvenliği, muhtemelen bir gece sürecek bir maceraya atılmaktan daha önemli.

"Sizin dünyanızda, kuralları çiğnemenin bir sonucu olmayabilir, Bay Kostanidis, çünkü o dünyada siz kralısınız. Ama benim ve sizin dünyanızda ben bir tebaayım. İyi geceler."

Zeus

ONUNCU BÖLÜM



O, evet diyebilmeyi dileyerek hayır dedi.

Neden

Madison neredeyse pes edecekti, ama son anda bir şey onu geri çekilmeye zorladı.

İşini kaybetme korkusu mu? Muhtemelen.

SIN dışında onunla buluşmanın bir yolunu bulmam gerekiyor, böylece istediğimi elde edebileceğim: onu sertçe sikerken, altında benim adımı inlemesi.

O dudakları öpmemem için hiçbir neden yok. Bir kadın beni onun gibi deliye çevirmeyi başarmayalı uzun zaman oldu.

Onun meydan okuması bir artı. Elbette, hayır cevabı almayı beklemiyordum, hele ki bu kadar küstah bir cevap almayı *hiç beklemiyordum*, ama onun dört duvar arasında tüm o tutkusunu bana göstermesini istiyorum.

Perde tekrar açılıyor ve kim olduğundan hiç şüphem yok. Ares.

"Madison neden dans etmeye devam etmedi?" "Ona çıkma teklif ettim. Hayır dedi."

Gülüyor. "Dansçım seni reddetti mi?"

"Şimdilik. Onunla burada buluşmanın bir yolunu bulacağım."

"Nereye varmak istiyorsun kardeşim? Geleceğin yeterince karmaşık değil mi?"

"Birinin diğerle hiçbir ilgisi yok."

"Sen öyle diyorsan... Ama şunu bil ki Madison buradaki diğer kızlar gibi değil. Korkmadan aklındakini söyler. Onu işe aldığım gün onu fahişe sanmıştım."

"Ne? Neden böyle düşündün ki?"

"Çünkü çok güzel ve seksi. Vücudunun her kıvrımını gösteren bir elbise giyiyordu ve aptal arkadaşlarımdan bir başkası olduğunu düşündüm."

"Sahte sekreteri gönderdiği zaman gibi mi?"

"Evet. Neyse, ona ofisimden çıkmasını söyledim ve o da öfkeyle patlamak üzereydi. Benden özür dilememi istedi."

Onun söylediklerine dikkat ediyorum, bunlar benim birkaç dakikalık etkileşimimizde onun hakkında tespit ettiklerimle mükemmel bir şekilde örtüşüyor.

Madison Foster, içimdeki avcıyı uyandırdın ve seni elde edene kadar pes etmeyeceğim.

"Rey geldi. Beş dakika sonra ofisimde buluşacağız." "Peki ya yapması gereken özel dans ne olacak?"

"Reddetti. Açıkçası, gelmesini beklemiyordum bile. Adam iki yıldan fazladır toplum içinde görünmüyor."

Gitmek üzereydi ama onu geri çağırdım. "Ares, onun artık özel danslar yapmasını istemiyorum."

"Bunu benden isteyemeyeceğini biliyorsun. Özel danslardan daha fazla kazanacak ve henüz anlamadıysan, paraya ihtiyacı var."

"Önemli değil. Sahne dansları için ona daha fazla ödeme yap. Ek masrafları ben karşılayacağım. Her gece bireysel müşterilerden ortalama ne kadar kazanacağını hesapla ve bana bildir, ama onu SIN'e sık sık gelen sapıklarla yalnız bırakmak istemiyorum."

"Hayır, onu kendine istiyorsun. Birkaç sapık yerine tek bir sapık," diyor gülümseyerek.



Yarım saat sonra, kardeşimin ofisinden çıkıp kulübün salonuna geri dönüyoruz. Mekan tıklım tıklım dolu ve onu bulabilmek için etrafa bakınıyorum.

"Masamız sahnenin yakınında," diyor Ares.

Bazı arkadaşları çoktan oturmuş. Sarhoş ve biraz heyecanlı görünüyorlar. Bu, gece kulüplerinden uzak durmamın nedenlerinden biri. Aşırı

testosteron ve alkol her zaman belaya yol açar. "Madison şimdi dans edecek."

"Ne?"

"Özel dansları veto ettiğini biliyorum, ama o sahnede dans edecek."

Cevap verme fırsatım olmuyor çünkü o bunu söyledikten hemen sonra ışıklar kararıyor. Beklentiyle nefesimi tutuyorum ve şarkının ilk akorları çaldıktan kısa bir süre sonra, o ortaya çıktığında vücudum ısınmaya başlıyor.

Benim için dans etmek üzere odaya girdiğinde olduğu gibi, sadece külot ve sütyen giyiyor ve seyircilere lezzetli vücudunu tam olarak gösteriyor.

Burada başka gösterilere de gitmiştim ve genellikle erkeklerden ısıklar, alkışlar ve cesaret verici sözler duyulurdu, ama Madison sahnenin ortasındaki direğe sarılıp kalçalarını bir yandan diğer yana sallarken, seyircileri şaşkın bir sessizlik kapladı.

Neredeyse nefes alamıyorum; onu buradan götürme arzusu ve ona karşı gelişen sahiplenme duygusu, daha önce hiç yaşamadığım bir şey.

SIN'de, egzotik dansçıların olduğu diğer kulüplerden farklı olarak, para kızların iç çamaşırlarına veya sütyenlerine konmuyor. Belirli bir dansçıya bağışlamak istediğiniz miktar, gecenin sonunda hesabı öderken ekleniyor.

"Striptiz yapmayı kabul etmedi," diyor Ares, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle duyabileceğim şekilde söylüyor.

Kardeşim beni tanıyor ve arzuladığım bir kadının birkaç erkek için yarı çıplak dans etmesini görmek benim için kolay bir şey olmadığını biliyor.

"Daha fazla para için bile mi?" Kadınların tamamen çıplak olmaları halinde ekstra ücret aldıklarını biliyorum.

"O zaman bile olmaz."

Madison dönüyor ve gözlerimiz buluşuyor. O andan itibaren benim için dans ediyor. Sallanıyor, kayıyor ve direğin etrafında dönüyor ve beni şaşırtarak, sanki "*bakabilirsin ama dokunamazsın*" der gibi, kışkırtıcı bir şekilde bana yaklaşıyor.

Yanılıyorsun kızım. Sen benim olacaksın. Şarkı

biter, o çıkar ve ben ayağa kalkarım. "Hemen gidiyor musun?" diye sorar kardeşim.

"Evet. Eve nasıl gidecek?" "Diğerleri gibi taksiyle ya da trenle."

"Onu şimdi gönder. Ben götürürüm." "Zeus," diyor, uyarı olarak.

"Ne yaptığımı biliyorum. Bu gece ona bahşış olarak beş bin dolar ekle, böylece Madison kötü bir akşam geçirmiş olmayacak."

"Tek bir gecede o kadar kazanamaz, bunu sen de biliyorsun." "O zaman bugün onun şanslı günü olmalı."

Yarım saat sonra, şoförümle birlikte kulübün arka kapısında arabada bekliyorum. Çok geçmeden onu kot pantolon ve tişört giymiş olarak dışarı çıkarken görüyorum.

Arabanın kapısını açtım. "Madison."

Beni görebildiğinden emin değilim, çünkü bir adım geri çekilip şüpheyile "Kimsin sen?" diye soruyor.

Arabadan inerim.

"Zeus...?"

"Seni eve götüreceğim."

Beni burada gördüğüne şaşırmış gibi görünse de, gururlu çenesini tekrar kaldırır. "Konuşurken varsayımda bulunmak yerine sormayı hiç düşündün mü? Daha kibar olurdu."

"Nezaket benim özelliklerimden biri değil. Hadi, bin. Geç oldu."

"Arabaya ihtiyacım yok."

"İhtiyacın olduğunu söylemedim, ama yine de seni eve güvenli bir şekilde ulaştırmak için seni götüreceğim."

Alt dudağını ısırды ve yine kendi içinde bir mücadele verdiğini anlayabiliyordum. "Sadece arabayla mı?" diye sordu.

"Başka ne olabilir ki, Madison? O güzel kafanı kirleten ne tür kötü düşünceler var? Ya da belki de sadece benden korkuyorsun."

Beklediğim gibi, önceki davranışlarına bakılırsa, bana meydan okur: "Hiçbir şeyden korkmuyorum."

"O zaman arabama binmene ne engel oluyor?"

Arkasını dönüp güvenlik görevlisinin bizi izlediğini fark eder.

"O benim kim olduğumu biliyor, bu yüzden sen ortadan kaybolursan tanık olabilir." Bana dönüp bakar.

"Bana zarar vermezsin. Daha önce tehlikeli insanlarla birlikte oldum. Kibirlisin, ama kötü değilsin."

Bu tehlikeli insanların kim olduğunu soramadan, arabaya biner ve emniyet kemerini takar.

Madison

ONBİRİNCİ BÖLÜM



Şoföre adresimi verdikten sonra, biraz utanırım. Adam, New Jersey'deki evime kadar yaklaşık elli dakika yol gitmek zorunda kalacak. "Yolculuğu kabul etmem, akşam yemeği davetini kabul edeceğim anlamına gelmez," diyorum sessizliği bozmak için, çünkü onunla bu kadar küçük bir alanda bulunmak beni çok tedirgin ediyor.

"Seni tekrar davet ettiğimi hatırlamıyorum."

Yüzümün kızardığını hissediyorum. "Beni aptal yerine koymaya çalışma. Benimle çıkmak istemiyorsan neden beni bekledin?"

"Seninle çıkmayacağım demedim, sadece bunun başka bir akşam yemeği daveti olmadığını söyledim. Seni neden beklediğime gelince, bu saatte trenle tek başına seyahat etmeni istemem."

Biraz sinirli, biraz da... Açıklayamıyorum. İçim ısındı belki? En son ne zaman biri beni önemsemişti? Genelde herkesi önemseyen benimdi. "Hatırlayabildiğim kadarıyla hep böyle yapıyorum. Yani, tek başıma trenle seyahat etmeyi."

"Kaç yaşındasın?"

"Bir bayanın yaşını sormak kibarlık değildir."

Sessizleşir ve bu, sanki beni ikna etmeye çalışıyormuş gibi bir etki yaratır. Bunu nasıl yapıyor? Genelde bu kadar kolay pes etmem.

Ona dönüp bakarım. "On dokuz." "Ailen nerede?"

"Bu bir sorgu mu, Bay Kostanidis?"

"Sen asi bir kız mısın, Madison?" diye karşılık verir.

"Asi olmak, birine boyun eğmemek değil mi? Eğer öyleyse, buna hayatınızı koyabilirsiniz."

Şaşırtıcı bir şekilde, o mükemmel ağızda, hala bir parça alaycılık barındıran yavaş bir gülümseme belirir.

Aman Tanrım, o kadar yakışıklı ki.

"Neden bana bunları soruyorsunuz?"

"Seni tanımak için. İlgimi çeken bir şey olduğunda hep böyle yaparım. Hiçbir sır kalmayana kadar onu incelerim."

"Neden?"

"Bunun istediğim şey olup olmadığına karar vermek için."

"Tanrım, ne kadar da kibirli birisin."

"Dürüst olduğumu söyleyebilirim. Sözlerimi daha hoş hale getirmek için şekerle kaplamam ya da ipekle sarmam, Madison, ama her zaman yüzde yüz dürüst davranırım."

Söylediklerinden daha çok, gözlerinin bana verdiği sözler, tecrübesizliğime rağmen anlayabildiğim şeyler. Benden ne istediklerini açıkça belli ediyorlar, ama aynı zamanda evet dersem pişman olmayacağımı da söylüyorlar.

Tüylerim diken diken oluyor ve konuşmanın konusunu değiştirmeye çalışıyorum, yoksa baştan çıkma tehlikesiyle karşı karşıya kalacağım.

"Kardeşin senin... hmm... peşimden gelmen hakkında ne dedi? Çünkü şimdi neden sahnede sadece bir dans ettikten sonra beni eve gönderdiklerini anlıyorum. Senin yüzündendi."

"Eğer düşündüğün buysa, sana herhangi bir sorun çıkarmadım. Özel performans için cömert bir bahşiş bıraktım."

"Kontrol etmedim. Erken eve gidebildiğim için mutluydum."

Onu yakından görünce, vücudumu saran titremeyi zorlukla kontrol edebiliyorum. Evet, o bir avcı, ama korkutucu türden değil; avının yutulmak istemesini sağlayan türden.

Zeus'tan yayılan enerji ve dominant tavırları beni biraz başımı döndürüyor. Onun gibi bir erkeğin arzu nesnesi olmak, midemde keleklerin uçuşmasına neden oluyor.

"Neden SIN'de çalışıyorsun?"

Onun işi olmadığını söylemek üzereyim, ama neden kaba olayım ki?

"Paraya ihtiyacım olduğu için," diyorum, daha fazla açıklama yapmadan. Yabancılarla açılan biri değilim. Adriel'e hikayemi anlattım çünkü o, sır saklayamayacağın türden bir insan. Sürekli sorular soruyor ve farkına varmadan iç çamaşırı bedenini açıklıyorsun.

"Konuşurken bana bak, Madison. Sen, gördüğüm en güzel yeşil gözlere sahipsin."

Beklenmedik iltifattan rahatsız olarak koltuğumda kıpırdanıyorum. Bazı erkekler bana güzel dedi, ama her zaman kaba cinsel imalarla. Zeus'un beni arzuladığı açık olsa da, görünüşüm hakkında yorum yaparken neredeyse klinik bir üslup kullanıyor, sanki bana iltifat etmesi onu da şaşırtıyormuş gibi.

Sessizce ona bakıyorum, söyleyecek bir şey bulmaya ve bu baştan çıkarma ağından kurtulmaya çalışıyorum.

Ne kadar aptalım. Adam beni öpmek için yanıp tutuşmamı sağlamak için hiç çaba sarf etmesine gerek bile yok.

"Mahallem pek... hoş bir yer değil," diyorum, aramızda büyüyen çekicilikten bir kez daha kaçmaya çalışarak. "Evimden bir blok uzaklıkta olduğumuzda, atlayabilirim."

"Hayır, seni kapına kadar götüreceğim. Tabii kimse bizi görmesini istemiyorsan ."

"Ne?"

"Seni bekleyen bir adam mı var?"

"İncelik kelimesini bilmiyorsun, değil mi?"

"Neden doğrudan sana sormak yerine zaman kaybediyorum ki?" "Erkek arkadaşım yok."

"Sevgilin var mı?"

"Tanrım!" "Cevap ver."

"Sevgilim yok, Bay Kostanidis, özel hayatım sizi ilgilendirmez . Aramızda hiçbir şey olmayacak çünkü kaybetmek istemiyorum..."

Ne olduğunu anlamadan, güçlü eli enseme geliyor, parmakları saçlarıma dolanıyor. Saldırısı hızlı ve güçlü, ama beni merhametine bıraktığında, yüzü benimkine çok yakın, onu durdurmam için bana bir şans veriyor.

Ben öyle yapmadım. Saçımı tutuşu çok hoştu ve bedenlerimiz henüz temas etmemiş olsa da, onun sıcaklığının beni ele geçirdiğini hissediyordum.

Dudaklarım aralanmış, hevesle inliyorum.

Eli kalçama gelir, sanki havadan daha çok ihtiyacı varmış gibi etimi sıkar.

Bütün vücudum arzuyla titriyor ve adam henüz beni öpmemiş .

Gözlerimi kapatıp sessizce yalvarıyorum ve dudakları sonunda beni ele geçirdiğinde, hayal edebileceğimden çok daha iyi oluyor.

Ellerinin güçlü tutuşunun aksine, ağzı yumuşak ve ikna edici, ve dili dudaklarımın arasına girmeye çalıştığında direnemiyorum. Arzuyla yanıp tutuşmama rağmen, tereddüt ederek yavaşça açılıyorum ve direnişim onu daha da heyecanlandırıyor gibi görünüyor.

Zeus, kalçamı kavrayan elinden daha samimi bir şekilde bana dokunmaya çalışmadan, dudaklarıyla benimle sevişiyor. Islak, şehvetli, keşif amaçlı temas, teslim olursam bunun ne kadar harika olacağını gösteriyor.

Öpücüğün ne kadar sürdüğünü bilmiyorum, ama o çekildiğinde, yeterince tatmin olmadığım için itiraz etmek istiyorum.

Beni kollarında tutuyor ve gözlerimi açtığımda, ciddi bir ifadeyle ve sertleşmiş çene hatlarıyla beni izlediğini görüyorum.

"Sana bir teklifim var," diyor ve bu sözler beni nihayet gerçeğe geri getiriyor.

Zeus

ON İKİNCİ BÖLÜM



Ondan uzaklaşmak çok zor. Sanki kız bana bir tür büyü yapmış gibi ve tam da bu yüzden, her zaman kontrolü elimde tutmam gerektiği için, Madison'dan ayrılıyorum, oysa tek istediğim onu bu koltuğa yatırıp onu tamamen yutmak.

"Bir teklif mi?" diye tekrarlıyor, sanki gerçek dünyaya dönmek onun için de aynı derecede zormuş gibi.

O iki parlak zümrüt yerine önüme bakıyorum. Onda beni çıldırtan bir şey var; kokusu, teninin sıcaklığı.

Belki de onunla ilgili her şey. Bu kadın tüm erkeklik içgüdülerimi uyandırıyor.

Genelde karmaşık kadınlarla ilişki kurmam, çünkü hayatım işim etrafında dönüyor ve bir kadın istediğimde, kavga değil, zevk ararım. Aşıkların kavga etmesine gerek yoktur; kapalı kapılar ardında olanların ötesinde bir şey yoktur, öyleyse neden hayatımın geçici bir parçası olan biriyle kavga edeyim ki?

Başka bir durumda, bana ilk kez meydan okuduğunda onu terk ederdim.

Ares haklıydı, şimdi bunu görebiliyorum. Madison düşüncelerini söylemekten çekinmiyor. Bu kızın sorunlu olduğunu bilecek kadar uzun yaşadım, ama o tatlı dudakları tattıktan sonra geri dönüş yok.

"Ne tür bir teklif?" Yine savunmaya geçti, bu da bana Madison'ın genç yaşına rağmen hayatın çirkin yüzünü bildiğini gösteriyor. Böylesine genç bir kızın bu kadar şüpheli ve temkinli olması neredeyse iç karartıcı.

"SIN'in düzenli müşterisi değilim. Burası kardeşimin yeri, yani birlikte olmamızı engelleyecek hiçbir şey yok."

"Tek engelin bu olacağından emin misin?"

Ona bakıp, blöfüne karşılık olarak kaşımı kaldırıyorum. İkimiz de arzunun ve çekiciliğin tek taraflı olmadığını biliyoruz.

Bu sefer, gözlerini kaçırın o oldu. "Senin dünyanda birlikte olmak ne anlama geliyor?"

"Tam olarak ne anlamına anlamı an seninki ben varsayıyorum. Bağlanmadan karşılaşmalar. Zevk. Karşılıklı tatmin."

"Bağlanmadan mı?" diyor, sanki buna takılmış ve benim için çok daha önemli olan diğer her şeyi görmezden geliyor gibi.

"Aynen öyle. İdeal olarak, bir zaman dilimi belirleriz." "Ne?"

"Bir son tarih. Bana adil geliyor. Bir ay birlikte olmak birbirimizi tanımak için yeterli bir süre olmalı."

Birkaç dakika pencereden dışarı bakar, ama ben ona baskı yapmam. Buna gerek yok. Madison muhtemelen benimle olmanın birçok avantajı olduğunu fark edecektir. Ona, başka türlü asla deneyimleme şansı olmayacak bir yaşam tarzını tanıtabilirim.

Sonunda bana dönüp bakar. "Düşünmem lazım," der ve beni şaşırtır.

"Neyi düşüneceğim?"

"Bu benim istediğim şey mi? Siz bir ilişki teklif etmiyorsunuz bir ilişki teklif etmiyorsun, Bay Kostanidis." "Zeus."

"Tamam, Zeus. Bir ilişki teklif etmiyorsun, daha çok senin sevgilin olmamı istiyorsun."

"Bunun nesi yanlış?"

"Senin gibi bir adamla bir ay geçirmek ne anlama gelir? Tabii ki bariz olanın dışında."

"Sanki seni aşağılamışım gibi konuşuyorsun. Seninle vakit geçirmek istiyorum. Seni daha iyi tanımak istiyorum."

"Vücudumu tanımak, değil mi?"

Bu yorumu görmezden geliyorum. "Partilere ve etkinliklere benimle birlikte geleceksin. Ara sıra gezilere çıkıp yeni yerler göreceksin. Ve benim dünyamda rahat hissetmen için ihtiyacın olan her şeyi sağlayacağım."

"Mesela ne gibi?"

"Giysiler, mücevherler ve tabii ki istediğin her şey."

"Tabii ki. Sadece bir şeye cevap ver: beni senin dünyanda 'rahat' hissettirmek mi istiyorsun, yoksa kötü giyinen sevgilinin utancından kurtulmak mı?"

İlk kez sesinde bir duygu kırıntısı seziyorum ve kendimi kötü hissediyorum.

Sen kimsin ki, Madison Foster, beni olduğum kişi, her zaman olduğum kişi olmaktan utandırmayı başardın?

"Peki ya 'rahat' hissetmek için daha değerli bir şey isteseydim, mesela bir araba ya da bir daire? Ne derdin?"

Tereddüt etmiyorum. "Sana evet derdim."

"Bir ay boyunca birlikte kalmak için bir daire mi? Bu biraz aşırı gibi."

"Ne demek istiyorsun, Madison? Oyunlardan hoşlanmam."

"Hayır mı? Bence sen bunca zamandır benimle oyun oynuyordun. Sonuçta, o özel odada senin için dans etmemem gerektiğini biliyordun, ama yine de devam etmeme izin verdin."

Buna itiraz edemem ve şu anda elime iyi kartlar gelmediğinin farkındayım, bu yüzden doğrudan konuya girmeye karar veriyorum. "Bütün bunlar bana 'hayır' demek için mi?"

"Bu sana 'belki' demenin bir yolu. Düşünmem lazım," diyor ve bana dokunacakmış gibi yaklaşıyor, ama son anda geri çekiliyor. "Bir ay ne dersin?"

"Hayır. Yarın son günün. Telefonunu ver."

Tartışmak istediğinden neredeyse eminim, ama sonunda dediğimi yapıyor.

"Kilidi aç." Numaramı girip telefonu ona geri veriyorum. "Bana bak bana bak, Madison."

Öyle, ama yüzünde hiçbir duygu yok, sanki aynada kendime bakıyormuşum gibi.

"Sana dürüst olduğumu söyledim. Asla yalan söylemem. Aşk peşinde değilim, zevk peşindeyim. Zevk vermek ve almak. Buna ek olarak, seni çeşitli yerlere götüreceğim, hayatın tadını çıkarmanı sağlayacağım. Bu bir ödeme değil, bir takas."

"Düşüneceğim demiştim," diyor monoton bir sesle, sonra başını araba koltuğuna yaslayıp gözlerini kapatır.

Vücutlarımız arasındaki mesafe kısa olmasına rağmen, aramızda bir uçurum var, her birimiz kendi düşüncelerimize hapsolmuşuz.

Ne zaman sürücü sürücü park park terk edilmiş sokakta
sokakta bir bir çok yoksul bir mahallede, o
arabadan inmeye başlar, ama ben onun kolunu tutarım.

"Bekle," diyorum.

"Bekle," diyorum.

Bir an için şaşkın bir şekilde hareketsiz kalır.

"Asla senin beyaz atlı prensin olamayacağım, Madison," derim ona yardım ederken. "Ben öyle bir adam değilim, ama birlikte geçireceğimiz zaman çok keyifli olacak."

Yaklaşır, parmak uçlarına basar ve ellerini boynuma dolandır. Onu öpmek için eğilirim, ama temas istediğim kadar uzun sürmez, çünkü kollarımdan çekilir. Yine de vücudumu ateşlemek için yeterlidir.

"Sen prens değilsin, Zeus. Prenslere hiç inanmadım ve var olsalar bile, benim onlara ihtiyacım yok. Benim masalımda, kendimi kurtarabilecek tek kişi benim."

Madison

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM



Başımı dik tutarak binama doğru yürürken, dişlerimi o kadar sıkıyorum ki kırılmalarından korkuyorum.

Daireye vardığımda, Eleanor'un çoktan uykuya dalmış olmasına şükrediyorum. Sandaletlerimi çıkardıktan sonra bebekleri kontrol ediyorum. Soraya ve Silas melekler gibi uyuyorlar ve bu beni sakinleştirip duygularımı kontrol altına almamı sağlıyor.

Eleanor'un benim için bıraktığını bildiğim, oturma odasındaki kanepenin minderinin altından temiz bir pijama seti çıkarıyorum ve evimizdeki tek banyoya giriyorum. Dairede sadece iki yatak odası var; bebeklerin odası beşiklerin yanı sıra bir yatak sığmayacak kadar küçük, bu yüzden oturma odasında yatıyorum. Üvey annemin sert kanepede uyuduğunda kötüleşecek bir boyun problemi var, bu yüzden buraya taşındığımızda çift kişilik yatağı ona verdim.

Sıcak su altında gözlerimi sıkıca kapatıp bu gece olanları silmeye çalışıyorum. Kırk sekiz saat içinde Zeus'u aramaya niyetim yok. O teklifini yaptığı anda, onun uygunsuz teklifini reddedeceğimi biliyordum. Belki onun dünyasında kadınlar, onun gibi bir adamın yanında dolaşma fırsatı için diz çöküp ona teşekkür ederler, ama para ve lüks beni etkilemez. Hep fakir oldum ve bununla bir sorunum yok.

En kötüsü, onun zihninde bu teklifin bir anlaşma yapmak gibi normal bir şey olduğunu bilmem. Gerçekten de hayatımı ve sorumluluklarımı bırakıp dünyanın neresinde olursa olsun onun emrinde olacağımı mı düşündü? Evet, öyle düşündü.

Başımı soğuk duş duvarına yaslayarak, bir daha o kibirli Yunanlıyı düşünmeyeceğime kendime söz veriyorum. Bu karardan memnun olarak suyu kapatıp kendimi havluya sarıyorum.

Lavabonun üzerindeki aynadaki buğuyu silerim ve yorgun yüzüme bakarım. Ona yalan söyledim. Zeus beni öptüğünde dengemi kaybettim. Bu arzunun ne kadar aptalca olduğunu bilsem de, bir masala inanmak istedim. Ama o teklifini yaptığında, hızla gerçeğe döndüm.

Önümüzdeki iki gün boyunca benim aramamı beklesin. Hayatta her şeyin bir bedeli olmadığını öğrenmesi onun için iyi olacak.

Şu anda hiç bilmediğim şey, dünyanın umutsuzluğa sürükleneceği.



SIN NIGHTCLUB

"Bu fahişelik değil mi?"

"Hayır, deli misin? Beni ne sanıyorsun? O benim şeker babam."

Gecenin ikinci gösterisi için giyinmek üzere gece kulübünün soyunma odasına girerken, iki dansçının konuşmasına kulak misafiri oldum. "Şeker babası" teriminin ne anlama geldiğini kabaca bildiğim için, bu kadar samimi bir konuşmayı duymak beni rahatsız etti. Birkaç ay önce, bir kızın şeker babası olduğu bir kitap okumuştum. Yazarın açıkladığı gibi, bu fahişelik değil, daha yaşlı bir erkekle çok daha genç bir kız arasında belirli kurallara dayalı, karşılıklı rıza ile kurulan bir ilişki. Temelde, "şeker bebeği"ne, onun desteği olmadan karşılayamayacağı belirli bir yaşam tarzı sağlıyor ve karşılığında, kız ona zamanını, sevgisini ve ilgisini veriyor.

Hangi kızların şeker babası olduğunu merak ediyorum, ama bu beni ilgilendirmedigi için onların yanına gitmiyorum.

Giyinme odasına giriyorum ve Adriel'in bu dans için giymem için floresan yeşili bir kıyafet hazırladığını görüyorum. Tanrım, iç çamaşırı o kadar dikkat çekici ki, ay platformundan beni görseler şaşırırım. Amaç benim Dünya'da dikkat çekmemse, bu kesinlikle başarmış olacak.

Giydikten sonra aynaya bakıyorum. Vücuduma pek de kötü durmuyor, diye düşünüyorum ve hemen dün geceki anılarım ve Zeus'un gözleri, onun için dans ettiğim anlar aklıma geliyor.

Kendimi anıları düşünmekten alıkoyuyorum ve bu gece elimden gelenin en iyisini yapmaya kararlı olarak soyunma odasından çıkıyorum.

Bana verdiği bahşişi kontrol etmedim çünkü, nedense, o parayı kabul etmek doğru gelmiyor, bu düşüncenin ne kadar saçma olduğunu bilsem de. O müşteriydi, ben de dansçıydım. Ben işimi yaptım, o da bunun karşılığını ödedi. Hikaye bu kadar.

Yapmam gereken işe odaklanmaya kararlıyım, dans edeceğim müzik dışında her şeyi zihnimden silip atıyorum.

Ama sahneye çıkar çıkmaz planlarım suya düşüyor çünkü Zeus yine ön sırada oturuyor.

Onu görmemiş gibi davranmıyorum bile. Mantığım onu görmezden gelmemi söylese de, gözlerim bana ihanet ediyor.

Onda uyandırdığı çılgın çekiciliğe karşı savaşmak için sahip olduğum tek silahı kullanıyorum: vücudumu. Bakışlarının yoğunluğu beni titretir, ama onu pantolonunda *rahatsız* bırakacağım.

Müziğin bilincime nüfuz etmesine izin veriyorum ve sırtımı dönerek direğe doğru hareket etmeye başlıyorum, kalçamı kaydırarak yere iniyorum. Uyluklarımı açıp kapatıyorum, içlerini okşuyorum. Kafamı kaldırdığımda, gördüğüm tek kişi o.

Kalbim hızla atıyor. Onu cezalandırma kararlılığımı unutuyorum, yüzündeki arzu beni nefes nefese bırakıyor.

Müzik biter ve ben her zamankinden daha uzun süre kalırım. Sahneyi neredeyse terk etmek üzereyken arkama bakarım.

Hayal kırıklığıyla, onun gittiğini fark ettim.

Böylesi daha iyi. İkimizden biri o cinsel trans halinden kurtulmalıydı. Her şeyi denememe rağmen, ilk uyanan ben olmadığım için üzgünüm.

Üç buçuk saat sonra gece kulübünden ayrılıyorum. Dün aksine, bu sefer altı şarkı dans ettim ve Adriel yarın bahşiş kavanozumu kontrol etmemi söyledi. Öyle yapacağım. Haftalık ödeme yaptıklarını biliyorum, böylece elektrik faturasını ve iki gün gecikmiş telefon faturasını ödeyebilirim.

Güvenlik görevlisi çıkmam için kapıyı açtığında, dışarıda park etmiş Zeus'un arabasını fark ettim ve kalbim yine hızla çarpmaya başladı. Bu sefer, şoför arabadan indi.

"Bayan Foster, Bay Kostanidis sizi eve götürmemi söyledi."

"O çoktan... gitti mi?" Hayal kırıklığımı gizlemeye çalışıyorum ama başarısız oluyorum.

"Evet, hanımefendi, ama sizin çıkmanızı beklememi söyledi."

Gerçekten hayır demek isterdim, ama bu sabah bir evde temizlik yaptığım için sırtım çok ağrıyor ve yüksek topuklu ayakkabılarla dans ettikten sonra kendimi bitkin hissediyorum.

"Beklediğiniz için teşekkürler, Bay "

"Larry West, hanımefendi, hizmetinizdeyim."

"Teşekkürler, Bay West. Çok yorgunum ve bir araba yolculuğu rüya gibi geliyor." Bu sefer eve geldiğimde üvey annem beni bekliyor.

"Bir kulüpte dansçı olarak çalışıyorsun," diyor, muhtemelen çantamdan düşürdüğüm SIN kartvizitini elinde tutarak. Sesinde suçlama yok, sadece hayal kırıklığı var. "Bana yalan söylemene gerek yoktu."

"Utanmıştım."

"Ne hakkında? Yanlış bir şey mi yapıyorsun?"

"Hayır, sadece erkeklere özel bir kulüpte, çok az giysi giyerek dans ediyorum. Aslında *çok* az."

"Umarım çıplak değilsindir."

"Hayır. O seçenek de vardı, ama reddettim." "Tanrım, Madison, yine de senin için istediğim bu değil."

"Alternatifin ne, anne? Yeterli param yoksa Brooklyn'e bebeklere bakacağıma dair verdiğim sözü nasıl tutabilirim?"

"Keşke yardım edebilseydim."

"Çocuklara bakarak zaten çok şey yapıyorsun. Yeğenlerimi başkasına emanet etmeye cesaret edemem."

Bana sarıldı ve gece kulübünde çalıştığım için çok üzüldüğünü biliyorum, ama aileme bakmak için yasal olarak mümkün olan her şeyi denediğim için utanmamalıyım.

"Kötü haber vermek istemem ama sosyal hizmet uzmanı aradı.

Yarın sabah rutin ziyaret için geleceğini söyledi."

"Aman Tanrım. O kadın bize garezi var! Neden? Bebeklere her zaman iyi baktık ve fakir olmamıza rağmen, çocukların sağlıklı büyümesi için gereken her şeye sahipler."

"Çocukları almayla tehdit ettiğinde her seferinde tüylerim diken diken oluyor. Belki de bir avukat aramamızın zamanı gelmiştir."

"Araştıracam," diye cevap veriyorum, korkmadığımı göstermeye çalışarak.

Yeğenlerimin geçici velayetini kaybedemem. Brooklyn'e söz verdim ve bu sözümü tutmak için ölürüm.

Zeus

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM



Başka birinin benimle ilgili kararlar almasını beklemek benim tipik yaklaşımım değildir, hele ki son tarihler vermek hiç değildir. Ben daha çok siyah-beyaz biriyimdir.

Bu, Madison'ın hayatımın dengesini bozacağına dair bir uyarı işareti olmalı, ama benim karakterime hiç uymasa da, bu yavaş kovalamaca oyunu arzumu daha da artırıyor.

Bu kadar genç birinden bu kadar karmaşık bir şey beklemiyordum. On dokuz yaşındayken, sadece hayatımı yaşamak istiyordum. Ancak bu uzun sürmedi, çünkü yirmi iki yaşına girdiğimde babam intihar etti ve dedem artık işimizi yönetebilecek kadar sağlıklı olmadığı için ailenin sorumluluğu bana düştü.

Elimdeki viskiyi çevirerek, onu ilk gördüğüm günden beri olan biten her şeyi hatırlıyorum.

Hayatımda ilk kez, ihtiyatlı davranmayı bir kenara bırakıyorum, çünkü mantıklı düşünseydim, dün Ares'in bana söylediklerine kulak verirdim.

Madison tamamen kafa karışıklığı içinde, ama yine de ona sahip olma arzusuna direnmek istemiyorum. Bugün benim için dans edişi, onu sahneden indirip, arzumun karşılıklı olduğunu itiraf edene kadar her santimini öpmek istememi sağladı.

Eğer bu kadın, ezici fiziksel çekiciliğinin yanı sıra, içimde onu koruma arzusunu da uyandırmıyorsa, bu denklemi anlamak zor olmazdı. Bu yüzden şoförüne onu evine götürmesini söyledim. Yaşadığı yer berbat ve biraz araştırma yaptıktan sonra, suç oranının oldukça yüksek olduğunu öğrendim. Bu kadar geç saatte eve dönen

bu kadar güzel görünerek eve dönerse, ülkedeki diğer pek çok kişi gibi bir kurban daha olmayacağı ihtimali nedir?

Bu düşünce, ona bakma isteğimin mantıklı olmadığını bilsem de, midemde demir bir top gibi ağırlık yapıyor. Kız benim değil ve aramızda bir anlaşma olsa da, bu geçici bir ilişkiden öteye gitmeyecek.

Telefonum, kardeşim Hades'in aramasıyla titriyor.

"Neden Ares'in doğum gününe gitmedin?" Selam vermeden soruyorum. Dionysus haklı, büyükbabamız hayatlarımızı bu şekilde sürdürdüğümüz ve birbirimizden uzaklaştığımız için hayal kırıklığına uğrayacaktır.

"Halletmem gereken işler

vardı." "Ne tür işler?"

Sessiz kalır ve hemen anlarım.

"Bunu unutmalı ve hayatına devam etmelisin, Hades." "Hayır. Hepsi cezalandırılana kadar durmayacağım."

"O kadın zaten yeterince cezalandırıldı. Daha ne bekliyorsun?"

"Bir tane daha var. Lanet olası kaçak."

"Ve bu arada, sen geçmişte takılıp kalmışsın."

"Bana ilerleme konusunda tavsiye verebilecek son kişi sensin, kardeşim. Az önce lanetli Gordonları bizimle bağlayacak bir anlaşma yaptın."

"Sözümünden dönmeyeceğim. Büyükbabamıza söz verdim."

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum. İntikam bizim DNA'mızda var. İkisi de yok olana kadar durmayacağım. Ama seni bu yüzden aramadım; dansçı hakkında konuşmak istiyorum."

"Özel hayatım seni ilgilendirmez."

Ares'in ona Madison'dan bahsetmiş olması beni şaşırtmadı. Artık birbirimizi eskisi kadar sık görmesek de, kardeşlerim ve ben hala birbirimizi kolluyoruz, bu birbirimizin mahremiyetini ihlal etmek anlamına gelse bile.

"Skandal umurumda değil. Bankanın yaptıkları umurumda değil, Zeus. Sadece bununla nereye varmak istediğini bilmek istiyorum. Bu senin normal davranışın değil."

"Bunun ne kadar önyargılı geldiğinin farkında mısın?"

"Önyargıyla ilgisi yok; sadece bu kadının dikkatini çeken şeyin ne olduğunu anlamak istiyorum. İki gün üst üste SIN'e gittin."

"Yaptıklarımı kimseye açıklamak zorunda değilim, Hades. İntikamına odaklan. Benim geleceğim zaten planlandı."

Telefonu kapattıktan sonra, elimdeki telefona baktım, mesajları kontrol etmenin anlamsız olduğunu biliyordum; o hiçbir şey göndermedi.

Ne oyun oynuyorsun, Madison? Seni pes ettirmekten alıkoyan ne?

Kardeşlerim bir konuda haklılar: bu kız, her zaman önceden belirlenmiş bir yol izleyen hayatımı altüst ediyor.

Her şeyi normale döndürmek için, Madison'la bu meseleyi bir kez ve sonsuza kadar halletmem gerekiyor.

Uzun süredir arkadaşım olan Duke Rodrick MacQuoid'un damıtımhanesinden gelen mükemmel vintage viskiden bir yudum daha aldıktan sonra, bardağı yan sehpa koyup başımı kanepeye yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

Ancak aradığım huzur gelmiyor; bunun yerine, bana cenneti vaat eden vücuduyla cesur kızımın görüntüsü beliriyor.

Madison'a olan arzum, inanılmaz bir hızla takıntıya dönüşüyor. Dün bana özel dansını yaptığında, her şeyi kontrol altında tuttuğumu sanmışım. Ona yaptığım teklif, başka hiçbir kadına yaptığım tekliflerden daha fazlaydı, çünkü ilgim çabuk azaldığı için zaman sınırı koymuyorum.

Araba ve daireden bahsederken dalga mı geçiyordu? Tahminimce, beni sınıyordu. Kolayca etkilenebilecek bir tip gibi görünmüyor; çok genç olmasına rağmen, herkes onun biyolojik yaşından daha fazla deneyime sahip olduğunu görebilir.

Tehlikeli insanlarla uğraştığını söyledi. Kimler? Ailesi nerede? Yalnız mı yaşıyor?

Sorular bitmek bilmiyor ve normalde asla şu anda yaptığım gibi karanlık bir atılımda bulunmazdım.

Madison ile ilgili her konuda neden karakterime aykırı davrandığımı biliyorum. Hiçbir kadına bu kadar çılgınca ilgi duymamışım. Onun yanında tamamen içgüdülerimle hareket ediyorum ve şaşırtıcı bir şekilde, aramızdaki bu güç mücadelesi beni daha da fazla istiyor.

Bir tür uyuşturucu gibi - ilk başta onu hafife alırsınız, sadece deneyeceksiniz ve devam edeceksiniz diye düşünürsünüz - Madison Foster kan dolaşıma sızıyor ve sonunda bu bağımlılıktan kurtulmam gerektiğini bilsem de, arzumu tatmin etmeden bunu yapmayacağım.

Madison

ON BEŞİNCİ BÖLÜM



Ertesi Gün

Bugün erken saatlerde bir evi temizlemem gerekiyordu, ama Eleanor'un dün bana verdiği haberdan sonra, beni buradan uzak tutabilecek hiçbir şey yok.

Brooklyn komaya girdiğinden beri bebeklerin durumunu kontrol etmekle görevli sosyal hizmet uzmanı, çocukları koruyucu aileye vermekte kararlı görünüyor. Gerekçesi, kız kardeşimin uyanıp uyanmayacağını bilmediğimiz ve Eleanor ile benim onlara ihtiyaçlarını karşılayamayacağımız.

Ellerimi birbirine sıkıca kenetledim, inanılmaz derecede gergindim ve bu cadının beni böyle hissettirmesinden nefret ediyordum.

Aslında, kendimi yetersiz hissettiren herkesten nefret ediyorum, çünkü hayatım boyunca bununla mücadele ettim: asla yeterli olamama hissi.

Kız kardeşim ve ben, Eleanor hayatımıza girene kadar babamın bizi yetiştirme tarzından dolayı yaralar taşıyoruz. Biyolojik annem ben bir yaşına basmadan önce öldü, ama o zamana kadar babamın deliliğiyle baş edemediği için çoktan bizi terk etmişti.

Tabii bir de yalanlar vardı. Çünkü hatalarını kabul edemiyordu.

Ben yedi yaşına basmak üzereyken üvey annemle evlendi ve hayatımız nispeten normale döndü.

Şimdi, yeğenlerime aile çevresinde bir yuva sağlamak için çabalarken, bu deli kadın bizi ayırmaya karar verdi.

Çocukların sadece paraya ihtiyacı yoktur, her şeyden önce sevgiye ihtiyaçları vardır ve biz onlara bunu bolca sunabiliriz.

Aynada bir kez daha görünüşümü kontrol ettikten sonra banyodan çıkıyorum. Obsesif kompulsif bozukluğum tam gaz çalışıyor, bu yüzden tek bir saç telinin bile yerinden oynamadığını görünce memnun oluyorum. Mükemmelliğin resmini çiziyorum.

Odaya girer girmez, yıpranmış kanepemizde Eleanor'a karşı oturan kadına karşı nispeten kendime güveniyorum.

Benden farklı olarak, üvey annem kırılgan ve biraz güvensizdir, sosyal hizmet görevlisine ne kadar korktuğunu açıkça gösterir.

Onun yanında Silas ve Soraya dış çıkarma oyuncaklarıyla oynuyorlar, bizim gerginliğimizden habersiz ve onlara bakan sahte bir sempati ifadesiyle onları bizden almak isteyen kadından tamamen habersizler.

Kısa bir selam verdikten sonra onun yanından geçip, yeğenlerimle konuşmak için çömeliyorum.

Ancak o zaman üvey annemin yanına oturuyorum.

Yirmi dakika sonra, bayılmaktan korkacak kadar titriyorum. "Bir işim var."

"İstikrarlı bir iş değil. Ev temizliği yaparak geçinmek belirsiz bir iş. Ya bir gün tüm müşterilerin seni birdenbire işten çıkarmaya karar verirse?" diye soruyor kadın, dairemizi bininci kez incelerken. "Bu oda da çocuklar için uygun değil. Pencere küçük, bu yüzden hava pek girmiyor."

Söyledikleri daha önce söylediklerinden farklı değil ve her zamanki gibi, istediğini elde etmek için titiz davrandığını biliyorum: çocukları benden almak.

Daha da çaresiz hissetmemin nedeni, benim istikrarlı bir işim olması, ama egzotik dansçı olarak iyi bir maaş alacağımı söylersem, ikizleri almak için üstünlük sağlayacak olması.

"Bizi rahat bırakman için ne yapmam gerekiyor?" diye soruyorum, zihinsel olarak yorgun bir halde. Önceki karşılaşmalarımızda, nazik olmaya çalıştım ve babamdan öğrendiğim çeşitli hilelerle birini manipüle etmeye çalıştım, ama hiçbir şey işe yaramadı.

Eleanor bebeklerle oturma odasında kaldığı için, çocuk odasının kapısında sadece ikimiz varız.

"Fikrimi değiştirebilecek hiçbir şey yapabileceğini sanmıyorum," diye kibirli bir şekilde cevap veriyor.

"Dinleyin, Bayan Mirtes. İki ayda sekiz kez ziyaret ettikten sonra, en azından birbirimizi pek sevmediğimiz oldukça açık hale geldi. Ama sevmemize gerek yok, değil mi? Mesele bu değil; mesele yeğenlerimin geleceği. Şimdiye kadar onlar için yaptığım her şeyde kusur buldunuz. Her ziyaretimde, onlara sağladıklarımın 'yeterli olmadığını' iddia ediyorsunuz.

yeterli olmadığını" iddia ediyorsun. Öyleyse, ikimizin de zamanını boşa harcamamak için, bana neyin yeterli olduğunu söyle. Açıkça söyle: bizi rahat bırakman için ne yapmam gerekiyor?

Kontrolümü kaybettiğimi biliyorum ve şu anda, tüm kalbimle bu kadından nefret ediyorum, ama ne pahasına olursa olsun, bu yılanı sırtımdan atacağım.

"Onların ihtiyaçlarını karşılayacak imkanın yok."

"Daha spesifik olmadan bunu hakim önünde iddia edemeyeceğini çok iyi biliyorsun."

"Peki, genç bayan. Eğer istediğin buysa, fikrimi değiştirmemin tek yolu, en az yüz metre kare büyüklüğünde, iyi bir mahallede, çocukların oynayabileceği bir bahçesi olan bir ev bulman. Ayrıca, yeni evin masraflarını karşılayacağın gelir kaynağının yasal olduğundan da emin olmam gerekiyor. Bugünden itibaren iki haftan var, yoksa çocukların geçici olarak koruyucu aileye verilmesi için yargıca güçlü bir şekilde tavsiyede bulunacağım."

Bunu tam oturma odasına vardığımızda söylüyor ve Eleanor da duyuyor. Üvey annem ağlamaya başlıyor ve içimde var olduğunu hiç düşünmediğim bir cinayet arzusu, sosyal hizmet görevlisinin ince boynunu kırılana kadar sıkmak istememe neden oluyor.

Ancak onu öldürmek, dünyayı etekli bir şeytandan kurtaracak olsa bile, yeğenlerimi korumaya yardımcı olmaz.

Ben kurban değilim; çözümleri bulan benim ve bana bağımlı olan dişsiz iki küçük varlığa, ağlayan üvey anneme ve sonra da o aşağılık kadına baktığımda, cevabın avucumun içinde olduğunu biliyorum.

Bu, ruhumun bir parçasını öldürmek anlamına gelse bile, yeğenlerimi benden almalarına izin vermeyeceğim.

"İki hafta içinde tüm bu şartları yerine getireceksin," diyorum, kendime güvenimi göstermeye çalışarak.

Bana alaycı bir bakış atıyor ve Eleanor'a ya da çocuklara veda etmeden daireden çıkıyor.

Kapının kapandığını duyar duymaz üvey annem "Şimdi ne olacak?" diye soruyor. "Güven bana. Bir çaresini bulacağım."

Bebeklerin odasına girip kot pantolonumun arka cebinden telefonumu çıkarırım.

Kişilerimden aradığım ismi arar ve ekranı dokunarak aramayı başlatırken elim titrer.

Üçüncü çalıntıda telefonu açar ve sesinin emir veren tonu tek başına beni sakinleştirmeye yeter.

"Zeus, benim, Madison." Ares'e benim bilgileri sormadıkça numaramı bilmediğini biliyorum, ki bu bir mahremiyet ihlali olsa da beni şaşırtmaz.

"Madison, son teslim tarihine kadar hala birkaç saatin var."

Bu adamdan uzak durmaya kararlı olduğum için, kırk sekiz saat içinde ona geri döneceğime söz verdiğimi unutmuştum. Ancak, şimdi o benim tek kurtuluşum.

"Bu yüzden aradım," diye yalan söyledim. "Bana bir teklifte bulundun ve benim de bir karşı teklifim var. Bugün görüşebilir miyiz?"

"Saat kaçta?"

"Dans etmem lazım."

"Ares'le konuşup seni bırakmasını sağlayacağım."

"Hayır, çalışmam gerek. Sonra konuşabiliriz."

"Dans. Bugün tek yapacağın şey bu. Beni sınama," diyor, tıpkı beni işe aldığı gün kardeşi bana blöf yapmamam konusunda uyardığı gibi. "Saat on birde SIN'in arkasından seni alacağım."

Madison

ON ALTI. BÖLÜM



Gece kulübüne varmadan önce kalan saatlerde, teklif etmek üzere olduğum şey hakkında bulabildiğim her şeyi araştırıyorum ve utanmama rağmen suçluluk duymayı reddediyorum.

Kuralları onun belirleyeceği nerede yazıyor? Zeus bana sanki müzakere masasında oturuyormuşuz gibi bir teklifte bulundu ve ben de bazı şartları kendi lehime ayarlayacağım.

Toplantımıza kadar geçen saatleri bunu kendime tekrar ederek geçiriyorum, ama aynı zamanda çaresizce arayıp bir hata yaptığımı ve fikrimi değiştirdiğimi söylemek istiyorum.

Ama artık mesele gururum değil, yeğenlerimin hayatları. Vazgeçmek söz konusu olamaz.

Aynada görünüşümü kontrol ediyorum, çünkü şimdi her zamankinden daha fazla, tıpkı bu sabah olduğu gibi, her şeyin yerinde olduğunu hissetmem gerekiyor ki onunla eşit şartlarda durabileyim.

VIP alanından çıkıp gece kulübünden geçiyorum, müşterilerin bakışlarını görmezden gelerek. Neredeyse bir hafta sonra, kovulmaktan korkmadan onları görmezden gelebileceğim kadar kendimi güvende hissediyorum.

Çıkışa doğru yürürken, Zeus ile yapacağım gibi bu adamlardan herhangi biriyle pazarlık yapabilir miyim diye merak ediyorum.

Tiksinti dolu bir ifadeyle yüzümü buruşturuyorum.

Asla. Zeus ile olan anlaşmanın, onun bende uyandırdığı vahşi çekicilik yüzünden kabul edilmesi kolay gibi görüldüğünü çok iyi biliyorum. Bana karşı bir şey hissettiremeyen hiçbir erkeğin bana dokunmasına izin vermem. Ve bu konuda, kibirli Yunanlı mutlak şampiyon.

Gece kulübünün arkasında her zaman nöbet tutan güvenlik görevlisi Drew, bana gülümseyerek selam veriyor. Onlarla yavaş yavaş arkadaş oluyorum ve her ne kadar garip bir şekilde olsa da, personel benim için bir tür aile haline geliyor.

Boğucu gece havasına çıktığımda, kalbimi ilk kez çarptıran adamın arabasına yaslanmış beni beklediğini görünce şaşırıyorum. Beni eve bıraktığı gün olduğu gibi, yakınlarda korumaları olduğunu fark ediyorum.

Baştan aşağı siyah giyinmiş: kot pantolon ve dirseklerine kadar kıvrılmış düğmeli gömlek, kaslı ön kollarını ortaya çıkarmış. Onu bir kez daha baştan aşağı süzerken, gözlerim güçlü baldırlarını ortaya çıkaran kot pantolonun üzerinden kayıyor, kumaşın altından bile hissedebileceğim gergin karın kaslarına ve sonunda beni çılgına çeviren o mükemmel, alaycı yüze.

Hareket etmiyor, çünkü benim dezavantajlı durumda olduğumu biliyor, çünkü onu arayan benim.

Babamın kızı olarak edindiğim deneyimlerden başka bir deneyimim olmasa da - en kötü türden bir dolandırıcı olan babamın kızı olarak - Zeus ve benim özümüzde çok benzer olduğumuzu, açıklayamadığım bir şekilde biliyorum. İkimiz de bir şey istediğimizde hem şüpheli hem de hedef odaklıyız.

Ona doğru yürüyorum, gözlerimiz birbirine kilitlenmiş, ve onun önünde durduğumda ona dokunmuyorum. Yine de, sanki bizi bir manyetik alan çevreliyor. Aramızdaki çekim neredeyse elle tutulur.

"Madison."

"Zeus."

"Geç kaldın."

"Peki ne yapacaksın? Beni cezalandıracak mısınız?"

Tanrım, bu da nereden çıktı? Bugün küstahlık yapacak durumda değilim.

Elini saçlarıma uzattı, ama hayal kırıklığıma uğradım, sadece bir tutamı kulağımın arkasına koydu. Eğildi ve kulağıma fısıldarken titredim, "Buna emin olabilirsiniz."

Beni kendine çeken güç o kadar kuvvetli ki, kendimi onun pazılarına yaslayarak dengemi sağlıyorum. Bana bakmak için biraz geri çekiliyor ve o fırtınalı mavi derinliklerde gördüğüm şey beni bir adım daha yaklaştırıyor.

Eli kuyruk sokumuma kayıyor. "Buradan gidelim Madison," diyor, ilk gün söylediği sözleri neredeyse aynen tekrarlıyor. Ama bu sefer kendimi ona bırakıyorum.

Arabaya biniyoruz ve şaşırtıcı bir şekilde, emniyet kemerimi takıp takmadığımı kontrol ediyor.

Bağımsız olmaya alışkınım ve onun bana karşı dikkatli olmasını istemiyorum. İlişkimiz böyle olmayacak.

"Beni aramayacaktın. Fikrini ne değiştirdi?" Şaşkınlığımı gizlemeye çalışıyorum. "Aramayacağımı nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni bir şekilde kırdığımı düşünüyorum."

Tanrım, o kadar açık sözlü ki.

Bu oyunda üstünlüğün bende olduğunu düşünmekle naif davrandım.

Tabii ki haklı. Bir ay sonra atacağı geçici bir oyuncak gibi davranılmasına çok kırılmıştım. Ancak şu anda, incinen gururum ikiyüzlülük gibi geliyor, çünkü ondan isteyeceğim şey çok daha kötü.

"Telefonda da söylediğim gibi, sana bir karşı teklifim var."

"Neden fikrini değiştirdin, Madison?" sanki hiçbir şey söylememişim gibi ısrar ediyor.

Yalan söyleyebilirdim, ama bunun anlamsız olduğunu biliyorum. "Çünkü mecburdum."

"Larry, Bayan Foster'ı eve götür." Sesi buz gibi, ilk kez tüm dünyanın tanıdığı adamı gösteriyor, baştan çıkarıcı sevgiliyi değil.

"Ne? Hayır!" diyorum endişeyle. "Neden? Ben sandım ki..."

"Çaresiz durumda olan birinden yararlanmam, Madison. Koşullarımı biliyorsun. Bir şey istediğimde soğuk ve acımasız olurum, ama arzularım onur duygumdan daha ağır basmaz. Benden bir şey *istediğin* için benimle yatmayacaksın."

Yüzümün yandığını hissediyorum, şoförün her şeyi duyduğundan eminim.

Hiçbir şey beklediğim gibi gitmiyor ve şimdi tüm planlarım suya düşmeden önce hızlıca bir çözüm bulmam gerekiyor. "Onun önünde konuşmak istemiyorum. Başka bir yerde konuşabilir miyiz?"

Koltuğunda bana dönüyor ve o kadar uzun süre bana bakıyor ki, hayır diyeceğini düşünüyorum, ama şoföre "Larry, benim daireme gidelim" dediğini duyunca rahatlamaktan neredeyse bayılıyorum.

Bundan sonra, pencereden dışarı bakıyor ve Bay West, Central Park'a bakan çok ünlü bir binanın önüne park edene kadar benimle konuşmuyor.

Bu sefer Zeus'tan önce arabadan inmeye bile çalışmıyorum ve beklendiği gibi, o arabayı dolaşıp kapımı açıyor ve bana yardım etmek için elini uzatıyor.

Sade giyinmişim, ama ünlülerin yaşadığı binaya girmek benim için önemli bir şey değilmiş gibi davranıyorum. Kendimi güvensiz hissettiğimde her zaman yaptığım gibi başımı kaldırıyorum ve onun kocaman elinin belime dokunduğunu hissedince hemen sakinleşiyorum.

Asansöre biniyoruz ve kapılar kapanırken, beni hazırlıksız yakalayarak bana doğru yaklaşıyor. Beni vücuduyla duvara sıkıştırıyor ve öpüyor.

Bu, tanıştığımız gece arabada bana verdiği öpücük gibi değil, o öpücük lezzetli olmasına rağmen şehvetli değildi. Bu öpücük ise küstahça. Dili ağzımda hareket ediyor, onu kabul etmemi sağlıyor, teslim olmamı istiyor.

Onu saçından çekip isteğine boyun eğiyorum, bir anlaşma teklif etmeye geldiğimi unutuyorum. şu anda tek bildiğim, ondan daha fazlasını istediğim.

Yine Zeus öpücüğü sonlandırıyor. Çenemi tutuyor. "Gözlerini aç, Madison."

Kendimi savunmasız hissediyorum ve itaat etmek istemiyorum, ama dediğini yapıyorum.

"Ne teklif edeceksen, yalan söyleme. Seni istiyorum ve pazarlığa açığım, ama kendini korumak için beni istemiyormuş gibi davranma. İkinci şans vermem."

Zeus

ON YEDİNCİ BÖLÜM



Daireye girdiğimizde o bir gitar teli kadar gergin. Soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum, ama bu kadar lüks bir yerde rahatmış gibi davranmak için gösterdiği çabayı görmek beni ne kadar etkilediğini inkar etmek zor. Kendimi onun yerine koymaya çalışıyorum ve Pers halıları ve Manhattan'ın en iyi iç mimarlarından birinin özenle tasarladığı dekorla kaplı mermer zemine bakarken ne düşündüğünü hayal ediyorum. Onu buraya gösteriş yapmak için getirmedim, çünkü mahremiyetimizi koruyabileceğimiz tek yer burası.

"Bir şey içmek ister misin?" diye soruyorum.

"Yasal içki içme yaşında değilim" diye cevaplıyor.

"Her zaman kurallara uyar mısın?" diye soruyorum, onu sınıyorum.

"Evet. Kuralları kafamda oluştururum ve onlara uyarım. Kurallara saygı duymak benim için en önemli şeydir."

Elini tutup onu ana oturma odasına götürdüm. "Kurallara uymak senin için neden bu kadar önemli?"

"Buraya kim olduğumu konuşmak için gelmedik. İlk gece bana olan ilgini açıkça belli ettin, Zeus. Beni istemiyormuş gibi davranmamamı istedin ve aramızdaki ilişki devam ettiği sürece gardımı indirmeyi kabul ediyorum, ama benim hakkımda bileceğin şeylerin bir sınırı olacak."

Ona kanepeye oturması için işaret ettim ve yanına oturdum. "Kurallar tek taraflı olmayacak, Madison. Benim de kendi kurallarım var ve senin hakkında bilmek istediğim her şeyi bana anlatacaksın."

"Aynı şey tersi için de geçerli olacak mı?"

"Evet, makul ölçüde," diye cevap veriyorum, tam olarak taahhüt vermeden. "Bu sözleri aklımda tutacağım."

"Neden kendin kuralları çiğnemene izin vermiyorsun?"

"Çünkü beni kurallara hiç aldırmayan biri yetiştirdi." "Kim?"

"Babam, ama bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

Bu konunun onu rahatsız ettiği açık olduğu için konuyu kapatıyorum.

"Gerçekten bir şey içmek istemiyor musun? Yemek yedin mi?"

Tanıştığımızdan beri ilk kez, güzel dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Hayır dersem, benim için yemek yapar mısın?"

"Aç mısın?"

"Biraz, ama çok gerginim. Bir şey yiyebileceğimden emin değilim." Ayağa kalkıp elimi uzattım. "Buraya gel."

Elimi tutmadan önce tereddüt ediyor ve onunla mutfağa doğru yürürken, dokunuşumla titrediğini hissediyorum.

"Meyve iyi olur."

"Otur," diyorum, tezgahı işaret ederek.

Sandviç hazırlarken onun bakışlarını üzerimde hissediyorum ve tabağı önüne koyduğumda, bana bakmadan "Mümkünse biraz süt istiyorum" diyor.

Bir bardak doldurup ona verdikten sonra, karşı duvardan onun yemek yemesini izliyorum.

Madison sandviçten ısırık almıyor, bunun yerine kenarlarından küçük parçalar kesip ortasını en sona bırakıyor.

"Bunun mantığı nedir?" diye soruyorum, kalan kısmı merakla işaret ederek.

"En iyisi her zaman sona kalır. Zevki sona saklamayı severim."

Kahretsin, bu kadın hiç çaba sarf etmeden bile aklıma müstehcen düşünceler getiriyor.

"Her türlü zevk mi?" diye soruyorum, zorlukla yutkunarak.

"Bildiğim tüm zevkler," diyor gizemli bir şekilde.

Yemeğini bitirince lavaboya gider, tabağı ve bardağı yıkar ve kurutucuya koyar.

"Bunu yapmak zorunda değildin."

"Çünkü hizmetçin var, değil mi?"

"Evet."

"Bugün bir anlaşma yaparsak, bir ay boyunca senin olacağım, ama kim olduğumu asla değiştirmeyeceğim Zeus. Konfor ve lüks benim hayatımın bir parçası değil."

"Karşı teklifin nedir?" diye soruyorum, oturma odasına geri dönerken.

Oturmaz, bunun yerine pencerelerden birine gider ve geceye bakar. "Buradan manzara çok güzel. Uyanıp tüm parkı görebilmek ne büyük bir ayrıcalık."

Ona yaklaşıyorum, arkasında duruyorum ama ona dokunmuyorum. "Bir süre sonra buna alışıyorsun. Artık hiçbir duygu uyandırmıyor."

Bana dönüp bakar ve onu kollarıma almak için duyduğum arzuyu kontrol etmek zorlaşır. "Hayatındaki her şey böyle mi? Hızlıca ilgini kaybediyor musun?"

Yalan söylemek için bir neden yok. "Genelde evet."

"O zaman geçen gece önerdiğin süre daha fazla yeterli olacaktır. Koşullarını kabul ediyorum, ama bazı isteklerim var ve vazgeçmeyeceğim şeyler de var."

İkimiz de bunun yalan olduğunu bilmemize rağmen, sanki durumun mutlak hakimiymiş gibi müzakeremizi yönlendirmesine neredeyse gülümsüyorum. İlişkimize ne ad verirsek verelim, hangi kuralları koyarsak koyalım, Madison'ın bana olan arzusu benim ona olan arzum kadar yoğun.

"Dinliyorum."

"En az yüz metrekairelik, bahçeli bir kiralık eve taşınmam gerekiyor. Mahalle güvenli olmalı. Sözleşmemiz sadece bir aylık olsa da, orada bir yıl yaşayacağım." Gözlerini kaçırıyor, ama kaçmasına izin vermiyorum.

"Bana bakarak söylemek istediklerinizi söyleyin. Neden bir yıl?"

"O zamana kadar kendi paramla bir evin masraflarını karşılayabilecek duruma gelmeyi umuyorum."

Boğazımda asit gibi bir şey yanıyor olsa da, kırılmamaya çalışıyorum. Tabii ki bu saçma, çünkü o da bizim tanıştığımız gece benim kadar açık sözlü davranıyor. "Ayarlanacak. Başka ne var?"

"Kulüpte çalışmaya devam edeceğim. Hiçbir koşulda bana para vermeyeceksin, ama insanların benim senin kişisel asistanın olduğumu, düzgün bir iş sözleşmem olduğunu düşünmelerini istiyorum ve bu, aramızdaki her şey bittikten sonra da devam edecek."

Bu beni çok şaşırttı çünkü hiç mantıklı gelmiyordu. "Neden?"

"Sebeplerim var ve belki bir ara sana anlatırım, ama şimdi değil."

"Hepsi bu mu?"

"Hayır, daha önemli bir şey var. Bu anlaşma bir sözleşmeyle resmileştirilmeli. Geri adım atamazsın. Bir avukatın bunu hazırlamasını istiyorum."

"Burada tam olarak neyle uğraşıyoruz, Madison?" Onun sadece süt içtiğine şahit olmasaydım, bir maddeyle kafası güzel olduğuna yemin ederdim.

"Senin şeker bebeğin olacağım Zeus. Ve aramızdaki her şey bittiğinde, ikimiz de istediğimizi almış olacağız."

Madison

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM



O bir adım geri çekildi. "Yani, kazanacağın her şeyi içeren yazılı bir sözleşme istiyorsun ve karşılığında ben senin vücudunun tadını çıkaracağım, öyle mi?"

Öfke duyuyorum ama yine de kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. "Geçen gün bana önerdiğin şeyden tek farkı, bizim kuracağımız ilişkinin bir adı olduğunu öğrenmiş olmam."

"Sözleşme yoluyla," diye yavaşça tekrarlar ve ses tonundan bana çok kızgın olduğunu anlarım. O kadar uzun süre sessiz kalır ki paniğe kapılmaya başlarım.

"Kendi kurallarımı koymayı sevdiğimi söylemiştim. Karışıklığı önlemek için, bizim ne olacağımızı kendi içimde tanımlamam gerekiyor. Senin kadar tecrübem yok. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım ve incinmek istemiyorum."

"Benim sözümü tutacağımı nereden biliyorsun?"

"Bana onurun hakkında konuştun ve sana inanıyorum. Prens olmadığını açıkça belirttin, ama başından beri dürüst davrandın. Ben de aynısını yapmaya çalışıyorum. Senin işleri böyle yürüttüğünü sanıyordum."

"Bir kadını yatağa atmak için hiç sözleşme imzalamadım."

"Neden işleri zorlaştırıyorsun?"

"Senin şartlarını kabul edersem, sen de benim şartlarıma uymak zorunda kalacaksın."

Bana bakışlarından biraz korkuyorum. Tüm sıcaklığı kaybolmuş, sadece bana değil, kendine de kızgın gibi görünüyor.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu bir ay boyunca benim olacaksın."

"Bence plan buydu zaten."

"Eğer burada uyumanı istersem, burada uyuyacaksın. Seni bir seyahate çıkarmak istersem, evet diyeceksin, Madison."

"Bana önceden haber vermen gerekiyor," diyorum, ikizlerden uzak kalma ihtimalini sevmediğimi düşünerek.

"Seni yatağıma istediğim günü sana haber veririm."

Onun gururunu incittiğimi düşündüğüm için, bu sözlerine alınmamaya çalışıyorum. "Seyahatlere gelince, uzun süre uzak kalamam. Bir işim var ve paraya ihtiyacım var."

"Peki ya ev ve sözleşmenin yanı sıra gerçek bir maaş da teklif edersem?"

Söylediklerinden değil, yüzündeki alaycı ifadeden dolayı midem düğümleniyor. "Paranıza ihtiyacım yok, Bay Kostanidis. Başka bir şey daha bilmek ister misiniz? Size ihtiyacım yok. Cehenneme gidin." Geri adım atıyorum, ama o yolumu kesiyor.

"Evi kabul edip parayı kabul etmemenin nesi sorun?"

Çenemi kaldırıyorum. "Ben fahişe değilim. On dört yaşından beri çalışıyorum. Beni beslemesi veya giydirmesi için asla bir erkeğe bağımlı olmayacağım. Benimle dışarı çıktığımda kıyafetlerimi sen sağlayacağını söyledin, seni utandırmamak için bunu kabul edeceğim, ama anlaşmamız bittiğinde her şeyi geri alacaksın. Senden istediğim tek şey bir ev ve sahte bir iş sözleşmesi. Paran için teşekkür ederim, ama temizlik işlerime devam etmeyi tercih ederim."

"Ne?"

"Bana destek olmana gerek yok. Dans etmenin yanı sıra, gündüzleri temizlik yapıyorum."

İfadesi değişir, yüz kasları gevşer ve gözleri sanki beni çözmeye çalışır gibi yüzümü tarar.

Yumuşamaz, çünkü bu adamın hiçbir şeyinin yumuşak olacağını sanmıyorum, ama artık o kadar kızgın görünmüyor. "Neden bu kadar çok paraya ihtiyacın var, Madison? Kulüpte kazandığın para yetmiyor mu?"

"Hayır. Çok masrafım var." "Ne tür masraflar?"

Zemin kayıyor, ince buz üzerinde yürüyorum. Nedenlerimi bilmek istiyor, ama onun acımasına ihtiyacım yok. Zeus Kostanidis'ten istediğimden fazlasını istemiyorum. Arkadaş-sevgili değil, eşit bir ilişki.

Taktik değiştirip ona yaklaşıyorum, neredeyse vücutlarımız birbirine değecek kadar. "Sana teklif ettiğim hiçbir şey seni istediğim gerçeğini değiştirmiyor. Bu yetmez mi?"

"Gerçekten mi? Bundan nasıl emin olabilirim?" Aramıza mesafe koymaya çalışır gibi geri adım attı. "Belki ikna olmak için bir örnek görmem gerekir."

Soğuk tonu sesine geri dönmüştür.

Yüzümün kızardığını hissediyorum, cinsel bir şeyden bahsettiğini biliyorum ama tam olarak ne olduğunu anlamıyorum. Yani, aptal değilim, bir erkekle bir kadın arasında neler olduğunu biliyorum, ama Zeus Kostanidis gibi birini nasıl baştan çıkaracağımı bilmiyorum.

Kollarını kavuşturur, bakışlarımı kaçırmama izin vermeden bana bakar ve ben kaçmak isterim. Benim onun hayalindeki şehvetli kadın değil, bir sahtekar olduğumu anlaması bir saniye sürer.

Ellerimi yanlarımda sıkıştırıp ayaklarıma bakıyorum. "Ne yapacağımı bilmediğim için size bir örnek veremem."

"Ne?"

"Hiç bir erkekle birlikte olmadım ve hiç kimseyle çıkmadım. Sen benim ilk öpücüğündün. Beni istiyorsan, bana her şeyi öğretmen gerekecek."

Yaklaştığını hissediyorum.

"Bana yalan söyleme, Madison."

Utanmama rağmen onun bakışlarına karşılık veriyorum. "Yalan söylemiyorum. Hiçbir erkekle birlikte olmadım."

"Neden?"

"İnsanlara güvenmekte zorlanıyorum. Bu yüzden sözleşme önerdim. Bu bana güvenlik verecek. Eve ve iş sözleşmesine ihtiyacım var, ama başka hiçbir erkekle böyle bir anlaşma yapmazdım çünkü senden başka kimseyi istemedim."

Elleri yüzüme uzanıyor ve sessizce beni inceliyor. "Bakire misin?"

"Evet."

"Senin sevgilim olmanı önerdiğimde bunu bilmiyordum."

"Sana inanıyorum. Her ne olursa olsun, bir gün bu olacak ve ben bunun seninle olmasını istiyorum, ama gerçeği bilmen gerekiyor, yoksa hayal kırıklığına uğrayacaksın. Seni nasıl memnun edeceğimi bilmiyorum... şey... yatakta."

"Madison, nefes alman bile beni çıldırtıyor, ama seni incitmek istemiyorum. Kalbim yerine taş var, ama bir kadının ilk deneyiminin nasıl olduğunu biliyorum..."

Onu kendimden uzaklaştırıyorum, aşağılanmış hissediyorum. Zeus, benim planlarına uymadığımı söylemenin daha az acı verici bir yolunu arıyor ve ben sadece gidip saklanmak istiyorum. "Şoföründen beni eve götürmesini isteyebilir misin?"

"Hayır, henüz işimiz bitmedi."

"Başka ne söylenecek ki?"

Bana cevap vermez, ama yaklaşır ve beni kollarına alır. "Ne yapıyorsun?"

"Belki sen benden istediğin şeyi bana gösteremezsin, ama ben sana gösterebilirim."

Zeus

ON DOKUZUNCU BÖLÜM



Bırak onu, diye bir ses kafamın içinde bağıyor, ama ben onu görmezden geliyorum.

İstediğim hiçbir şeyden vazgeçmedim ve şu anda hayatımda Madison'dan daha çok istediğim hiçbir şey yok.

Onunla kanepede otururken, bacaklarını bacaklarımın üzerine atıyor ve kollarını boynuma doluyor.

Tereddütlü bir dokunuş olduğunu fark ediyorum. Onunla tanıştığım gece, ona olan arzum o kadar yoğundu ki, onun kendini nasıl teslim ettiğini, öpücüğün kontrolünü hiç ele almadığını fark etmemiştim. Ama şimdi gerçeği bildiğim için, onun deneyimsizliğini kolayca görebiliyorum.

O kadar genç olmasına rağmen, onun el değmemiş olacağını hiç düşünmemiştim.

Tüm ilkelerim, onun teklifini kabul etmemem gerektiğini söylüyor, çünkü o benim ondan istediğim şey için fazla saf, ama bedenim farklı düşünüyor, her hücresi "o benim" diye bağıyor.

"Hiçbir şey bilmiyorum," diyor ve ben bir an için gözlerimi kapatmam gerekiyor.

Madison, sözlerinin beni nasıl çıldırttığını bilmiyor.

"Bir ay mı?" diyorum, işaret parmağımın tersiyle yanağına dokunarak.

Son tarih her zamankinden daha gerekli. Onu daha önce de istiyordum, ama onun boş bir tuval olduğunu, hiç bir erkekle birlikte olmadığını bilmek, arzumun mantıksız bir şekilde artmasına neden oluyor.

"Evet. Bana bunu sen teklif ettin, ama..." "Ama ne?"

"Ya benimle birlikte olmaktan hoşlanmazsan? Hızlı sıkıldığını söylemiştin. Ya da..."

Cevap vermek yerine, parmağımı göğüslerinin arasındaki vadiye doğru kaydırđım.

O inleyerek başını geriye yasladı, kucağında kıvrıldı ve sertleşmiş penisimi okşadı.

"Siktir, Madison!" Kanepeye uzanıp onu kendime çektim, ağzım onun tatlı dudaklarını yaladı, dilim onun sıcaklığını tattı.

Tişörtü yukarı kaydđ ve parmaklarım ipek gibi yumuşak teninde kayarken, inledi. "Beni titriyorsun..."

Elim ileri doğru hareket eder, göğüslerinin hemen yanındaki sıkı karın kaslarını okşar, ama daha ileri gitmem. Onun istekli ve titrek olmasını istiyorum ve onu ne kadar çok arzulamama rağmen, bugün sadece hafif bir temas olacak.

Diğer elimi sırtında aşağı kaydırđıyorum, parmak ucum omurgası boyunca ilerliyor ve kot pantolonunun bel kısmına ulaşıyor. Yavaşça içeri giriyorum ve tangasının engeliyle karşılaştığımda neredeyse kükrüyorum.

"Bir ay boyunca birlikte olacağız, ama seni tamamen ele geçireceğim, Madison. Senin her santimini ele geçireceğim."

O oturur, bacaklarını bana atar ve iki elini göğsüme koyar. Bana doğru kayar ve keşfettiğı zevkten şaşırmış gibi gözlerini kocaman açar. Bu sefer, benim uzunluğum üzerinde ileri geri hareket ederken, ne aradığını bilmektedir.

"Hoşuna gitti mi?"

Dudaklarını ısırır ve başını sallayarak evet anlamında işaret eder. "Sen...
. hmm . . . Biz . . ."

"Hayır."

Yüzünü indirir, saçlarının vahşi çalılıklarında saklanır. "Neden hayır?"

"İstediğın bu mu?"

"Bilemem. Hiç böyle bir şey yapmadım, ama bu" —hareketlerine devam eder—"çok iyi hissettiriyor."

Ellerimi yukarı doğru hareket ettirip dolgun göğüslerine doğru götürdüm ve başparmaklarımla sütyeninin kumaşı üzerinden dikleşmiş meme uçlarını okşadım.

Onun tepkilerine uyum sağlıyorum ve "Daha fazla" diye yalvarınca çıldırđıyorum. "Neyin daha fazlası?"

Cevap vermez, ama kollarını kaldırıp tişörtünü çıkarır.

Madison, masum duygusallığıyla, arzuyla kızaran yüzüyle, öpücüklerimden şişmiş dudaklarıyla çok güzel.

"Sütyeninin askılarını benim için aşağı çek. Kendini göster." "Daha önce hiçbir erkeğē çıplak halimi göstermedim."

"Biliyorum. Senin her şeyinde ilk olacağım."
Bu sözler içime derinlemesine işliyor, belki de

O.

"Bana o güzel göğüslerini göster, Madison," diye tekrar rica ediyorum, İlk gördüğüm andan itibaren beni büyüleyen bu kızın, fiziksel olanın ötesine geçmesine izin vermeyeceğim.

Sırtının arkasına uzanırken bana bakıyor. "Kulüpte hiç striptiz yapmadım, ama seni gerçekten çıplak görmek istiyorum."

Büyük, şişkin meme uçları olan o mükemmel yuvarlak göğüsleri görmek beni altüst ediyor.

"Sadece görmek mi?" Ellerimi kaburgalarına koyarak soruyorum.

Kafasını iki yana sallar, sonra ellerimden birini alır ve karnının üstüne, göğsüne çok yakın bir yere koyar. "Ne istersen, Zeus. Bir ay boyunca ben seninim," diye cevaplar sonunda.

Parmağımı yavaşça hareket ettiriyorum, onun kıvranışını izliyorum. "Sana ne yapmak istediğimi bilmiyorsun Madison, yoksa böyle teslim olmazdın."

"Senden korkmuyorum."

"Neden?" Elim yukarı doğru hareket eder ve sol göğsünün sert meme ucunu başparmağımla işaret parmağım arasında sıkıştırdığımda keskin bir nefes alır.

"Senden korkuyor olsaydım, sana dokunmana asla izin vermezdim. İçgüdülerime güveniyorum. Zarar verebileceğin benim bedenim değil, bu," diyerek elimi tutup kalbine bastırdı. "Ve buna izin vermeyeceğim."

"Sana zarar vermek gibi bir niyetim yok. Amaç sadece birbirimize zevk vermek."

Eğilip göğüsleri göğsüme değiyor. "Bana bakışını seviyorum."

"Sana nasıl bakıyorum?"

"Beni tamamen yutmak istermiş gibi."

"Seni *yutmayacağım* Madison, ama seni tamamen sahip olacağım.

Her parçan bana ait olacak."

Saçlarını avuçlarım, bana bakmasını sağlarım. Onu kendime yaklaştıırım ve ağzını alırım, dilimi içine sokarım, amını yalamak istediğim gibi onu yalarım.

O huzursuz, vahşi ve daha fazlasını istiyor.

Onu kaldırıyorum ve göğüsleri ağzımın üzerinde sallanıyor. Dilimi birinden diğerine geçiriyorum, ama bu yetmiyor. Sıkıca ısırıp açgözlülükle emiyorum.

İkimiz de inliyoruz ve dişlerimle meme ucunu okşadığımda, o çığlık atıyor. Saçımı tutuyor, uzaklaşmamı engelliyor. Diğer kolu yüzümün yanında destek olarak duruyor.

Durmadan, kot pantolonunu açıyorum ve elimi külotunun üzerine kaydırıyorum.

Yüksek sesle inliyor ve kumaşın üzerinden klitorisine dokunduğumda saçımı daha sıkı tutuyor.

Hiç bu kadar büyük bir iç savaş yaşamamıştım. Onu çıplak, açık görmek istiyorum, böylece susuzluğum giderilene kadar bakire amını yiyip bitirebilirim, ama onu soyarsam durduramayacağımı biliyorum.

İlk seferinin böyle olmasını istemiyorum, çünkü şu anda kendimi çok dengesiz hissediyorum, nazik olabileceğimden emin değilim. Biz geçiciyiz, ama geriye baktığında güzel anıları olsun istiyorum.

Bu kararlılığa rağmen, külotunun içine dokunmaya karşı koyamıyorum. Parmak uçlarımla nemi hissettiğimde dişlerimi sıkıyorum ve o da işimi kolaylaştırmıyor, kalçalarını elime doğru ileri geri hareket ettirerek onu sürmeye çalışıyor.

"Aynen öyle, Madison, parmaklarıma sürtün. İsteddiğini al." "Ne istiyorum, Zeus?"

"Boşalmak ve sertçe boşalmak."

Ve bu çok uzun sürmez. O çok hassastır. Sadece bir dakikadan az bir süre klitorisini okşamam yeterlidir, göğüslerini emmeyi hiç bırakmadan, o da haykırarak teslim olur. O kadar çok boşalır ki, elimi tamamen ıslatır ve tadına bakmak için parmaklarımı ağzıma götürürüm.

"İyi mi?" diye soruyor.

Ağzını ağzıma çekip kendi tadını tattırıyorum. "Seni saatlerce içeceğim."

Cevap olarak, alt dudağımı ısırtıyor ve inliyor.

Kalçalarını daha sıkı kavrarım. "Hap kullanıyor musun?" diye sorarım.

Bana bakıyor, ama yüzünü göğsüme gömüyor. "Hayır, almadım ve almayı da düşünmüyorum," diye mırıldanıyor.

"Neden?"

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Bana bak, Madison. Sen bir yetişkinsin. Seni nasıl koruyacağımızı konuşmak gerekiyor."

Bu onu rahatsız etmiş gibi görünüyor çünkü benden kalkıyor, sütyenini ve tişörtünü alıyor ve rekor hızda giyiniyor.

Zeus

YİRMİNCİ BÖLÜM



"Ben bakireyim, aptal değil. Kendimi korumam gerektiğini biliyorum."

Aramızdaki ateşkes sona erdi ve o, kendini dünyadan korumak için bir kez daha zırhını giyiyor.

"Hastalıktan bahsediyorsan, sana test sonuçlarımı gösterebilirim ve sen bakire olduğun için..."

"Hayır, demek istediğim, otuz gün sürecek bir ilişki için vücudumu hormonlarla doldurmayacağım. Yaptığımız anlaşma nedeniyle benim hakkımda ne düşündüğünü bilmiyorum, ama ben ahlaksız biri değilim, aksi takdirde bakire olarak on dokuz yaşına gelmezdim. Sırf biz... Sırf seninle yatacağım diye, ilişkimiz bittiğinde karşıma çıkan ilk kişiyle çıkacağım anlamına gelmez. Şimdi lütfen, tuvaleti kullanmak istiyorum." Sesi, sanki bir yabancıyla konuşuyormuş gibi resmi ve bu beni çok sinirlendiriyor.

"Sağdaki ikinci kapı, koridorun sonunda," diye açıklayarak işaret ediyorum.

Kararlı bir şekilde uzaklaşıyor ve ben düşünmek için pencereye gidiyorum.

Söyledikleri beni o kadar çok etkiledi ki, hangisinin daha kötü olduğunu bile anlayamıyorum.

Hayır, bu yalan.

Onun başka bir erkekle yatağa girmesi, başka birinin vücudunu ve o ateşi tatması düşüncesi, göğsüme hoş olmayan bir his veriyor.

Belki de zaman dilimimizi yeniden görüşmeliyim. Bir ay çok kısa.

Onun ayak seslerinin geri geldiğini duyuyorum ve ona dönüp bakıyorum. "Bir karşı teklifim var."

"Geri adım atamazsın Zeus. Bir anlaşma yaptık."

"Tartışmadan önce beni dinler misin?"

"Tartışmıyorum."

Ona yaklaşıyorum. "Evet, tartışıyorsun, çünkü tartışmak senin doğanda var. Bana çok benziyorsun, Madison."

Yüzündeki ifade açılır. "Bu bir iltifat mıydı?" "Beni tanıyan çoğu kişi öyle olmadığını söylerdi."

"Ben sadece senin fikrini önemsiyorum, Zeus. Ben senin dünyana ait değilim ve insanların benim hakkımda ne düşüneceği umurumda bile değil."

"Onların sana saygısızlık etmesine asla izin vermem." "Korunmaya ihtiyacım yok."

"Ama yine de koruma altında olacaksın. Bana her şeyini gösterdin, bu yüzden benim dünyam konusunda taviz vermediğimi öğrenmen gerekiyor. Kurallarımı belirledim ve itaat edilmesini seviyorum."

"Bir kral gibi mi? Her şey senin istediğin gibi olmak zorunda mı?" "Doğru."

Yanılıyor olabilirim, ama gülümsemesini saklıyor.

"Karşı teklifini söyle," diyor.

"Seni altı ay istiyorum." Bu sözler ağızımdan çıkana kadar belirli bir süre düşünmemiştim, ama şimdi kendimi altı ayın yeterli olacağına ikna etmeye çalışıyorum.

Düşündüğüm gibi çıldırmadı, aksine şaşırtıcı bir şekilde sakın bir şekilde "Neden?" diye sordu.

"Bir ay yetmez." "Neden yetmez?"

"Seni henüz benim yapmadım, ama şimdiden senin tadına bağımlı oldum, Madison."

Şaşırtıcı bir şekilde, vücudunu bana yasladı. "Ben de bağımlı hale gelmekten korkuyorum." Alnını göğsüme dayadı.

"Öyle mi?"

"Evet. Tabii ki aşık olmayacağım. Ama bana dokunduğunda çok iyi geldi." Başını kaldırıp bana bakıyor. "Seks her zaman bu kadar zevkli mi?"

"Hayır, çift uyumlu olduğunda çok daha iyi olur." "Ama biz uyumluyuz, değil mi?"

Cevap vermedim, ama onu derin bir öpücüğe çekerek, elimle sıkı kalçalarını kavradım.

Ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefeseydik.

"Evet, sanırım bu bir evetti."



Larry, mahallesindeki harap binanın önüne park ettiğinden beri sessizdi. Arkamızdaki arabada bulunan korumalarla konuşmaya gitti ve bize biraz mahremiyet sağladı.

Yine kendi dünyasına kapanmış görünüyor. "Neden bu eve ihtiyacın var?"

"Bu mahalleden taşınmam gerekiyor," diyor, bana bakmadan. "Neden?"

"Sana sorunlarımı anlatmak istemiyorum. Birlikte geçirdiğimiz bu zamanın tadını çıkarmak istiyorum."

Bir şeyi öğrenmek istediğimde daha derine inmemek benim doğama aykırı olsa da, ona uyuyorum. "Nasıl keyif alacağız, Madison?"

"Bugün yaptığımız her şeyi daha fazla istiyorum."

"Henüz sözleşmeyi imzalamadık," diye hatırlatıyorum ona, çünkü son tarihi de göz önünde bulundurmam gerekiyor. O çok seksi ve aramızdaki ilişkiyi karmaşıklaştırmak ayrılığı daha da zorlaştıracak.

"Her şeyi halledeceğini biliyorum. Endişelenmiyorum."

"Yarın öğleden sonra ne yapacaksın?" Konuyu değiştiriyorum çünkü o kadar masum ve savunmasız konuşurken sınırları bulanıklaştırmamak zor.

"Her zamanki gibi çalışacağım."

"Temizliği bırak. Artık yapmana gerek yok. SIN'e gittiğim iki gün boyunca on bin dolar bahşiş bıraktım."

"Ne?"

"Bahşişlerini kontrol etmedin mi?"

"Hayır," diyor, yüzünde şaşkınlık belirliyor. "Bir daha bunu yapma. Bir dansla asla o kadar para kazanamam."

"Ev dışında maddi yardım istemediğini söyledin, ben de kabul ettim, ama haftada birkaç gece kulübe gelip özel danslar yapacağım."

"Beni sadece kendine ait yapmak istemiyorsun, değil mi?"

Cevap vermiyorum çünkü tam da niyetim bu. "Bu doğru değil Zeus."

"Seç savaşlarını seç, Madison. Yol benim benim bizim anlaşmamızda zaten çok fazla taviz verdim."

"Nasıl? İstediğin her şeyi yapacağım demiştim."

Onu öpmeye başladım. "Bunu söylediğinde beni ne kadar çıldırttığını bilemezsin."

"Neden?"

"Çünkü tek düşünebildiğim, yatağında çıplak halin ve vücudunun her santimini tatmam."

Farkına varmadan, kucağıma oturmuş. "Ben aceleci biri değilim, ama birlikte geçireceğimiz bu aylarda her şeyi istiyorum Zeus."

O kadar uzun süre öpüşüyoruz ki, nefes almak için ayrılmak zorunda kalıyoruz.

"Yarın kulüpten sonra benim evime geleceksin. Buraya geri dönmeyeceksin."

İtiraz edecekmiş gibi görünüyor, ama sonra fikrini değiştiriyor. "Tamam, ama pazar günü eve gelmem lazım."

"Neden?"

"Bir randevum var."

Saçını tutup bana bakmasını sağlıklı o r u m , çünkü bunu söylerken başını eğdi.

"Ben paylaşmam, Madison."

"Hayatımda bir erkek olmadığını zaten söyledim. Bu gerçek bir randevu. Ailemle ilgili."

Daha fazla soru sormak istiyorum, ama artık birlikte daha fazla zaman geçireceğimize göre, onun hakkında bilmek istediğim her şeyi öğreneceğim.

"Tamam. Yarın öğleden sonra saat beşte seni alacağım. Kulübe gitmeden önce sana bir şey göstermek istiyorum."

"Ne?"

"İyi bir bölgede bir ev aradığını söylemiştin. Aklımda uygun bir mülk var."

Madison

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM



"BEKLE, ÇIKIYOR MUSUN?"

Eleanor'dan uzaklaşıp kahvemi karıştırıyormuş gibi yaptım. Ona yalan söylemekten nefret ediyorum, ama Yunan milyarderin şeker bebeği olmak için altı aylık bir sözleşme imzalamak üzere olduğumu nasıl açıklayabilirim ki?

"O benim patronumun kardeşi." "Madison, bana bak."

O anda hiç istemememe rağmen ona dönüp bakarım.

"Yasadışı bir şey yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır anne. O iyi bir insan ve bize yardım edecek."

"Bu hikaye hoşuma gitmedi. İkizlerin elinden alınmaması için bu adamla birlikte mi olacaksın?" diye sordu, doğrudan konuya girerek.

"Hayır, ama yardım etmeyi teklif etti," diye tekrar yalan söylüyorum ve kendi kişisel cehennemime giden yola bir taş daha ekliyorum. "Ve hayır diyemem."

Zeus'a bebeklerden bahsedeceğime karar verdim. Sadece bir ay birlikte olacağımızı düşündüğümde, ailemin sorunlarını saklayabileceğimi düşünmüştüm, ama altı ay olacaksa, durum tamamen değişir. Ne kadar bağlılık sözüm olursa olsun, pazar günleri Brooklyn'le hastanede vakit geçiriyorum. O zaman onunla konuşup, işlerin nasıl gittiğini anlatıyorum.

Zeus'un kontrolcü yapısının yatak odasındaki ilişkilerimizin ötesine geçeceğini çoktan fark ettim ve başka bir erkekle onu aldattığımı düşünmesini istemiyorum.

"Bu doğru gelmiyor," diyor.

"Peki başka bir çözüm ne olabilir?" diye soruyorum, sabrımı kaybetmemeye çalışarak. "Bak, onunla istemediğim için birlikte değilim anne. Aslında, o yetişkin olduğumdan beri ilk kez ilgimi çeken erkek."

Yaklaşıp bana sarılır. "Ama çok zengin bir adam olmalı, canım. Zengin ve deneyimli."

"Üstelik yakışıklı da, bu da işleri daha da kötüleştiriyor." "Senin acı çekmeni istemiyorum, Madison."

"Ona aşık olmayacağım. Emin olabilirsiniz. Ama artık biraz hayatımı yaşamamın zamanı geldi."

"Bu yardım neyi içeriyor?"

"İhtiyacımız olan evi ayarlayacak ve sanki asistanıymışım gibi bana bir iş sözleşmesi verecek. Bayan Mirtes gece kulübünde dans ettiğimi öğrenirse, bebekleri bizden almak için elinde koz olacak."

Sanki bizim onlardan bahsettiğimizi biliyorlarmış gibi, ikisi birlikte cıvılamaya başlarlar.

"Kimse benim küçük canlarımı alamaz. Teyzeleri buna asla izin vermez," diye söz veriyorum, ikiz bebek arabasının önüne çömelip tombul ellerini öpüyorum. "Her şey kontrol altında, anne."

Bana bakmaya devam ediyor ve gözlerinde sormak istediği binlerce soru görüyorum. Ne yazık ki, ailemizin parçalanmasını önlemek için elimden gelen her şeyi yapacağımdan başka ona verebileceğim bir garanti yok. Sanki Zeus hakkında konuştuğumuzu biliyormuş gibi, telefonum onun için seçtiğim şarkıyla çalışıyor. "Bu genç adamın adı ne?" diye soruyor annem.

"Bu genç adamın adı ne?" diye soruyor annem.

"O genç bir adam değil... şey... o bir erkek. Zeus Kostanidis."

Sanki şaka yapmışım gibi gülüyor, ama şaka yapmadığımı anlayınca gözleri fal taşı gibi açılıyor. "İşvereniniz Kostanidis ailesinden *mi*? Yunan milyarderler *mi*?"

"Evet. Ares Kostanidis, çalıştığım gece kulübünün sahibi. Ve benim... şey... ." Yalanı tekrar edemediğim için duruyorum. "Görüştüğüm adam Zeus, ağabeyi."

"Ne kadar büyük?"

"Henüz bilmiyorum, sormadım, ama kesinlikle otuzdan büyük."

"Madison! Zengin, yakışıklı ve çok yaşlı iyi bir kombinasyon değil, çocuğum."

O, yakışıklı kelimesinin benim Yunan tanrısını tarif etmeye yetmediğini bilmiyor.

"Bir saniye. Cevap vermem lazım." Telefonumun kilidini açıyorum. "Cevap vermen uzun sürdü."

"Annemle konuşuyordum. Birazdan aşağı iniyorum. İki dakika. Hoşça kal." Telefonumu çantama koyarken, "Anne, aşağıda bekliyor. Gece kulübündeki vardiyamdan önce beni arabayla götüreceksin, bizim için uygun olabileceğini düşündüğün bir evi göstereceksin, ama sonra..." Yüzümün yandığını hissediyorum. "Bu gece eve gelmeyeceğim. Aslında, pazar günü hastaneye gitmek için geri döneceğim."

"Madison, bu konuları benimle konuşmaktan utanmana gerek yok. Sen genç, güzel ve sağlıklısın. Benim endişem ikiyüzlü ahlak kuralları değil, senin kalbindir."

"Kalbim iyi korunuyor anne." Çantamı alıp bebeklerin başlarını öpüyorum ve sonra anneme sarılıyorum. "Ona aşık olma ihtimalim yok."

"Oh, gerçekten mi? Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Çünkü ben akıllı bir kıyım. Sadece bir aptal, öyle bir adamla masallara inanır. Prensler gerçekte yoktur."

Aşağıya koşarken, endişemin geç kalmaktan hoşlanmayan OKB'mden kaynaklandığını söylüyorum kendime, ama hain kalbim bir anda bana karşı çıkıyor, çünkü Zeus'un arabadan indiğini görür görmez, kalbim çok hızlı atmaya başlıyor, sanki kalp krizi geçirecekmiş gibi.

"Geç kalmak senin alışkanlığın mı?" diye sorar, selam bile vermeden beni arabaya yönlendirir.

Komşular bizi gördüklerinde meraklarını gizlemeye bile çalışmazlar, ama koruma ekibi onların fazla yaklaşmasını engeller.

Onun huysuz ses tonuna aldırmış etmeden arabaya biniyorum ve o da peşimden geliyor. Tıpkı geçen seferki gibi, emniyet kemerimi takmak için üzerime eğiliyor, ama o bunu yapamadan, yüzünü tutup onu öpüyorum.

"Merhaba. İyi günler, Zeus. Ben iyiyim, sen nasılsın?"

O da buna uymak yerine, beni ensemden tutup o kadar yoğun bir şekilde öper ki, bacaklarımın ortasına bir sarsıntı geçer. "Şimdi çok daha iyiyim, seni cesur şey," der sonunda çekildiğinde, ama emniyet kemerimi bağlamayı bitirmeden değil.

"Geciktiğim için özür dilerim. Ben dakik biriyimdir, sözümü tutarım, ama annem... Aslında üvey annemdir, ama beni o büyüttü... Sorular sormaya başladı. Ben hiç evden uzakta gece geçirmiyorum ve işten eve geç geliyorum, bu yüzden yalan söylemek zorunda kaldım."

"Yalan mı?"

Aniden utanarak dışarıya baktım. "Senin erkek arkadaşım olduğunu söyledim."

O hiçbir şey söylemiyor, ben de ona dönüp, bize bu kadar ciddi bir etiket koyduğum için kızgın olup olmadığını kontrol ediyorum.

Yüzünde hiçbir ifade yoktu, ama gözleri sanki ruhumu deşifre etmeye çalışır gibi beni izliyordu.

"Bak, ona nişanlı olduğumuzu söylemedim," diye şaka yapmaya çalışıyorum, ama gülümsemiyor. "Sadece sebepsiz yere evden uzak kalamazdım. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım."

"Hiç mi?"

"Hayır. Sana söylediğim gibi, güvenmek konusunda iyi değilim ve bu sadece erkekler için değil, herkes için geçerli."

"Annene bizim çıktığımızı söylemenin bir sakıncası yok bence."

"Çıkmasak bile mi?"

"Bana başka ne diyeceksin?"

Sadece onun duyabileceği şekilde fısıldıyorum, gülümsememi saklamaya çalışarak. "*Şeker babacığım.*"

"Ah, Madison, her küstahlığın için seni cezalandırmaktan büyük zevk alacağım."

Heyecan midemi gıdıklıyor. "Sabırsızlanıyorum Zeus."

Zeus

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM



"OLUKOLAR BÜYÜK."

"Evet, yüz metre kareden biraz fazla."

Aslında üç yüzden fazla ama daha küçük bir evim yok.

"Yakınlarda metro var mı?" Sanki bu çok önemli bir şey değilmiş gibi soğukkanlı davranmaya çalışıyor, ama arka bahçeye bakarken gözleri parlıyor.

"Evet, ama buna ihtiyacın olmayacak. Larry seni gece kulübüne götürmek için hizmetinde olacak. Ve ben de seni geri getireceğim."

Bana sırtını dönmüş, yuvarlak kalçalarının nazik hareketleriyle seksi poposu sallanıyor. "Sadece gece kulübüne gitmeyeceğim. Başka işlerim de var."

"O zaman sana bir şoför ayarlayayım." "Hayır

dersem bir şey değişir mi?" "Sence?"

"Kardeşinden bile daha kibirli olmayı başardığını." "Bu doğal. Ben daha büyüğüm."

"Ne kadar büyüksün? Annem yaşını sordu, ben de nasıl cevap vereceğimi bilemedim."

"Otuz dört. Sanırım gerçekten bebek ve baba rollerine uygunuz, ama bu isim biraz ensest gibi geliyor."

O gülüyor. "İnan bana, bana babamı hiç hatırlatmıyorsun." "Evi gezmeyi bitirdin mi? Bu mu olacak?"

"Senin mi?"

"Evet."

"Bir yıl boyunca ihtiyacın olmayacak mı? Çünkü daha önce geri vermeyeceğim. Anlaşma anlaşmadır." Gerekirse savaşmaya hazır görünüyor ve sanırım hayatı boyunca bunu yapmış olmalı: her küçük zafer için savaşmış.

"Hayır. Aramızda ne olursa olsun, bir yıl boyunca senin olacak, Madison."

"Avukatın hazırladığı sözleşmeyi getirdin mi?"

Sinirimi bastırmaya çalışarak çenemi sıkıyorum ve başımı sallıyorum. Bugün erken saatlerde ona mesaj atarak avukatımın sözleşmeyi imzalamak için burada bizimle buluşacağını bildirdim, çünkü ne kadar acı verse de sözümünden dönmeyeceğim. Madison avukatın gelmesine gerek olmadığını, tanık olmadan birlikte imzalarsak onun için yeterli olacağını söyledi.

Bu kadın kafamı karıştırıyor. Birden fazla kez bana genellikle insanlara güvenmediğini söyledi, ama bana her zaman güveniyor.

"İnternette indirmemiş olduğumu nereden biliyorsun? Bunun geçerli olduğundan nasıl emin olabilirsin?" diye soruyorum, mantığımı bir kenara bırakarak. Elini tutup onu evin içine götürüyorum. Onu istiyorum ve onu elde etmek için lanet bir sözleşme imzalamak zorunda kalmak gururuma bir darbe.

"Güven yarı yarıya verilebilecek bir şey değildir Zeus, ben sana güvenimi verdim. Beni aldatmayacağını biliyorum. Bana bunu yapmazsın."

Onu kucığıma alıp mutfak tezgahına oturtuyorum. "Hayır, yapmam."

"O zaman neden kızgınsın?"

"Benimle olmak istediğin için benimle olduğunu tekrar söyle."

Başını eğiyor. "Bir şey oldu ve ben senin şeker bebeğin olmayı teklif ettim, ama seni o gece özel odada otururken gördüğüm andan beri seni istiyordum."

Onu tezgahın kenarına çekip o günahkar ağzını öpüyorum.

"Seni istiyorum," diye fısıldıyor kulağıma ayrıldığımızda. "Bir şeyi istemekten hoşlanmıyorum, çünkü her zaman hayal kırıklığına uğruyorum, ama seni çok istiyorum Zeus."

Normalde soğuk bir adamım, ama o basit bir itirafla kanımı kaynatacak güce sahip.

Kalın saçlarından bir avuç tutarak başını geriye doğru eğiyorum. "Benden saklanma, Madison. Her şeyi istiyorum."

"Bunu nasıl yapacağımı bile bilmiyorum, ama bilseydim bile, rol yapmak istemem; bunu tam anlamıyla yaşamak istiyorum."

Telefonum titrediğinde, onu tekrar öpmek üzereydim.

Görmezden gelmek istiyorum ama kimin aradığını biliyorum. Sekreterime elektrik ve gaz denetimi için çağırmasını söylediğim uzman. Bu evi yatırım amaçlı satın aldım ve tadilattan beri kimse burada yaşamadı.

"Bu aramayı cevaplamam gerek. Evde inceleme yapan uzman olmalı."

"Bunu seveceğimden bu kadar emin miydin?" "Elbette."

"Tanrım, çok kibirlisin."



Arabada SIN'e gidiyoruz. Denetim tahmin ettiğimden uzun sürdü ve Madison işe gitmesi gerektiğini söyledi.

"Arkaya park et. Birlikte görülmek istemiyorum."

"Er ya da geç herkes bizim hakkımızda öğrenecek, Madison," diye cevap veriyorum, çünkü bir kadının beni saklamak istediği bir durumda hiç bulunmadığım için sinirlenmiş durumdayım.

"Biliyorum, ama kulüp içinde değil. Bu benim işim. Her gece gelmek istiyorsan, dediğin gibi, benim müşterim olarak geleceksin, başka türlü değil..."

"Ne olarak?"

"Sevgilim olarak."

"Bu geceki tek özel dansın tamamen benim olacak." "Bunu her gece yapacak mısın?"

"Henüz düşünmedim, ama muhtemelen yapacağım."

Elini kapı koluna koydu. "Bana kapıyı açmayı sevdiğini biliyorum ve bunu her yaptığında kendimi prenses gibi hissediyorum, ama burada değil. Lütfen içeri girmeden önce biraz bekle."

"Hayır. Ares ile konuşmam lazım. Sebep ne olursa olsun, asla saklanmayacağım Madison."

Ağır bir ifadeyle ve veda etmeden çıkar.

İki dakika sonra ben de dışarı çıkıp doğruca Ares'in ofisine giderim. "Madison yarın çalışmayacak," derim ona.

Ellerini yüzüne götürür. "Dansçımı mı görüyorsun?" "Bir anlaşmamız var. Altı ay boyunca o benim."

"Ne için senin?"

"Kendi işine bak, Ares! Lanet olsun!"

"Umarım yaşlı Gordon'la yaptığımız anlaşmayı hatırlıyorsundur. O gelenekçi biridir ve skandallardan nefret eder."

"Siktir et onu. Onunla bir yıllık bir anlaşmam var. Kimse bana özel hayatımı nasıl yaşayacağımı söyleyemez."

"Hey, ben düşmanın değilim. En azından senin düşmanın değilim," diyor her zamanki keskin mizahıyla.

"Ben hiç yaşamadım."

"Neden bahsediyorsun?"

"Aile işleri için yapmak zorunda olduğum şeylerden şikayetçi değilim, ama hiç yaşamadım ve Madison benim için hayatı temsil ediyor."

"O sadece bir kaçamak değil."

"Onun ne olduğunu bilmiyorum. Henüz onunla yatmadım, ama yaptığı her şey beni çılgına çeviriyor. Kim olduğumu ya da ne kadar güçlü olduğumu umursamıyor."

"Tanrım, Zeus. Bu çok kötü bitebilir..."

"Hayır, ne yaptığımı biliyorum. Altı ayımız var ve her saniyesinden en iyi şekilde yararlanacağım. Hepsi bu."

Madison

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM



Özel dansımı bitirmek üzereyken, ilk kez onun için dans ettiğimde yaptığı gibi ayağa kalktı ve yanımdan geçerken, "Durma. Hemen döneceğim," dedi.

Bir dakikadan az bir süre sonra geri döndü, ama tekrar oturmadı.

Bunun yerine, duvara yaslanıp dansımı izliyor.

Koreografiyi unutmamak için insanüstü bir çaba sarf etmem gerekiyor, çünkü bakire olmama rağmen, bakışlarının bana ne söylediğini anlayabiliyorum.

Durumu tersine çevirip ona kendi ilacını tattırmak için ona yaklaşıyorum.

Şu ana kadar performansım boyunca, vücudum tüm bu süre boyunca ateşli olsa da profesyonelliğimi korudum. Ama şimdi bir şey beni ele geçirmiş gibi, çünkü kendime onun yüzündeki o kibirli ifadeyi sileceğime söz veriyorum.

Dans ederken eğiliyorum ve yüzüm onun kasıklarına çok yaklaşıyor. Bir müşteriyle asla böyle bir şey yapmazdım, ama birbirimize yakın olduğumuzda beni ele geçiren aynı çılgınlığa onu da sürüklemeye ihtiyacının karşısında mantıklı düşünme yeteneğimi kaybetmişim.

Beni baştan aşağı süzer, kendini kontrol etmesi beni sinirlendirir.

İki elimi de uyluklarına koyuyorum. Dizlerimin üstündeyim, yüzüm vücuduna birkaç santim uzaklıkta.

Beklenmedik bir şekilde, beni kaldırıp döndürüyor. Zar zor örtülü kığım, onun kalın ereksiyonuna değiyor. "Alay etmeyi sever misin, Madison?"

Ona sürtünüyorum. "Sadece seni."

Eli külotumun önüne kayıyor ve ciğerlerimdeki hava boşalıyor. "Hayır," diye yalvarıyorum, ama hiç ikna edici değilim.

"Kimse içeri girmeyecek. Bundan emin oldum."

Tekrar itiraz edecek vaktim bile olmadan, kocaman eli külotumun içine girip klitorisime dokundu. İnledim ve bacaklarım titremeye başladı, ama cinsel organıma dokunan el beni sıkıca tuttu.

"Ağzını bana ver," diye emretti.

Geriye bakıyorum ve o beni öperken, boş eliyle sütyenimin içindeki meme ucumu okşuyor.

"Çok ıslaksın. Arzu ile sıırıslıklamsın bebeğim."

Utanmadan parmaklarını sürtüyorum. Nerede olduğumuzu hatırlamanın ötesine geçtim bile. Sadece onu içimde istiyorum. Bütününü içimde.

"Ben..."

Parmağı içime giriyor, ama acı verici bir şekilde değil; çok hoş. "O amcığı tatmak için sabırsızlanıyorum."

"Burada olmaz."

"Benim için gel, güzelim."

"Zeus..." Kollarımı arkama kaldırıyorum çünkü kaldırmazsam bayılacağımdan eminim.

Göğüslerime ve cinsel organıma dokunuyor, ama sanki tamamen içimdeymiş gibi hissediyorum, sanki her parçası beni domine ediyor ve bu his başımı döndürüyor.

"Oh!"

"Aynen öyle. Parmaklarımı ıslat, Madison."

Fikrini değiştirmiş gibi görünüyor, vücudumu döndürüyor ve beni duvara itiyor.

Bacaklarımdan birini omzuna kaldırır, külotumu yana çeker ve dudaklarını, dilini ve dişlerini kullanarak cinsel organımı sanki ağzımmış gibi öper.

Orgazm o kadar güçlü ki, birkaç saniye bayıldığımı düşünüyorum.

Aklım başıma geldiğinde, beni kaldırıp koltuğa oturttu ve kollarında tuttu.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye soruyorum, hala başım dönüyor.

"O kadar ileri gitmeyi planlamamıştım, ama inlediğinde çıldırdım. İçindeyken senin öyle inlemeni duymayı düşünebiliyordum."

"Bana böyle şeyler söyleyemezsin, yoksa çalışamayacağım." "Öyleyse söyleme. Yarın gelmeyeceğini Ares'e söyledim bile." Bu beni hemen uyandırır.

Kollarından kurtulup iç çamaşırlarımı yerine koyup bornozumu giydim. "Ne yaptın?"

"Kırılmış gibi davranma," diye cevaplar, kızgın gibi görünüyor. "Yarın işe gelmeyeceğini biliyordun. Seni tüm hafta sonu istediğimi söylemiştim."

"Evet, biliyordum, çünkü böyle anlaşıştık, ama Adriel'e kendim söylemek isterdim. Bir şeyi netleştirelim Zeus. Altı ay boyunca senin olacağım, ama yatak odası dışında benim adıma kararlar alabileceğini sanma."

Ona bir şey fırlatma dürtüsü galip gelmeden odadan çıkıyorum.

Nasıl oluyor da vücudumu çılgına çevirip, iki saniye sonra onu öldürmek istememe neden oluyor?



Sadece bedenimle değil, ruhumla da dans ediyorum. Onun hakkında biraz bilgim var, sahiplenici olduğunu anlayacak kadar. Bu yüzden, sanki dünyadaki son performansım gibi dans ediyorum ve bu sefer, onun oturduğu yere doğru yürümiyorum. Seyirciler arasında onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Evet, *elimden geleni yapıyorum*, ama başaramıyorum. 1,80'den uzun boylu olması yetmezmiş gibi, 12 cm topuklu ayakkabılarla ona yaklaşmadığım halde, bir de kaslı ve sakalını görmek bile tüylerimi diken diken ediyor, bacaklarımın arasında dokunuşunu hatırlıyorum.

Her neyse, onu görmezden gelme konusunda iyi bir iş çıkardığımı düşünüyorum, çünkü sahneden indiğimde yüzü her zamankinden daha da kapalı.

"Seninle patronun kardeşi arasında ne var, Madison?" Adriel, soyunma odama girer girmez soruyor.

"Neden bir şeyler olduğunu düşünüyorsun?"

"Zeus, hatırladığım kadarıyla daha önce sadece birkaç kez buraya gelmişti, ama sen SIN'de sahneye çıkmaya başladığından beri her gece buraya geliyor."

Ağzımı açtım ama o eliyle beklememi işaret edince tekrar kapattım.

"Sadece o değil. Adam sahneye çıkıp seni omzuna atacak, göğsünü yumruklayacak ve 'benim' diye bağırarak gibi görünüyordu."

"Bu saçmalık!" Tek söyleyebileceğim şey bu.

"Ben ahlakçı değilim ve seni asla yargılamam, Madison, ama umarım neye bulaştığını biliyorsundur. Kostanidis erkeklerinin hiçbiri aynı kadınla uzun süre birlikte kalmaz, kısa bir süre evli kalan dul Dionysus hariç, ama bildiğim kadarıyla o da tekrar oyuna döndü."

"Bu benim umurumda değil, senin de öyle, Adriel," diyorum, ona çok ciddi bir şekilde bakarak.

"Eğer öyle düşünüyorsan, dedikodu yapmaya çalışmıyorum; sadece gözlerini açmak istiyorum. İkinizin arasında ne olursa olsun, kalbini bu işe karıştırma, yoksa çok incineceksin."

Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra ayrılır.

Sahnede dans ederken Zeus'u kışkırtarak hissettiğim tüm özgüvenim yok oldu ve Adriel'in söylediği her kelimeyi sindirmeye, aslında içime kazımaya çalışıyorum.

Hızlıca duş alıyorum ve her zamanki kot pantolonumun yerine, onun için güzel görünmek istediğim için bu gece için özel olarak seçtiğim askılı elbiseyi giyiyorum.

Tanrım, ne yapıyorum ben? Oyun oynamayı bilmiyorum; Zeus Kostanidis gibi birini altı ay boyunca nasıl idare edeceğim?

Kalbini denklemden çıkararak, diye uyarıyor bir ses. Birbiriniz için ne olduğunuzu asla unutma: fiziksel tatmin.

Giyinme odasından çıkar çıkmaz, onu dışarıda dururken görüyorum.

Elimi tuttu ve yürümeye başladı. "Bir anlaşmamız vardı..."

"Anlaşma iptal. Dans etmeye devam edebilirsin Madison, ama bu cehennem çukurundaki her lanet adam senin benim olduğunu bilecek."

Zeus

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM



"Bay West'i kovdun," diyor, neredeyse sahil evime vardığımızda.

"Genelde hafta sonları onu bırakırım."

"Nereye gidiyoruz?"

"Hamptons'a. Gerçekten konuşmak istiyor musun? Kulüpten ayrıldığımızda beni bıçaklayacak gibi görünüyordun."

"Sessizliği sevmiyorum," diyor, her zamanki ironik ve sinirli tonuyla değil, daha çok güvensiz bir ses tonuyla.

Ve işte böylece, yine başardı. Kulüpte, performans sırasında yaptığı alaycı oyunlara karşı hissettiğim öfkeyi yok etti.

Sürüş sırasında bana baktığını fark ettim, ama yine de başka bir kavga başlatmadan konuşacak kadar kendimi hazır hissetmiyordum.

"Neden sessizliği sevmiyorsun?"

"Çünkü Eleanor bize taşınana kadar, sessizliğin çok fazlaydı." "Baban sana yeterince bakmıyor muydu?"

"Bizi besledi ve giyecek kıyafetlerimiz vardı. Parası olduğunda dünyanın en iyi insanıydı, ama bu nadiren olurdu. Okul dışında çoğu zamanımızı yalnız geçirirdik."

"Kardeşin var mı?"

"Bir kız kardeşim var," diye cevapladı basitçe ve tekrar pencereden dışarı baktı.

"Sessizliği sevmediğini söyledin, ama bana hayatın hakkında konuşmak istemediğinde çok sessiz oluyorsun."

"Henüz ailem hakkında konuşmak istemiyorum." "Ama bir ara konuşacaksın, değil mi?"

"Evet." Koltuğunda dönerek bana bakar. "Zeus, bazı temel kurallar belirlemeliyiz."

"Seninle işverenin arasına bir daha girmeyeceğim, ama kulüp içinde ilişkimizi gizlemek konusunda cevabım hayır."

"Neden kendini ifşa etmek istiyorsun? Senin konumundaki bir adam için, her şeyi gizli tutmamız çok daha iyi olur."

Elbette haklı, ama ben içim içim yanarken onun bu kadar mantıklı düşünmesi beni daha da sinirlendiriyor.

"Bu konuşmanın amacı ne, Madison? Sana tekrar müdahale etmeyeceğimi söyledim, ama şunu bil ki, bu seyahatimiz tek seferlik olmayacak."

"Bizi birlikte görürlerse insanlar konuşacak."

"Umurumda değil," diyorum sinirli bir şekilde ve bu ironiyi neredeyse gülerек karşılayacağım, çünkü sadece bir hafta önce SIN ile ilgili bir skandalın bankanın hisselerine zarar verebileceğinden endişeleniyordum. "Tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey. Söylemem gerekeni söyledim. Benimle görölmek senin için rahatsız edici hale gelirse, bunu yüzüme vurma yeter."

"Bunu ben düşünürüm, ama ne olursa olsun, benim çevremdeki kimseye boyun eğme. Onlar senden daha iyi değiller. Kanadıklarında, kanları da herkesinki gibi aynı renkte."

"Başımı eğmek niyetinde değilim; sadece seni utandırmak istemedim."

Evin önüne park ediyorum ve arabayı durdurduktan sonra bile, onun tepkisini görmek için dışarı çıkmak için hiçbir hareket yapmıyorum.

Beklediğim gibi olmadı; evin büyüklüğüyle ilgili ironik bir yorum ya da benzeri bir şey yapmadı.

Bana dönüp gülümsüyor. "Buradan suyun sesini duyabiliyorum." Sesinde o kadar çok coşku var ki, gülümsemeden edemiyorum.

Ah, Madison. Birlikte geçireceğimiz ayların sonunda seni anlayabilecek miyim acaba?

"Okyanusu sever misin?"

"Evet. On yaşındayken Eleanor bizi götürdüğünde ilk kez gitmiştim. Sanırım ben maymunlardan değil, balıklardan geliyorum."

Arabadan inip onun kapısını açtım. "Sahilde yürümek ister misin?"

"Gidebilir miyiz?" Şeker dükkanının önündeki küçük bir kız gibi, bana ve sonra eve bakıyor, sanki evin ötesindeki denizi görmeye çalışıyor gibi.

"Ne istersek yapabiliriz. Önce güvenlik görevlileri evi ve sahili kontrol etsin."
Sonunda, bu onu tamamen bana doğru çevirir. "Her zaman bu kurallara uyar mısın?"

"Evet, ailem çok tanınır," detaylara girmek istemediğim için belirsiz bir cevap veriyorum. "Gerçekten sahilde yürümek istiyor musun?"

"Evet."

"Burada biraz bekle."

Güvenlik şefine deniz kenarında servis edilecek yiyecek ve içeceklerin bulunduğu bir masa hazırlamasını söylemek için uzaklaşıyorum. Çalışanlarım buraya geleceğimi öğrendiklerinde geç saatlere kadar uyanık kalıyorlar.

Onun yanına geri döndüm. "Gerçekten kumda yürümek istiyorsan, bunları çıkarmalısın." Eğildim ve sandaletlerini çözmeye başladım.

"Bunu yapmana gerek yok. Kendim çıkarabilirim."

"Ben hiçbir şeyi mecbur olduğum için yapmam Madison, yapmak istediğim için yaparım."

Bunu hala anlamadın mı?

O cevap veremeden, onu kucağıma alıp bahçelere doğru yürümeye başlıyorum.

Kollarını boynuma doluyor. "Dalgaların sesini dinleyerek uyuyabileceğin bir evin olduğu için şanslısın." Yürürken başı göğsüme yaslanmış, ona bakıyorum.

Madison, benim hiç dikkat etmediğim küçük şeylere değer veriyor, belki de ben her zaman her şeye sahip olduğum için.

"Dalgaların sesi çok hoş."

Onu yere indirdim ve o gülümseyerek bir adım geri attı. "Hoşsunuz, Bay Kostanidis? Dalgaların çarpması gerçek bir yolculuk."

Su kenarına gidip ayaklarını ıslattı. Güzel, özgür ve en azından şimdilik *benim*.

Arkamda bir ses duydum ve döndüğümde, personelin sipariş ettiğim şeyi hazırladığını fark ettim.

İşlerini bitirip gittikten sonra ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıp pantolonumun paçalarını sıvadım. Geri gelmeyeceklerini biliyorum. Mahremiyete değer veririm ve benim için çalışanlar bu konuda iyi talimat almışlardır.

Ona doğru yürüyorum. Bana sırtını dönmüş, sanki suyun büyüüne kapılmış gibi görünüyor.

"Aç mısın? Bize yiyecek ve içecek getirmelerini istedim."

Kendi düşüncelerine dalmış bir şekilde bana dönüyor. "Burada sonsuza kadar kalabilirim."

Beni etkileyen son söylediği kelime bu.

Sonsuza kadar.

Ben onun hayatında *sonsuza kadar* kalmayacağım ve belki de yanlış bir mesaj veriyorum.

Onunla geçirdiğim zamanın neden yetmediğini araştırmak yerine, her zamanki silahımı kullanmayı tercih ediyorum: baştan çıkarma.

Bu yüzden birlikteyiz. Zevk vermek ve almak için bir anlaşma yaptık ve sonunda, her birimiz bu anlaşmanın faydalarından yararlanarak ayrılacağız.

"Ben gelecek için yaşamıyorum," diye yalan söylüyorum, çünkü doğam gereği planlı biriyim. "Sonsuza kadar çok uzun. Şimdiki zamanımızı çok keyifli hale getirmeyi tercih ederim."

Belki de kullandığım ton yüzünden bana şaşkınlıkla bakıyor, ama ben o melek yüzünü görmezden gelip, sadece arzuya odaklanıyorum.

Onun yanına yürüyerek, elimi sırtında gezdirip elbisesinin fermuarını açtım.

Neredeyse nefes almıyor ama tüm bu süre boyunca bana bakmaya devam ediyor. İtiraz etmiyor, hiçbir şey söylemiyor, ama gözleri bana birçok soru soruyor.

Onları bir öpücükle sustururken, ellerim elbisesini aşağı indiriyor.

Artık sadece iç çamaşırlarıyla kalır ve ben geri adım atarak beni çılgına çeviren bu mükemmel kadına bakarım.

"Sen günahın vücut bulmuş hali, Madison."

Biraz utangaç görünüyor, ama ben vücudunun her santimini incelediğimi bildiği halde kendini saklamaya çalışmıyor.

"Külotunu çıkar." "Peki ya çalışanların?"

"Hepsi uykuya daldı." Onu cesaretlendirmek için gömleğimi ve sonra da kot pantolonumu çıkarıyorum.

Boxerımı çıkarmak biraz daha uzun sürüyor, çünkü hala biraz aklım başımda ve onun yarı çıplak halime vereceği tepkiyi bekliyorum. Nereye gittiğimizi bilmesi gerekiyor.

"Seni görmek istiyorum," diyor, ama benim harekete geçmemi beklemiyor. Yaklaşıyor ve önümde diz çöküyor.

Yavaşça iç çamaşırlarımı çıkarırken izliyor ve gecenin gölgeleri yüzünden gözlerindeki ifadeyi çözemiyorum.

Ereksiyon halindeki penisim tehlikeli bir şekilde yüzüne yaklaşıyor.

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim, bu yüzden bazı videolar izledim. Öğrendiklerimi uygulamaya koymak için sabırsızlanıyorum."

Bu, yumuşak dudakları arasına penisimi almadan önce söylediği son söz.
dudaklarının arasına almadan önce söylediği son söz.

Zeus

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM



"MADISON . . ."

Planladığım şey bu değildi. Önce onu tam olarak tatmak niyetindeydim. Ancak, tanıştığımızdan beri hiçbir şey düz bir çizgi izlemedi.

"Sana en iyi öğrenci olacağımı söylemiştim."

Yumuşak dili, şişmiş penisimin başını çevreliyor, bir damla bile israf etmeden ön sıvıyı topluyor ve ben artık net düşünemiyorum.

Sonra dudaklarını açar ve beni yavaşça, tereddütle içine alır.

"Her şey senin istediğin gibi olmayacak. Öğrenmek istiyorsan, uslu bir kız olup benim istediğim gibi davranmalısın. Ağzını aç."

Kendimi kontrol altına almam gerekiyor, bu yüzden bir elimle çenesini kavradım.

Diğer elimle saçlarını tutuyorum.

Ona olan arzum, daha önce hiç hissetmediğim bir vahşilikle yayılıyor.

O videoları ciddiye almış olmalı, çünkü benim penisim onun sıcak ağzına girerken geri çekilmiyor.

Baştan çıkarıcı bir şekilde, beni santim santim emiyor. Madison beni çıldırtmaya kararlı görünüyor.

Saçlarını daha sıkı tutuyorum ve o inliyor. Dili benim uzunluğumu yalıyor.

Onun beni içine almasını izlerken, içimi bir şehvet dalgası kaplıyor.

"Aynen öyle. Güzelce em," diye emrediyorum, kalçalarımı öne doğru hareket ettirerek. "Aminı yalamadan önce ağzını sıkacağım."

Sözlerim onu heyecanlandırmış gibi görünüyor ve beni daha fazla içine almaya çalışıyor.

Kalçalarını kavrayıp hareketlerini yönlendiriyorum ve o yüksek sesle inliyor. Dudakları beni sarıyor.

Boğazının arkasına ulaştım, ama öğürme hissettiğimde çekildim. "Hayır," diye itiraz etti ve beni tekrar içine çekti.

"Ağzını gevşetmelisin. Sana zarar vermek istemiyorum." İtaat ederek, bırakır ve hareketleri benim kontrol etmeme izin verir.

Yavaş, sabit bir ritim oluştururum, ona uyum sağlaması için zaman veririm. Benim sikimin etrafında inler, bacaklarımın titremesine neden olur.

Sadece ağzını sikmeme izin vermediğini, beni gerçekten emdiğini hissettiğimde, hızımı artırırım.

Beni emirken çıkardığı sesler, kontrolümün geri kalanını da paramparça eder. Onu spermimle doldurmak için can atıyorum, ama bugün onun ilk seferi ve kendi zevkini tatmadan önce sadece beni tatmin etmekten daha fazlasını hak ediyor.

Bu yüzden, daha fazlasını istesem de, onu kaldırıp birkaç adım ötedeki çift kişilik futona taşıyorum. Yumuşak ve kalın şiltesi ile yatak görevi görüyor.

Onu yatırdıktan sonra "Bacaklarını aç" diye emrediyorum.

Çalışanlarım sahilde tuttuğum meşaleleri yakıyor, bu yüzden onu istediğim kadar iyi göremesem de, tereddütle talimatım üzerine bacaklarını açtığında, heyecanının parıltısını fark ediyorum.

Bu pozisyona alışmasına izin vermiyorum, çünkü açlıktan ölüyorum.

Yanına gidip kalın bacaklarını omuzlarıma koyuyorum.

"Seni yiyip bitirirken izle."

Dirsekleriyle kendini destekliyor ve ben onun el değmemiş cinsel organının dudaklarını ayırıp onu yalamaya başladığımda, zevkten çılgık atıyor.

Arzu ile tüketilen bir şekilde kıvranıyor, ama ben durmuyorum. Klitorisini emiyorum ve nazıkçe parmaklıyorum, şişmiş labiyasını yalamak ve ısırarak dönüşümlü olarak. İnliyor, adımı söylüyor ve aklımdan geçen tek şey, o sesi sonsuza kadar duymak istediğim.

Bacaklarını boynuma doladı, topuklarını sırtımda kaldıraç olarak kullanarak kalçalarını kaldırdı ve şiddetli bir şekilde orgazm oldu, ama ben onu yalamayı bırakmadım.

"Bunu yapmaya devam edersen, bayılacağım. Bu çok fazla."

"Henüz bitirmedim."

Onu yalayıp yutuyorum, tadını hafızama kazımak istiyorum, çünkü şu anda bile, ağzımı ne kadar çok kez nektarıyla doldursa da, asla doyamayacağımdan eminim.

Tekrar orgazm olacağını söylediğinde, sınıırıma ulaştım. "Bana daha fazlasını ver Zeus. Senin olmak istiyorum."

Zihnimde bir uyarı sinyali yanıyor, çünkü her şeyi karıştırdığımızı biliyorum, ama daha fazlasını isteyen sadece o değil. Hiçbir kadına bu kadar bağlı hissetmemiştim.

Madison bana teslim oluyor ve en azından bugün, mantıklı tarafımın kontrolü ele almasına izin vermek istemiyorum. Beni çıldırtan bu ateşin içinde bedenlerimizin birbirine dolanmasından başka bir şey istemiyorum.

Ona doğru eğildiğimde, eli bana dokunup nazikçe okşadı, ama ben bileğini tuttum.

"Hayır. Senin içine girmem lazım."

Bana bakıyor, benim hissettiğim kadar aç görünüyor ve ben futonun üzerine, bacaklarının arasına diz çöktüğümde dudaklarını yalıyor. "Hâlâ dilimde tadını hissedebiliyorum."

Kahretsin, bu kadın çok seksi! Beni çıldırtmak için ne söylemesi gerektiğini çok iyi biliyor gibi görünüyor.

"Bu sefer prezervatif kullanmak istemiyorum. Ben temizim."

"Neden?"

"Seni tamamen hissetmek istiyorum. Bedenin benim için açılmasını."

O başını sallayarak bana izin veriyor. "Bana dokunmadan sevişiyorsun," diyor, ses tonu biraz suçlayıcı gibi.

Ereksiyonum karnına geliyor ve ona ağırlığımı vermeden ön kollarımla kendimi destekliyorum.

"Ah..."

"Siktir, sırf bu inlemeler için yaşayabilirim." Kalçalarını kavrarım, ıslak kıvrımları arasında uzunluğumu sürterim ve bu his çok zevkli. "Senin için ne kadar deli olduğumu hisset."

"Gerçekten mi?"

"Seni gördüğüm anda, senin benim olduğunu anladım, Madison." Beynim ve ağzım arasında artık hiçbir filtre kalmadı. Ona olan arzum şu anda tüm engellerimi yıkmış durumda. "Beni hisset. Bana ne yaptığını gör."

Bana sürtünüyor ve her seferinde amını benim sikime sürttüğünde yüksek sesle inliyor.

Göğüslerini tutup, emmekle hassas meme uçlarını ısırmak arasında gidip geliyorum. Onu yutuyorum çünkü o benim en sevdiğim besin kaynağı haline geldi. Bana sunduğu hiçbir şeyi boşa harcamak istemiyorum.

Mantıklı tarafım artık yok. Sadece tenlerimiz birbirine geliyor, kokularımız karışıyor, yalıyor ve emiyoruz.

"Yine boşalacağım," diye uyarıyor.

"Henüz değil," diyorum, kendimi kaldırıp sikimi onun girişine hizalıyorum. "Bize bak, Madison. Seni şimdi benim yapacağım."

Ben büyük olduğum için beni tamamen içine alabilmek için bacaklarını daha da açıyor. "Yakışıklısın."

Bu iltifata gülümsemem bile mümkün değil. O kadar gerginim ki, acı çekiyorum, çünkü ilk seferinde onu istediğim gibi sikemeyeceğimi biliyorum.

Ağzını öpüyorum, dilimle dudaklarını okşuyorum ve teslim olduğunu hissettiğimde, dokunulmamış merkezine girmeye başlıyorum.

"Seni istiyorum. Korkmuyorum."

Elimi vücutlarımızın arasına sokup, hassas sinir demetine sürtünerek biraz daha derine giriyorum.

O benim karnımı okşuyor, tırnakları hafifçe çiziyor ve ben arzuyla inliyorum.

Çekiyorum, sonra tekrar içeri itiyorum ve o kalçalarını hareket ettirerek sürtünüyor. Yavaşça, vücudunun beni kabul etmesini sağlıyorum, ama onun masumiyetinin engeliyle karşılaştığımda, altımda geriliyor.

Onun ağzını öpüyorum, başparmağım klitorisine dokunuyor ve onun gevşediğini hissediyorum.

Her girip çıktığımda, kendimi kontrol etmeyi deniyorum. Ben saatli bir bomba gibiyim.

"İstiyorum," diyor basitçe, sanki bana rızasını veriyormuş gibi, ve iradem yok oluyor.

Dişlerimi sıkıyorum. "Bana bak, Madison."

O itaat eder ve sonunda onu tamamen alırım, ince vücudundaki lanet yolunu aşarak, o dokunulmaz sığınağın efendisi olurum.

Beni sıkıca kavrar, etrafımı daha da sıkı sarar.

Sabırla onu okşuyorum, kıpırdamadan, onun nabzını hissediyorum, beni sıkıca sarıyor, beni emiyor.

Gözlerini açar. "Çok acıyor mu?"

Yanaklarında gözyaşları var, ben de onları yalayıp siliyorum. "Azalıyor."

Başımı eğip göğsünün tamamını ağzıma alıyorum. Dilimi meme ucunda döndürüyorum ve bir süre sonra kalçalarını hareket ettirmeye başlıyor.

Beni boynumdan çekip ağzımı öper, ben de ısrarla dilimi sokarım, daha fazlasına hazır olana kadar onu ikna ederim.

"Amin çok güzel."

"Ooohhh..." Bacaklarını belime doladı. "Nazik olmaya çalışıyorum, bebeğim."

"Ben zaten seninim Zeus. Ne kadar olduğunu göster bana." "Beni kışkırtma. Benim de bir sınırim var."

Neredeyse tamamen çıkardım ve sonra tekrar içeri girdim, derin ama sert değil. Vücudu benimkinin altında ateşle yanıyor, beni bacaklarının arasındaki o alevi içine çekiyor.

Kalçalarını sıkıca kavrarım, kendimi onun içine gömerken kıcını yerinde tutarım

"Kokularımızın karışımını seviyorum," diyor. "Birlikte karışmış halimizi seviyorum. Çok seviyorum."

Onun yüzünde gördüğüm arzu ve güven ifadesini hafızamdan silebileceğimden emin değilim.

"Artık kendini tutma," diye yalvarıyor.

Onu derinlemesine penetre ediyorum, kalçalarımız çarpışıyor. Ağzılarımızı birleştiriyorum, penisim onun cinsel organında yaptığı gibi dilimle onu baştan çıkarıyorum. Benim için açıldığını, her şeyi kabul ettiğini hissediyorum ve bu beni çıldırtıyor.

Onu öpmeyi bırakıp ona bakıyorum, o da bana bakıyor. Dakikalarca, bakışlarımız kesmeden ona sahip oluyorum.

Bağlantı çok yoğun ve bunu bozmak için bir şeyler yapmam gerektiğini biliyorum, ama istemiyorum, çünkü daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Arada sırada alt dudağını yalıyor ve kalçalarımın açısını değiştirdiğinde yüksek sesle inliyor.

"Benim," diyorum çekinmeden.

O bunu ne onaylıyor ne de reddediyor; bunun yerine, sanki bu talebe cevap vermemek için ağzını meşgul etmesi gerekiyormuş gibi göğsümü ısırtıyor.

Boynunu emiyorum ve sonra ona tekrar bakıyorum. "Korunduğunda, o amcığı spermimle dolduracağım."

Derin bir nefes alır ama cevap vermez, sözlerimin onda yarattığı heyecanı gizleyemese de. Kendine dayattığı sessizlik, onun teslim olmasını istememe neden olur, bu yüzden daha derine ve daha hızlı girerim, bacaklarını sonuna kadar açmasını sağlarım.

O çığlık atar ve daha fazlasını ister.

"Daha yüksek sesle inle, ne kadar iyi hissettiğini göster bana."

Her itişimde, neredeyse acı verecek kadar sıkılaşıyor. "Bütün gece seni sikmek istiyorum."

"Ooohhh... Geliyorum."

Onu kızdırıyorum, kulağına ne zaman boşalabileceğini söyleyeceğimi fısıldıyorum ve beklediğim gibi, bu onu çılgına çeviriyor. Meydan okurcasına, elimi cinsel organında buluyor ve klitorisine dokunmaya çalışıyor, ama ben elimi çekip başının üstünde tutuyorum.

"Sana istediğini vereceğim, ama seni bu kadar vahşi görmekten kendimi alamıyorum.

Sen çok lezzetlisin, Madison."

Ağzını, kulaklarını ve boynunu yalayıp emiyorum.

Vücudumuz terli ama zevk peşinde acımasız.

Beni içine alıyor, tamamen teslim oluyor. Artık inlemelerini saklamıyor, çığlıklarını bastırmıyor.

Benim gibi, Madison da ikimizden her şeyi istiyor.

Onu derinlemesine beceriyorum ve o dayanıyor, daha fazlasını istiyor.

Orgazmının şiddetiyle gerildiğini hissediyorum ve ancak o zaman kendime ihtiyacım olanı almaya izin veriyorum.

Kesintisiz olarak onu sikiyorum, ya iterek ya da kalçalarımı dairesel hareketlerle sürterek.

"Zeus!"

Kıçını sıkıca kavrarım, onu neredeyse futondan kaldırırm, acımasızca içine girerim.

"Sertçe boşalacağım," diye uyarıyorum.

Onun ıslak sıcaklığından ayrılmak istemediğim için son saniyeye kadar çıkmamayı bekliyorum ve ancak limitime ulaştığımda diz çöküp karnına boşalana kadar mastürbasyon yapıyorum.

"Madison..." diye inliyorum. Hareket edemiyorum. Spermimle kaplı vücudundan gözlerimi ayırmak istemiyorum.

Ve aniden, sanki bir meteor çarpmış gibi, durumun tersine döndüğünü anlıyorum.

Planladığım her şey beklemek zorunda kalacak.

Şu anda tek emin olduğum şey, altı ay sonra onu bırakmayacağım.

Zeus

YİRMİ ALTI.



O bir saatten fazla bir süre üzerimde uyurken, ben yıldızlı gökyüzüne bakarak, daha önce olanları mantıklı bir şekilde açıklamaya çalışıyorum.

Sevişmemizden sonra ona yemek yedirdim ve içecek bir şeyler verdim, ama ben onun dolgun dudaklarının arasına meyve ve peynir koyarken o neredeyse bilinci kapalı gibiydi.

Kısa süre sonra, üzerimde yatarken uykuya daldı.

Sıcak bir gece olmasına rağmen ara sıra esen rüzgâr bizi serinlettiği için, personel tarafından bırakılmış olabilecek ekose battaniyeyi onun üzerine örttüm.

Titreyerek başını kaldırır ve uyanır. "İçeri girmek zorunda mıyız?"

"İçeri girmek ister misin?"

"Hayır. Burada uyuyabilir miyiz?"

"Bütün gece mi? Hayır. Sadece biraz dinlenmeni istedim. Seninle işim henüz bitmedi. Ağrın var mı?"

Yüzünü göğsüme saklar. "Bunu konuşmak zorunda mıyız?" "Evet. Seks tabu değildir, Madison."

"Yanma hissi var ama daha fazlasını istiyorum." Bana tekrar bakar.

"Düşündüm ve hap almaya karar verdim. Altı ay o kadar da kısa bir süre değil."

Seni tattıktan sonra altı ay çok kısa bir süre.

"Bana güveniyor musun?"

"Güvenmeseydim, prezervatif olmadan benimle sevişmene izin vermezdim," diye çabucak cevaplar, ama sonra kalkar ve kucağıma oturur. "Henüz konuşmadığımız bir şey var. Birbirimize sadık olalım. Sen paylaşmadığını söyledin. Ben de öyle."

Hiçbir zaman aynı anda birden fazla kadınla birlikte olmadım. Benim zihnim böyle çalışmıyor. Birine olan ilgimi kaybedip başka birini arzuladığımda, birlikte olduğum kişiyle ilişkiyi sonlandırırım. Ama onu kışkırtmaya dayanamıyorum. "Neden beni paylaşmak istemiyorsun?"

Ayağa kalkar ve orada durur, güzel ve çıplak, bir savaşçı gibi meydan okurcasına.

Beni öldürmek istediğini biliyorum; duyguları yüzünde bir film sahnesi gibi belirliyor.

"Birlikteyken bana saygı göstermeyeceksen, korunmadan ilişkimiz olmaz," diyor, sesi titriyor. "Bu benim sağlığımı tehlikeye atıyor."

Ayağa kalkıp çok yakına yaklaşıyorum. "Tek nedeni bu mu?" "Evet," diyor, bana bakmadan.

"Yalancı. Benim başka biriyle birlikte olmamdan hoşlanmıyorsun, tıpkı birinin sana dokunması düşüncesinin beni deli ettiği gibi."

"Kıskanmam için hiçbir neden yok. Biz sadece sevgiliyiz."

"Elimizdeki şey devam ettiği sürece birbirimiziniz."

"Hayır," diye inatla cevaplar.

Onu teslim olmaya zorlamaya kararlı bir şekilde yaklaşıyorum, ama o kaçır, benden kaçır ve suya dalar.

Onu takip edip su yüzüne çıkmasını bekledim. Su yüzüne çıktığında onu kucakladım.

Bacaklarını bana doladı, ben de onu boynundan tuttum ve omzunun boynuna değdiği yumuşak cilde ağzımı bastırdım. Isırdım ve emdim. O inledi ve bana en sevdiğim uyuşturucuyu tattırdı: zevk dolu çığlıkları.

"Suda seni beceremem. Sana zarar veririm." "O zaman beni geri götür. Seni çok istiyorum."

Onunla birlikte dışarı çıkarım, sıkım yine tamamen sertleşmiştir. Her adımda, onun girişine sürtünürüm ve ikimiz de inleriz.

"Beni başka biriyle görmekten nefret ettiğini itiraf et."

"Umurumda değil. Sadece hastalığa maruz kalmak istemiyorum," diye yalan söylüyor. Klitorisini çimdikliyorum ve o başını geriye atıp inliyor.

Masaya ulaşıyoruz ve tabağı ve çatal bıçakları kenara çekiyorum, onu masanın üzerine eğiyorum, yukarı doğru dönük kıcı bana açıkta kalıyor.

Elimi bacaklarının arasına kaydırıyorum; çok ıslak. Küçük şeytan, ilişkimizin kontrolü için aramızda süren bu savaştan tahrik oluyor.

"Acıyorsa söyle."

Ben onun içine girerken, o da bana karşı tutkulu bir şekilde sürtünüyor.

Onu eğdiriyorum ve ayaklarımla bacaklarını açıyorum. Onun içine yavaşça giriyorum, tüm penisim onun sıkı amının içinde atıncaya kadar her santimini tadını çıkarıyorum.

Meme uçlarını çimdikliyorum ve o inleyerek geri itiyor.

"Bunu seviyorsun, değil mi, seksi şey?"

"Oh!"

Kıçını kavrar ve derinlemesine girerim, ama bu yeterli değildir.

Daha önce olduğundan daha sert, vahşi bir ritimle bir kez daha

giriyorum. "Acıyorsa bana söyler misin?"

"Durma. Umurumda değil. Daha fazlasını istiyorum."

O geri çekilmeye çalışıyor, ama ben onu kontrol etmek için kalçalarını tutuyorum. "Kıpırdama. Sana zarar vermek istemiyorum, Madison."

O alaycı bir şekilde kıvranıyor. Ben onun kıçına bir tokat atıyorum. O inliyor ama beni kışkırtmayı bırakmıyor. Ben daha fazla itiyorum, ona kuvvetle vuruyorum.

Çıkarıp onun sıkı sıcaklığına geri dönüyorum, daha derine girmek için bacaklarından birini kaldırıyorum. O şimdi ayakta ve ben onu alırken dillerimiz birbirini yalıyor.

Ulaşabildiğim her yeri okşuyorum. Keşke onu her yerinden dokunmak için birden fazla elim olsaydı: klitorisi, göğüsleri, karnı, narin çene hattı.

Birbirimizde ne kadar süre kaybolduğumuzu bilmiyorum. Sanki onun içindeyken, saatlerin ve dakikaların hiçbir önemi kalmadığı bir boşluk açılıyor.

Klitorisine dokunma hızımı artırıyorum çünkü biliyorum ki

day

ana "Benimle gel," diye emrediyorum, kulağını ısırarak.

may Bana karşı sürtünüyor, sanki bana meydan okuyormuş gibi, ama cinsel

acağ organının kasıldığını hissediyorum

ımı

biliy

oru

m.

ve orgazma çok yakın olduğunu anlıyorum. Uzun ve kısa vuruşlar arasında değişerek onu sikiyorum. O da benim her vuruşuma karşılık veriyor, ama sonunda titreyerek beni uyarmasıyla ıslatıyor.

Ondan çıkıp onu masaya eğiyorum, dolgun kalçalarını ayırıyorum. Kıçına boşalıyorum ve spermimin onun dokunulmamış girişine kayarken çıldırıyorum.

Parmağımla biraz sperm topluyorum ve girişini okşuyorum. Kaçmaya çalışmıyor, aksine beni sıkıca sarıyor.

Geriye yaslanıp kulağına fısıldıyorum, "Seninle her şeyi istiyorum."

O utanmadan masanın üzerinde dönerek kendini bana gösterir ve mükemmel vücudunu tüm çıplaklığıyla gözlerimin önüne serer.

"Her şeyi benimle yapmanı istiyorum."

Zeus

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM



"AİLENİ ANLAT BANA. Bir kız kardeşin olduğunu söylemiştin. Seninle birlikte mi yaşıyor?"

Jakuzide dinleniyoruz. İtiraf etmek istemese de, vücudu ağrıyor olmalı diye düşündüm, bu yüzden iyi bir fikir olacağını düşündüm.

Biraz uzakta, önümde oturuyor. Sırtı jakuzinin basamaklarına yaslanmış. Başını geriye atılmış, gözleri kapalı, ama uyumadığını biliyorum. Madison benden daha da huzursuz ve masada seviştikten sonra ikimiz de uykuya dalamayacak kadar heyecanlıyız.

"Neden hayatımı bilmek istiyorsun? Benim sadece sorunlarım var Zeus. Birkaç iyi şey ve hiç de göz alıcı hikayeler yok."

"Anlat bana."

O iç çekip gözlerini açıyor. "Annem biz küçükken babamı terk etti. Kimse onu suçlayamazdı. Umarım Tanrı onu iyi bir yere koymuştur, ama o patolojik bir yalancıydı."

"Onu aldatıyor muydu?"

"Kadınlarla mı demek istiyorsun, sanmıyorum, ama insanları aldatmanın başka yolları da var. Yalan söylemek gibi mesela. Kumar oynardı ve sahip olduğu her şeyi, hatta sahip olmadığı şeyleri bile harcardı. Onu savunmuyorum, çünkü ben çocuklarımdan asla vazgeçmezdim, ama o da bir aziz değildi."

"Peki ne oldu?"

"O ayrıldı ve kısa bir süre sonra vefat etti. Bizi terk ettiğinde kansermiş gibi görünüyor."

Bunların hiçbirini gözlerime bakarak söylenmiyor. Parmak ucuyla suda küçük daireler çiziyor, sanki çok uzak bir geçmişe yolculuk yapıyormuş gibi.

"Bizi o büyüttü. Aslında, *büyüttü* demek abartı olur. Devlet bizi onun büyüttiğini düşünüyordu, ama gerçekte, hatırlayabildiğim kadarıyla, sadece ben ve Brooklyn vardık."

"Kız kardeşin."

"Evet. Babam eve geldiğinde cebinde para varsa, bu büyük bir sevinç kaynağı olurdu. Hediyeler, lezzetli yemekler... Ve her seferinde bu sefer mutluluğun sonsuza kadar süreceğini düşünürdük."

"Ama öyle olmadı."

Kafasını iki yana salladı. "Bir süre sonra, ona ve boş vaatlerine inanmayı bıraktık. Doğum günlerinde, hatta Noel'de bile hiç misafirimiz olmazdı. Kendi başımıza idare etmeyi öğrenmek zorunda kaldık."

"Peki üvey annen?"

"O harika biridir, ama bizimle yaşamaya başladığında, biz...

."

"Ne?"

"Onarılamayacak kadar zarar görmüştük. Ne ben ne de kardeşim güvenmeyi bilmiyoruz." "Bana güveniyorsun."

" konusunda bize biz diye cevap tereddüt tereddüt

"Ve bizim

anlaşmamız."

Bir bakıma onu anlayabiliyorum. Farklı nedenlerden dolayı olsa da, ikimizin de evi terk eden anneleri vardı. Benim durumumda, kardeşlerim ve ben zaten yetişkinlerdik.

"Brooklyn nerede?"

"Komada," diyor sesinde hiçbir duygu olmadan, ama yüzü bana her şeyi anlatıyor. Kız kardeşi için yas tutuyor ve bu acıyı saklıyor. "Bu yüzden pazar günü gitmem gerekiyor. Onunla en çok vakit geçirebileceğim ve son haberlerimi paylaşabileceğim gün o gün."

"Ne oldu?"

"Yanlış bir adamla ilişki kurdu. Tüm güvensizliğine rağmen, sonunda bir yalancının, tehlikeli bir yalancının kollarına düştü. Adamın güçlü insanlara borcu vardı. Tek bildiğimiz, birinin evlerine girip ikisini de vurduğu. Adam anında öldü, ama kız kardeşim ölmedi. Neyse ki, bunu yapan canavar yeğenlerimi öldürmedi."

"Yeğenler mi?"

"Soraya ve Silas. İkizler. İki güzel bebek. Bu hikayeyi gerçekten duymak istiyor musun?"

"İstiyorum, ama buraya gel."

"Burada kalmayı tercih ederim."

"Biliyorum, ama sözleşmen var. Seçeneğin yok."

Nadiren gördüğümüz gülümsemesini gösterir ve başını sallar. Ayağa kalkar, güzel vücudu ona aldığı bikiniyle örtülüdür. İsteksizce yaklaşır.

Onu kucağıma çekip yanıma oturtuyorum. "Şimdi konuş." "Bu konuları konuşmaktan hoşlanmıyorum."

"Biliyorum, ama ben kontrolcü biriyim. Her şeyi bilmem gerekiyor." "Hiç tahmin edemezdim, Bay Kostanidis."

Kıçına bir şaplak atarım. "Küstahlık yapma."

"Tamam. Yeğenlerim çok sevimli bebekler. Neredeyse hiç saçları yok ve Brooklyn'inki gibi kocaman mavi gözleri var. Bu yüzden sana eve ihtiyacım olduğunu söyledim. Eleanor ve benim bebeklere iyi bakmadığınızı düşünen bir sosyal hizmet uzmanı var, ama kız kardeşim doğduklarında ona, ona bir şey olursa onlara bakacağıma söz verdim."

"Bu kadın neden sizin uygun bakıcılar olmadığınızı düşünüyor?"

"Sanırım fakir olduğumuz için. Ev temizliği yaptığımı biliyor. Aslında, söylediklerini düşündüm ve şu anda o ekstra gelire ihtiyacım yok."

Ona bir daha ev temizliği yapmaması için bir çözüm bulabileceğimi söylemekten kendimi alıkoyuyorum, ama onun zihninin nasıl çalıştığını öğrendim. Baskı hissederse, kendini kapatır.

"Neyse, uzun lafın kısası, daha fazla para kazanıp çocuklar için düzgün bir ev kiralayabilmek için kulübe iş başvurusunda bulundum. Bunun olacağını biliyordum, anlıyor musun? Sosyal hizmet uzmanı sürekli bebekleri bizden almak için bir bahane arıyordu. Ben de kendimi hazırlamaya çalıştım."

"Peki ne oldu?"

"İlk haftalık maaşımı almaya bile vaktim olmadı. Sadece iki ay içinde sekizinci kez evimize geldi ve yüz metrekairelik bahçeli bir ev ve sözleşmeli bir iş bulmazsam, çocukların koruyucu aileye verilmesi için hakime rapor yazacağını söyledi."

"Bu şantajdır."

"Yasaları bilmiyorum ve evin büyüklüğünü belirleyip belirleyemeyeceğini de bilmiyorum, ama çok korktum. Kulüp maaşı ve yüksek

bahşışlerim olsa bile, böyle bir evi asla karşılayamazdım. Ayrıca, ona işimi söyleseydim, çocukları benden almaya daha da kararlı hale gelirdi."

"Bu yüzden bana ulaştın." Onu kucağımdan kaldırıp ayağı kalktım, içimi yakan bir his beni kemiriyordu. Küvetten çıkıp bornozumu aldım.

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Senden faydalandım. Bana sözleşme teklif etmenin ciddi bir nedeni olduğunu biliyordum, ama arzularımın kontrolünü ele geçirmesine izin verdim."

"Yanlış anladın," diyor, o da sudan çıkıp bana yaklaşarak bana sarılıyor. "Gerekirse sokaktan yemek toplardım, ama çocuklara bir yuva sağlamak için asla bir erkekle yatmazdım. Aslında, senden yararlanan bendim. Seni istedim, ama bunu itiraf etmeye cesaretim yoktu. Senin şeker bebeğın olmak, vücudunun tadını çıkarmak için bulabildiğim en iyi bahaneydi."

Hafif yürekli bir adam olmaktan uzağım, ama onun cüretkarlığına gülümsemeden edemiyorum. Bornozumu giymek yerine, önce onun bornozunu alıp onu örtüyorum. Sonra tekrar ciddileşerek, "Bana gerçeğı söyleseydin, sana yardım ederdim. Aileni senden almalarına asla izin vermezdim" diyorum.

"Senin merhametine ihtiyacım yok. Ben bir yetişkinim. İki sorunu birden çözen bir karar verdim: o cadının yeğenlerimi benden almasını engelledim ve...

"Ve ne?"

"Şimdi altı ay boyunca benim olacaksın. Benim açımdan, bu harika bir anlaşmaydı."

Madison

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM



Ertesi gün

"Personeli aramana gerek yok. Kahvaltımızı ben hazırlayabilirim." Banyodan yeni çıktım ve o gömleksiz bir şekilde yatakta uzanıyor. Ağzımın köşesinden akan salyayı silmem gerekiyor.

Bu lezzetli ve muhteşem adamın altı ay boyunca tamamen bana ait olacağına inanamıyorum. Dün gece ve bu sabah aramızda olanları düşününce, lezzetli, muhteşem ve doyumsuz.

Bu sabah ona ağrım olmadığını söylediğimde yalan söyledim. Ağrım var, ama bir daha ne zaman bütün geceyi birlikte geçirebileceğimizi bilmiyorum ve bir tür dürtü beni ondan daha fazla ve daha fazla istemeye itiyor.

"Hazır olmalı, ama merak etme, muhtemelen çoktan gitmişlerdir. Mahremiyetime değer verdiğimi bilirler."

Giyecek bir şey aramak için çantamı karıştırırken havluya sarılmış durumdayım, ama onun gözlerinin sürekli üzerimde olduğunu biliyorum.

"Dolaba gidebilirsin. İhtiyacın olan her şeyi orada bulursun."

Ona beni giydirmesine gerek olmadığını söylemek dilimin ucunda, ama nankör görünmek istemediğim için kendimi tutuyorum. Dün eve girdiğimizde, farklı stil ve bedenlerde beş mayo beni bekliyordu.

Yemin ederim, bu adam her şeyi düşünüyor.

Onun özel alanını merak ettiğim için dolaba giriyorum, çünkü yaşadığım üç binayı içine sığdırabilecek iki katlı evi gözlemleyecek zamanım pek olmadı.

"Neredeler?" diye soruyorum, belki biraz fazla yüksek sesle ama o duyabilsin ben diye

"Hemen orada."

Arkamı döndüğümde, tam arkamda duruyor ve devasa odanın bir köşesindeki, dolaptan çok yatak odasına benzeyen giysi torbalarını gösteriyor işaret ediyor.

Aramızda olan onca şeyden sonra, onun varlığı beni korkutmamalı, ama yatakta olduğumuzda durum farklı. Her hücremle onun arzusunu hissedebiliyorum. Biz aynıyız. Burada, onun servetinin bu kadar belirgin bir şekilde sergilendiği yerde, kendimi yabancı hissediyorum.

Çantalara doğru yürüyorum ve içinde ne olduğunu görmek için çömeliyorum, kendimi çok utanmış hissediyorum. Giysiler kağıt mendille sarılmış, ama üç tane aynı beyaz, ince askılı elbise görüyorum, hepsi farklı bedenlerde. Bedenlerini kontrol etmek için elime alıyorum ve orta beden bana uyacağına karar veriyorum.

"İç çamaşırı da var."

"Ben getirdim, teşekkürler," diyorum ve yanından geçmeye çalışıyorum, ama o bana izin vermiyor.

"Ne oldu?" diye soruyor, kolumu tutarak. Üzerinde sadece boxer var ve karın kasları müstehcen bir şekilde belirgin. Bana kıyafet almasının bir anlamı olabileceğini düşünerek tuzağa düşmektense, vücuduna odaklanmayı tercih ediyorum. Muhtemelen tüm kadınlarına böyle davranıyordur.

"Eğer gerçekten bazı etkinliklere seninle birlikte gideceksem, sonunda senden hediye kabul etmek zorunda kalabileceğimi biliyorum, ama evdeyken beni giydirmen gerekmiyor."

Elimden çantayı alıyor ve bana bakmamı sağlıyor. "Seni kırdım mı?"

"Hayır."

"O zaman sorun ne?" diye tekrarlar.

"Söylersem aptal olduğumu düşüneceksin."

"Bence sen enerjik ve her zaman savunmacısın, bunlar mutlaka kusurlar değil, ama asla aptal değilsin. Yaşına göre olgun birisin."

Derin bir nefes alıp, kendimi utandırmaya hazırlandım.

"Diğerleri gibi olmak istemiyorum. Sanki bir ilişki kontrol listesi varmış gibi: mücevherler, tamam; geçici kadını için yeni kıyafetler, tamam. Ben oyuncak bebek değilim Zeus. Hediyeler umurumda değil; sadece birlikte geçirdiğimiz zamanın güzel olmasını istiyorum."

Çantayı almak için tekrar çömeliyorum ve sırt çantamdan bir çift külot çıkardıktan sonra banyoya koşuyorum.



Mermer merdivenlerden inerken bana "Altında bikini mi giyiyorsun?" diye soruyor.

"Hayır. Sadece külot."

Gözleri göğüslerime kayıyor çünkü elbise, sütyen giymediğimi açıkça ortaya koyuyor. "Çok güzelsin ama tekneye bineceğiz."

"Yukarı çıkıp bikiniyi alacağım." "Ya da yatta çıplak kalabilirsin."

Şaka mı yapıyor bilmiyorum. Tahmin etmek gerekirse, evet derdim, ama gözleri bana her zaman çıplak olmamı istediğini söylüyor.

"Hmm... cazip, ama o kadar cesur olduğumu sanmıyorum." Merdivenlerden yukarı çıkmak yerine, ona doğru yürüdüm. "Kavga etmek istemiyorum. Yani, ikimizin de zorlu mizaçları olduğu için zaman zaman tartışacağız, ama yukarıda söylediklerimle kendimi açıkça ifade edebildim mi bilmiyorum."

"Hiç bir kadına kıyafet almadım Madison. Aklımın ucundan bile geçmedi. Senden önce bekar değildim. Birçok kadınımlı oldu ama akşam yemeği ve yatak odasından öteye geçen bir ilişkim olmadı."

Aptal kalbim hızla atıyor çünkü içimde küçük bir kıskançlık böceği kemiriyor olsa da, Zeus bana bir şey söylemeye çalışıyor.

"Sözler talep etmiyorum. Senin hayatındaki bir başka sevgili olduğumu anlıyorum, ama sen benim için asla bir başka sevgili olmayacaksın; sen benim her şeyimde ilk sensin. Sadece birlikte geçirdiğimiz zamanın özel olmasını istiyorum." Kendimi bu şekilde açığa çıkardığım için utanarak başımı eğiyorum, onun beni muhtaç bir aptal olarak görme riskini göze alıyorum.

O benim çenemi kaldırıyor. "Aramızda olanlar gibi bir şeyi daha önce hiç yaşamadım, bu yüzden benim için sadece başka bir sevgili olmak gibi bir şey söz konusu olamaz."

Sessizce birbirimize bakıyoruz ve sözlere inanmanın ne kadar tehlikeli olabileceğini bildiğim için göz teması kurmayı ilk bozan benim. Onun kollarına atlamak istesem de, bu sabah ikinci kez bikini almaya kaçıyorum.



"Ben kesinlikle bir balıkım," diyorum, denize on kez daldıktan sonra yatın merdivenlerini tırmanırken.

Öğleden sonra sona ermek üzere, ama ona henüz kıyıya dönmemesi için yalvarıyorum.

dön

me "Geceyi teknede geçirmek ister misin?" "Geçirebilir

mes miyiz?"

i "Her şeyi yapabiliriz."

için "Bunun nedeni, tanrıların kralı Zeus Kostanidis olman mı?"

yal "O da var," diyor, beni giderek daha fazla büyüleyen kibirle

varı

yor

um.

"ama esas olarak seni kimseyle paylaşmak istemediğim için."

Kalbim hızla atıyor ve onun sözlerinin üzerimde yarattığı etkiyle mücadele etmeye çalışsam da başaramıyorum.

"Yalnızız," diyorum, sanki az önce söylediği şey önemli değilmiş gibi.

"Ama bazen komşu mülklerden insanlar gelir ve arkadaşlarımdan sana hayran hayran bakmasını istemiyorum."

Bu yorumun kaç kez göz devirmeyi hak ettiğini bile bilmiyorum. Öncelikle, her gece erkekler bana bakıyor ve ben hiç birini arzulamadım.

İğrenerek yüzünü buruşturur ama sonra elini bana uzatır. "Buraya gel." "Seni sıırıslıkla edeceğim."

"Umurumda değil. Seni biraz kucaklamak istiyorum."

Kollarında kıvrılarak kendime koyduğum sınırı aşıyorum. Kendimle yaptığım hayatta kalma anlaşmasında, Zeus'la geçireceğim zamanın sadece zevk için olacağına söz vermişim. Şu anda yaptığı gibi beni kucakladığında,

sırtım göğsüne yaslanmış ve kolları beni sarmışken, kendimi önemsendiğimi hissediyorum ve buna bağımlı hale gelmekten korkuyorum.

"Kulüpte çalışmak zorunda olmasaydın ne yapardın?"

Ona dönmek için arkamı dönüyorum, ama o beni bırakmıyor, kaslarından oluşan o kalede beni koruyor. "Beni desteklemeyeceksin."

"Kimse seni desteklemekten bahsetmedi. Bu senin geleceğinle ilgili. Bana SIN'de zorunluluktan dans ettiğini söyledin, ama sonsuza kadar bunu yapmak mı istiyorsun?"

"Hayır. Okula geri döneceğim. Moda bölümünde okumak istiyorum." "Tasarımcı olmak için mi?"

"Şey... kıyafet tasarlamak anlamında değil. Benim gibi düşük gelirli insanlara kişisel stilistik hizmeti sunan bir şirket açmayı düşünüyorum. Yoksul kadınlar da güzel görünmek ister ve uygun fiyatlı birçok mağaza var. Doğru kombinasyonları nasıl yapacağını bilersen, herkes iyi giyinebilir."

Bana bir süre baktıktan sonra, "Hiç üniversite araştırdın mı?" diye sordu.

"Birkaç tane, ama şu anda imkânsız. Brooklyn'in uyanmasını beklemem gerekiyor."

"Yardım etmek isterim." "Ne konuda?"

"Her konuda, ama önce kız kardeşin konusunda."

"Nasıl?"

"Bir uzman ayarlayabilirim, yapılabilecek her şeyin yapıldığından emin olur."

"Bunu yapar mısın?" Kalbimin ne kadar hızlı attığını saklamaya bile çalışmıyorum.

Belki hayal gücümün bir ürünü olabilir, ama güçlü Zeus Kostanidis biraz garip görünüyor.

"Ben sorun çözücü biriyim. Kız kardeşinizden bahsettiğinize göre, onun en iyi tedaviyi aldığından emin olmak istiyorum. Bir şey daha var. Ona zarar veren kişi veya kişiler hakkında, kim olduklarını biliyor musunuz?"

"Onlar tutuklandı. Artık tehlike altında değil."

"Ayrıca, yeğenlerinizin velayet meselesini halletmek için bir aile hukuku uzmanı da sağlamak istiyorum. Sosyal hizmet uzmanı sizi rahatsız edecek başka bir şey bulursa diye."

"Neden bana bu kadar çok şey sunuyorsunuz? Anlaşmamızın bir parçası değil bu."

"Anlaşmayı öneren sizdiniz. Sözleşme olsun ya da olmasın, sizi istedim."

"Aynı şey. Sadece yazılı hale getirdim. Ama soruma cevap vermedin: neden bana bu kadar yardım ediyorsun?"

"Altı ay birlikte geçireceğiz, Madison. Beni nasıl bir adam olarak gördüğünü bilmiyorum. İyi özelliklerimden çok kusurlarım var, ama benim olanı korurum ve sen benimle olduğun sürece, sen de benimsin."

Zeus

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM



Ertesi gün

YAKLAŞIK BİR SAAT ÖNCE, Madison'ı kız kardeşini ziyaret etmesi için hastaneye bıraktım.

Hemen ardından Dionysus bana mesaj attı ve diğer kardeşlerim de orada olacağı için öğle yemeğine onun evine davet etti.

Ancak, oraya vardığımda, New York'tan geçmekte olduğunu söyleyen Christos ve Odin'i görünce şaşırdım.

Hepimizin aynı anda bir araya gelmesi pek sık olan bir şey değil, özellikle de iki kuzenimin de aileleri olduğu için. Üstelik Christos'un ana ikametgahı Kuzey Carolina'da. New York'a nadiren gelir, bu da bana bu buluşmanın planlı olduğunu gösteriyor.

Ne oluyor böyle?

Onları kucakladıktan sonra, lafı dolandırmak istemeden, "Hepinizin burada olması tesadüf değil," diyorum.

Christos gülümser. "Hayır, değil."

Ares'e bakarım, çünkü bir şekilde bunun Madison ile ilgili olduğunu biliyorum, ama her zamanki gibi yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyor.

"Dışarı çıkalım," diyor Dionysus. "Joseph'in yanında olan dadı yeni işe alındı ve benim gözetimim olmadan onunla havuz başında olmasını istemiyorum."

Ağacın gölgesindeki bir masaya otururuz ve kısa süre sonra bir hizmetçi gelip bize içecekler sunar.

"Uzun kalamam," diye uyarıyorum, çünkü Madison'ı hastaneden almaya gitmeye karar verdim. Bana genellikle iki saatini kız kardeşiyle geçirdiğini, sonra da yeğenleriyle biraz zaman geçirdiğini söylemişti. Ailesini daha yakından tanımak istiyorum.

"Neden?" diye soruyor Odin, ama nedense cevabı zaten bildiğini düşünüyorum.

"Bir toplantım var."

"*Madison*'la mı?" Ares ilk kez konuşur.

"Bu ne? İspanyol Engizisyonu mu? Bu toplantının tesadüf olduğunu düşünüyorsanız, beni pek tanımıyorsunuz demektir."

"Tesadüf değildi," diye onaylar Hades. "Kendi hayatını mahvetmeni engellemek için yapılan bir girişim."

"Şifreli konuşmalar benim uzmanlık alanım değil," diye mırıldanıyorum.

"Hayır, benim uzmanlığım," der Odin, alışılmadık bir mizah duygusu göstererek.

"Sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle," diye homurdanırım, çok sinirlenmiş bir şekilde.

"Yaşlı Gordon'la ilgili durumun için bir alternatifimiz var."

"Büyükbabama verdiğim sözü bozmayacağım."

"Bu söz tam olarak neydi?" diye devam eder büyük kuzenim. "Bildğim kadarıyla, babanın ölümünün intikamını almak için tüm servetlerini yok etmekte."

"Evet, ve yüzyıllardır süren isimlerini ortadan kaldırmak. Bu yüzden anlaşma yaptım. Onları alt etmenin başka yolu yok. Yıllardır araştırma yapıyorum."

"GordonBank'ın hisselerini satın alıyoruz," diyor Odin.

"Ne?"

"Aylardır GordonBank'ın hisselerini satın alıyoruz," diyor Christos.

"Bu mümkün değil," diye karşılık veriyorum. "Soyadıyla ilgili her türlü satışı engelliyor ve herkes bizim kuzen olduğumuzu biliyor."

"Benim ve Odin'in holdingine ait olan, ancak bizimle doğrudan bağlantısı olmayan küçük şirketleri kullanıyoruz," diye açıklıyor Christos. "Ayrı ayrı, yönetim kurulunu kontrol altına alacak kadar hisseye sahip değiliz, ancak hisselerimizi birleştirirsek, çoğunluk hissedarlığı elde etmek için sadece yüzde bir eksik kalır. Yüzde elli bir. Bu gerçekleştiğinde, GordonBank'ı tamamen kontrol edecek üçüncü bir şirket kuracağız."

"Ve sonra onu sana satacağız," diye bitiriyor Odin, ben ise bu oyunun kurallarını değiştiren bilgiyi sindirmeye çalışıyorum.

Eğer söyledikleri doğruysa, büyükbabama verdiğim sözü bozmadan planladığım her şeyi değiştirebilirim.

"Bir şey söyle," diyor kardeşim.

"O yüzde birini elde etmek ne kadar sürer?" Sakin görünmeye çalışıyorum, ama içimden kalbim deli gibi atıyor.

"Şu anki sahibi profesyonel değil, vasisi tarafından temsil edilen yetim bir kız olduğu için işler düşündüğümüzden daha zorlu geçiyor."

"Üç katını teklif et."

"Deniyoruz, ama o direniyor çünkü bu, anne babasını kaybettikten sonra kızlar yetimhanesinde yaşayan kızın tek mirası gibi görünüyor."

"Her halükarda, planlarım gerçekleşirse, bir zamanlar GordonBank olarak bilinen şeyden geriye hiçbir şey kalmayacak," diyorum. "Hisseler, atılmış şeker kağıtlarından daha değersiz olacak. Satmak onun için iyi bir hamle olacak."

"Çalışanlar ne olacak?" diye soruyor Odin.

"Onları benim şirketlerime ve kardeşlerimin şirketlerine dağıtacağım. Yüz elli binden fazla insanı işsiz bırakmayacağım."

"Bu çok yüksek bir rakam," diyor Christos. "Ama onları bazı işlerimize de yerleştirebiliriz. Emeklilik yaşına gelmiş olanlara ise bir tür teşvik sunabiliriz."

"Bunu neden yaptın?" diye soruyorum ona.

"Bir söz yüzünden hayatını mahvetmene izin veremezdim."

"Yaşlı Gordon ile olan sözleşmeyi bozmanın cezası ağır olacak," diyor Ares.

"Hayır. Anlaşmamızı uygulamak için hisselerin çoğunluğuna sahip olması gerekir," diye açıklıyorum. "Christos ve Odin son yüzde birini güvence altına alabilirse, onun işi biter. Diğer tüm hissedarlarla pazarlık yapsa bile, ki bu çok olası değil, yüzde kırk dokuzdan fazlasını asla elde edemez."

"Bu yaşlı adam için büyük bir darbe olacak," diyor Dionysus, ama ben buna dikkat etmiyorum, Odin'in ifadesine odaklanmış durumdayım.

"Bana neyi söylemiyorsun?" diye kuzenime soruyorum.

"Ben varsayımlarla çalışmam Zeus, sadece kesin olanlarla. Yaşlı adamı araştırıyorum ve senin inandığın gerçeklerin farklı bir versiyonu olabilir

"

Daha fazla açıklama yapmıyor, ama aradığını bulduğunda bana söyleyeceğini biliyorum.

Bir buçuk saat sonra, yine hastaneye gidiyorum. Madison'ı arayıp onu alacağımı söylediğimde itiraz etmedi, bunun benim varlığıma alıştığı için mi yoksa beni görmek istediği için mi olduğunu tahmin etmeye çalışıyorum.

Araba sürerken, zihnim durmadan çalışıyor; o aile toplantısının her şeyi nasıl değiştirdiğini düşünüyorum.

Büyükbabama verdiğim sözü yerine getireceğim ve annemin hayatını mahveden adamın babasıyla pazarlık yapmaya gerek kalmadan Gordon adını bankacıların dünyasından sileceğim.

"İkiyüzlü," diyor vicdanım. "Büyükbabama verdiğin söz, son zamanlarda en az ilgilendiğin şeydi. Tek umursadığın, bunun sonuçlarının şimdiki hayatını nasıl etkileyeceği."

Zihnim suçluluk duygusuna kapılmaya başlamadan önce, hastaneye park edip, benim kesin inançlarımı altüst eden kadına doğru yöneliyorum.

Madison

OTUZUNCU BÖLÜM



ZEUS az önce park ettiğini belirten bir mesaj attı ve beklenmedik bir gelişme olduğu için çok endişeliyim.

Beni görmeye geleceğini söylemek için daha önce aradığında, boş olacağımı düşünmüştüm, ama sonra Eleanor hasta teyzesini ziyaret etmek zorunda kaldı ve ikizleri bana bıraktı. Brooklyn'le odadayken aradı ve çocukların sorumluluğunun bana ait olacağını öğrenince o kadar telaşlandım ki Zeus'a haber vermeyi unuttum. İki bebek arabasıyla hastanenin dışında oturuyorum, çocukların küçük ayakları kaygısızca sallanıyor ve ben çok endişeliyim.

Uzakta, korumalarıyla çevrili olarak yaklaştığını görüyorum ve bana ulaşmadan önce bile alnı kırışıyor.

"Beklenmedik bir gelişme oldu," diyorum, çok gerginim.

Cevap vermedi, ama herkesin önünde boynumdan tutup dudaklarımdan öptü.

"Merhaba Madison. İyi günler." Geçen gün bana selam vermeden geç kaldığım için şikayet ettiğinde yaptığım şeyi taklit ediyor.

"Merhaba," diyorum nefes nefese. "Bugün seninle olamayacağım. Annem teyzesi hastalandığı için bebekleri bana bıraktı. Kardeşini arayıp işe gelemeyeceğimi söylemem gerekiyor."

Bana bakıyor ve kafasından neler geçtiğini bilmiyorum, ama tahmin edecek vaktim yok, çünkü Silas ve Soraya aynı anda bağırmaya başlıyorlar, dikkat çekmek için yarışıyorlar. Yeğenlerim hakkında söylenebilecek bir şey varsa, o da güçlü ciğerlere sahip olduklarıdır.

"Hey, bu davranış kabul edilemez, ufaklıklar," diyorum, çömelerek, ama gülümsememi saklayamıyorum. "İlk izlenimler çok önemlidir ve siz Bay Kostanidis'in önünde berbat bir gösteri sergiliyorsunuz."

Sanki söylediklerimi anlıyorlarmış gibi, başlarını kaldırıp korkutucu Yunanlıya bakıyorlar.

Zeus'un tepkisi konusunda gergin bir şekilde nefesimi tutuyorum. Şu anda olanların bizim ilişkimizle hiçbir ilgisi yok.

Sürpriz bir şekilde, elini uzatarak yeğenime selam veriyor. "Sen Silas olmalısın."

Buna karşılık, saf mutluluk dolu bir çığlık duyulur.

"Sen de Soraya olmalısın," diyor küçük kızıma, ki o da teyzesi gibi otoriter Yunanlıya hayran kalıyor.

Çocukların isimlerini hatırlamasına şaşırmadım. Zeus hiçbir şeyi gözden kaçırmayan bir tiptir.

"Şimdi tanıştığımıza göre, teyzenle konuşayım."

Karşı koymama rağmen, yeğenlerime nasıl davrandığını görünce kalbim sevgiyle doluyor. Çocuklara alışkın olmadığı belli, ama belki de içgüdüleri onu her zamankinden daha nazik hale getirmiştir.

"Size haber vermediğim için özür dilerim. Son anda öğrendim ve biraz şaşırdım."

"Üvey annen ne zaman dönecek?"

"Bugün geç saatlerde sanırım, ama tam saatini bilmiyorum. Taksiye binmek için senin gelmeni bekliyordum."

"Eve gitmek ister misin?"

"Başka seçeneğim yok."

"Konuşmamız gerek, belki de benim daireme gidersek daha iyi olur."

Sanki alnında üçüncü bir göz çıkmış gibi ona bakıyorum.

"Ne oldu?"

"Öğleden sonrayı çocuklarla mı geçirmek istiyorsun?"

"Öğleden sonrayı seninle geçirmek istiyorum ve bunun için onları da getirmem gerekiyorsa, sorun değil." Sesi kayıtsız geliyor, ama Soraya'nın küçük eli pantolonunu tuttuğunda, tekrar çömelip onunla konuşuyor. "Sana ilgi göstermediğim için kaba mı davranıyorum, hanımefendi? Görünüşe göre tavırlarıma dikkat etmem gerekiyor."

Yeğenim mutlu bir şekilde gülüyor.

Ben ise geri çekiliyorum. Zeus'un ailemin yanında olmasını istemiyorum, buna alışmak da istemiyorum. "Bence olmasa daha iyi. Ayrıca, senin araban için bebek koltuğumuz bile yok."

"Genelde nasıl yapıyorsunuz?"

"Eleanor onlarla dışarı çıktığında, her zaman aynı taksiyi çağırıyoruz, bagajında iki yedek bebek koltuğu var."

Ayağa kalkar ve korumalardan birine bir şey söyler. "Ne yapıyorsun?"

"Onlara iki bebek koltuğu almalarını söyledim. En fazla yarım saat içinde dönecekler."

"Neden bu kadar zahmete giriyorsun?"

"Günün geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. Neden bunun mümkün olmadığını söyledin, ben de engeli ortadan kaldırdım. Hikayenin sonu."

"Sen..."

"Evet. Kibirli, kendini beğenmiş ve istediğim şeyden vazgeçmem."

"Sadece dün bana hatırlattığın gibi, sözleşmem olduğu için kabul ediyorum."

Bana yarım bir gülümseme atıyor. "Moda okulunu hayal etmen iyi bir şey, Madison, çünkü poker oyuncusu olarak geçimini sağlamaya çalışsaydın, kaybolurdun. Sen dünyadaki en kötü yalancısın."



Onun evine gidiyoruz, ben arka koltukta iki bebek koltuğunun arasında oturuyorum. Yeğenlerim, her ikisi de dış çıkarma oyuncaklarını ellerinin altında tutuyorlar ve ara sıra öne eğilip birbirleriyle sohbet ediyorlar. Çok komik.

Eleanor'u arayıp nereye gittiğimizi haber verirken Zeus dikiz aynasından bana bakıyor.

Telefonu kapattıktan sonra ona, "Hala benim evime gitmemiz gerektiğini düşünüyorum. Bu ikisinin ne kadar dağınıklık yaratabileceğini bilemezsin." diyorum.

"Benim de bir yeğenim var." "Öyle mi?"

"Evet. Kız kardeşinin çocuklarından biraz büyükler, ama bu yaşlarda pek bir fark yaratmaz bence."

"Onunla vakit geçiriyor musun?"

"Hayır. Hafifçe söylemek gerekirse, yengemle pek anlaşılamazdık. Birkaç ay önce vefat ettikten sonra kardeşimin evine tekrar gitmeye başladım."

"Eve dönmenin daha iyi olacağını söylediğimde seni kırmak ya da nankörlük etmek istemedim, ama onlar yorulmak bilmiyorlar, özellikle de farklı bir ortamda."

"Sorun değil. Ben halledebilirim."

Gülümsemeyi saklıyorum.

Neye bulaştığının farkında değil.

Zeus

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM



"HER GÜN BÖYLE Mİ?"

"Hayır," diye cevaplar gülerek. "Bugün oldukça sakindiler."

"Tanrım!"

"Onları oyun parkına götürdükten sonra sakinleşmeleri yaklaşık iki saat sürüyor."

"Ve birdenbire, sanki piller bitmiş gibi kapanıyorlar mı?"

Gülümsemesi genişliyor. "Aynen öyle."

"Ve bu neredeyse aynı anda oldu. İnanılmaz. Sanki birbirlerine kapanmalarını söylemek için kullandıkları gizli bir kodları varmış gibi."

"Doğru mu bilmiyorum, ama ikizlerin arasında özel bir bağ olduğu söylenir. Bazen Soraya ve Silas'ın bakışlarıyla iletişim kurduklarını düşündüğüm için buna inanıyorum."

Oturma odamın zemininde, etrafa dağılmış oyuncaklarla çevrili bir battaniyenin üzerinde yatan küçükleri izlerken, onaylayarak başımı sallıyorum. "Anneleri özlüyorlar mı?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum. Trajedi yaşandığında çok küçüktüler, ama kesinlikle yemekleri özlüyorlardı. Brooklyn yaralandığında hala emziriyordu, bu yüzden onlara mama vermek zorunda kaldık."

"Bugün kardeşlerimle konuştum ve onun vakasıyla ilgilenmesi için bir nörolog ayarladım. Onlara göre, o Amerika Birleşik Devletleri'nin en iyi uzmanı."

"Peki bu işi kabul edecek mi?"

"New York'ta yaşıyor ve Hades bizzat ondan onun vakasını üstlenmesini isteyecek. Ancak, onu başka bir hastaneye nakletmemiz gerekebilir. Kardeşim bana

Athanasios'un sadece ailesinin hastanesinde çalıştığını söyledi, ama seni rahatlatırsa, o New York'un en saygın nöroloğu."

"O da Yunan mı?"

"Evet. Sanırım Amerika Birleşik Devletleri'ni istila etmeye çalışıyoruz ve belki bir gün başaracağız."

"Şaka mı yapıyorsunuz, Bay Kostanidis?"

"Asla, ama yüzünüzdeki o cesaretsizliği görmek hoşuma gitmiyor."

"Yanlış anladınız. Cesaretim kırılmadı, sadece düşünceliyim. Adaya taşınacağımız için, o da burada olursa onu ziyaret etmek daha kolay olacak. Böylece, uyandığında hemen haberim olacak."

"Madison..."

"Ne söyleyeceğinizi biliyorum. Kız kardeşimi tedavi eden doktorlar da aynı şeyi söylediler, ama bu onu tanımadığınız için. Brooklyn bir savaştır. Henüz uyanmadıysa, hazır olmadığı içindir, ama savaşacaktır çünkü bunun için bir nedeni var." Bebekleri işaret ediyor. "İyileşmesi için en ufak bir şans varsa, kardeşim tüm gücüyle onu yakalayacaktır."

Buraya geldiğinden beri güvenli bir mesafede duruyor, ben de yanına gidip onu kucağıma alıyorum. "Umutlarını yıkmak istemedim."

"Denesen bile olmaz. Kız kardeşimi tanıyorum."

"Sosyal hizmet uzmanı hakkında..." Konuyu değiştiriyorum çünkü ben gerçekçi biriyim, asla iyimser değilim ve kız kardeşinin uyanıp uyanmayacağından emin değilim. "Salı günü avukatla randevun var. O aile hukuku uzmanı ve sana yol gösterebilir."

"Kardeşlerinle buluşmaya gidip aynı zamanda tüm bunları halledebilecek misin?"

"Bu sorunların ikisi de bekleyebileceğimiz türden değildi. Sosyal hizmet uzmanı ne derse desin, bebeklerle harika bir iş çıkardığın benim için çok açık."

Kollarını boynuma doladı ve alnını çeneme dayadı. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum, ama kız kardeşim için bir uzman bulduğun için, avukat için, ama en önemlisi, bana iyi bir teyze olduğumu söylediğin için."

Yüzünü tutuyorum. "Madison, daha on dokuz yaşındasın ve ailenin geçimini sağlama sorumluluğunu üstlendin. Senin durumundaki birçok kız

onları koruyucu aileye verirdi."

"Bunun olmasına asla izin vermezdim. Geceleri kulüpte çalışıp gündüzleri ders çalışarak para biriktireceğim. Soraya ve Silas bizim sahip olmadığımız her şeye sahip olacaklar."

"Eksik bir şey mi var?"

Gülümsüyor. "Onlar bebek. Her zaman bir şeyler eksik olur, ama sana bir şey vermeni istemiyorum. Zaten yeterince şey yaptın."

"İnatçı olma. Bu senin için değil, ikizler için." Gözlerini devirdi. "Biliyorum."

"Yeni evdeki odalarını dekore et. Bunu ikisi için bir hediye olarak kabul et."

"Ama o gün gördüğüm kadarıyla, ev zaten tamamen dekore edilmiş durumda."

"Evet, ama çocuk odası yok. Yeğenimin odasına birkaç kez girdim. Küçükler için binlerce tuhaf aksesuar olduğunu biliyorum. İhtiyacın olan her şeyi al. Sen ve kız kardeşinin sahip olmadığınız her şeyi onlara vermek istediğini söylemiştin. Ben de buna katkıda bulunayım."

"Evet dersem, bu sadece bir kerelik olur. Kendi başıma hallederim Zeus. Ailemi kendi yöntemimle desteklerim."

"Gece kulübünde çalışarak mı?" Sinirimi gizleyemiyorum.

"Başka nerede bu kadar para kazanabilirim ki?" Öfkeyle kucağımdan kalkıyor. İkimiz de gerginiz.

"Buraya gel." Seslerimiz bebekleri uyandırmasın diye onu koridora çekiyorum. "SIN'de dans etmeye mecburiyetten başladığını söyledin, ama kendini öyle teşhir etmek zorunda değilsin. Sen benim kız arkadaşımsın, lanet olsun!"

Konuşmamı bitirdiğimde, sözlerimin ağırlığı altında gözlerimizi birbirine kilitliyoruz. Bunu söylemeyi planlamamıştım, ama pişman da değilim.

Madison ilk toparlanan oldu. "Senin paranı kabul etsem bile - ki etmeyeceğim bize verdiğin etiket altı aylıktır. Sözleşmeyi unutma." "Sözleşmenin canı cehenneme, Madison. Seni rahatlatıcaksa seni şeker bebek olarak adlandırmam seni rahatlatıcaksa, bunu yapabilirim, ama benim için sen benim kadınımsın. Bu sevgili saçmalığının sana doğal geldiğini iddia etme, çünkü öyle olmadığını biliyorum."

"Gözlerime bak ve bana ilk gün bana tam olarak bunu teklif etmediğini söyle. Tek fark, ben kabul ettiğimde, her şeyi yazılı hale getirip imzaladığımızdan emin oldum. Ama bana ikiyüzlülük yapma, Zeus. Benden istediğin şey seksti."

"İlişkilerimde hiç yalan söylemedim, evet, istediğim buydu." Bir an durup saçlarımı elime alıyorum. "Seninle çok seks yapmak istiyorum, ama sözleşme olmadan. Anlaşmanın benim tarafımdaki kısmını bozmayacağım, ama artık zaman sınırı olmasını istemiyorum."

Karşı duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, tamamen savunma pozisyonunda. "Sözleşme olmaması, daha erken ayrılabilceğimiz anlamına da gelir," diyor.

"Öyle bir şey olmayacak."

"Şimdi kim küstahlık yapıyor? Belki de daha erken bitirmek isteyebilirim."

Ona doğru yürüdüm, onu duvara yasladım ve kulağına fısıldadım, "Bu olmayacak. Sana bağımlıyım ve sen de bana bağımlı olana kadar durmayacağım."

Yutkunurken boğazının hareketini görüyorum. "Bunu düşünmem gerek."

"Sözleşme hakkında mı?"

"Evet. İşim konusunda pazarlık yok. Senin kız arkadaşın olmayı kabul edersem, bu destek görmek için değil, istediğim için olacak."

Madison

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM



HALA birbirimize biraz kızgınız ve benim çok nefret ettiğim sessizlik, evime kadar olan tüm yol boyunca sürdü. İkizler uyanmadıkları için ön koltukta oturuyorum.

Sanırım yeni biriyle tanışmanın heyecanı ve alışık olmadıkları ortamın etkisiyle çok heyecanlandılar ve sonunda yorgunluktan uykuya daldılar.

Tartışmamızdan kısa bir süre sonra Eleanor aradı ve eve döndüğünü söyledi. Ne yazık ki, Ares'e çalışamayacağımı çoktan bildirmiştım, bu da bir günlük maaşımı kaybedeceğim anlamına geliyor.

"Yukarı gelmene gerek yok," diyorum, o binamızın önüne park ettiğinde. "Sadece arkadaşlardan biri bana yardım etsin."

Beni görmezden gelir ve arabayı çevirip kapımı açar.

Nasıl olur da onu dövmek ve aynı zamanda kollarına atlamak isteyebilirim? Bana kızgın olsa da Zeus bir beyefendidir.

Senin beyefendin, bu çılgınlığı daha da ileri götürmek istiyorsan, diye fısıldıyor kafamdaki bir ses.

Sorun onu istemem değil. Onun gibi birini erkek arkadaş olarak istememek için inanılmaz derecede aptal olmam gerekir. Sorun aramızdaki farklar.

Sözleşme konusunda kendimi kötü hissediyorum, ama ona o kadar güvenemem. Mantıklı davranıyorum, kendimi korumaya çalışıyorum... Öyleyse neden kendimi altın avcısı gibi hissediyorum?

"Seninle birlikte yukarı çıkacağım," diyor bana yardım ettikten sonra. Arka kapıyı açıyor ve ikizleri çıkarıyor. Sürpriz bir şekilde, her iki kolunda da hala uyuyan ikizleri tutuyor.

Yeğenlerimin başlarını o güçlü adamın omuzlarına yaslamış halde görmek, kavga etme isteğimi tamamen ortadan kaldırıyor.

"Bebekler ağır," diyorum, onun önünde yürüyor. "Ben iri bir adamım. Onlarla başa çıkabilirim."

İki kat merdiven çıkmamız gerekiyor, ama o hiç zorlanmıyor, nefes nefese bile kalmıyor.

Koruma görevlileri bebek arabalarıyla arkamızdan geliyor.

Dairemizin katına vardığımda, Eleanor kapıyı açmış bizi bekliyor. Yüzü sert, ama Zeus'un çocukları taşıdığını görünce hemen yumuşuyor.

Ve yine başlıyoruz. Bir savaşı daha düştü.

Ben, Soraya ve şimdi de üvey annem, hepimiz Yunanlı'nın büyüüne kapıldık.

"Anne, bu Zeus Kostanidis, ama seni ona düzgün bir şekilde tanıtmadan önce, ikizleri beşiklerine yatırmasına izin versek daha iyi olur."



Yarım saat sonra, ikisi rahatça sohbet ediyorlardı ve Zeus'un Eleanor'un söylediği her şeye gerçekten dikkatle kulak vermesine hayran kaldım. Üvey annem açık sözlü bir kadındır ve lafını esirgemez, bu yüzden, benim utancıma rağmen, doğrudan konuya girip ona, egzotik bir dans kulübünde çalışıyor olsam da, hala saygın bir aileden gelen bir kız olduğumu söyledi.

Yer açılrsa da içine girsem diye düşündüm, ama şimdi erkek arkadaşım olarak adlandırılan adama baktığımda, o hiç etkilenmemiş bir şekilde "Bundan eminim, hanımefendi" diye cevap verdi.

O ayağa kalktı, ben de ayağa kalktım, onu kapıya kadar geçirmek için. Ama üvey annemden izin aldıktan sonra, benimle özel olarak konuşması gerektiğini söyledi.

Koridordayız ve Eleanor'un ona sorduğu sorular yüzünden kendimi garip hissediyorum.

"Orada sana tuzak kurduğum için özür dilerim. Senin kim olduğun için
"Öyl endişeleniyor.
e."

"Önemli değil."

"Seni ne sarsar, Kostanidis? Sen yıkılmaz görünüyorsun."

Beni duvara doğru bastırıyor. "Şu anda mı? Sen."
ağzını kulağıma sürter ve ben titrerim . "Gel b e n i m l e yat, Madison."

"Aman Tanrım, böyle şeyler fısıldaman yasadışı olmalı. Kavga ettiğimizi
neredeyse unutuyordum."

"Biz hep kavga ediyoruz ya da kavga etmek üzereyiz. Senin amını yalayarak
telafi edeyim."

Onu kendime doğru çekip ö püyorum. Bana hissettirdiklerini kelimelerle ifade
edemem, ama ona gösterebilirim.

Bu romantik bir ö pücük değil; vahşi ve açgözlü.

"Seninle gidersem, uyumayacağız."

Saçımı daha sıkı tutar ve alt dudağımlı ısıtır. "Amaç da bu zaten."



Yolculuk sırasında, o araba kullanıyor olsa da, birbirimizden ellerimizi
çekemiyoruz. Onu neredeyse acı verecek kadar istiyorum ve araba durur durmaz
emniyet kemerimi çözüp kucağına atlıyorum.

"Madison, dayanma gücüm kalmadı."

"Bekleyemem. Senin için yanıp
tutuşuyorum."

"Koruma görevlileri..."

Konsoldan telefonumu alıp ona uzattım. "Onları gönder.
Camlar koyu renk, kimse görmez."

O benim istediğimi yaparken, gömleğini açıp göğsünü ve boynunu ö püyorum.
Telefonu kapattığını fark etmiyorum bile, ancak parmakları bacaklarımlı arasına
dokunduğunda ve dikkatimi çektiğinde anlıyorum.

"Kahretsin, sırlıslıklamsın."

Bir eliyle külotumu kenara itip beni okşuyor. Diğer eliyle pantolonunun fermuarını indiriyor. "Üzerime otur, sertçe. Beni tahrik ettin, şimdi o sıkı amcığın benim sikimi yutmasını istiyorum."

Elimden geleni yapıyorum ama uyumumuz zorlu. O büyük ve çelik gibi sert. Onu yavaş yavaş almaya çalışıyorum ama etinin beni genişlettiğini hissettiğimde, vücudumun kontrolünü kaybediyorum ve tek seferde kendimi ona saphıyorum.

Nefesim kesiliyor, başım dönüyor, tüm vücudum karıncalanıyor.

"Siktir!" diye inliyor. Ön kollarıyla beni uyluklarımdan kaldırıyor, kalın penisi üzerinde yukarı aşağı hareket etmemi sağlıyor. "Elbisenin düğmelerini aç. O güzel göğüslerini emmek istiyorum."

Onun istediğini yapmaya çalışıyorum ama beceremiyorum çünkü onun penisinin beni gerdiği hissi beni arzuyla sarhoş ediyor.

Son birkaç düğmeyi dişleriyle açar ve ortaya çıkar çıkmaz meme ucumu yakalar.

"Boşalacağım Zeus."

"Amin benim etrafımda zonkluyor, aşkım."

"Sen benim içimde mükemmelsin. Sadece sen. Ben asla..." Durur. "Sen asla ne?"

"Hiçbir şey. Devam et. Seni çok istiyorum..."

Bacaklarımı bırakır, böylece onları destek olarak kullanabilirim.

Zevkime ulaşmak için çaresizce çok hızlı bir şekilde onu sürüyorum, ama o beni tekrar tamamen içine alıp kucağına oturttu ve kalkmama izin vermedi.

"Sikimde zıpla."

Söyleneni yaparım, çaresizce, ona teslim olurum ve sonunda boşaldığımda, o kadar yoğundur ki başım geriye düşer.

Ben kendime gelene kadar beni tutar ve tekrar ona döndüğümde, beni koltuğa geri oturtur ve saçımı avuçlar.

"Başladığın işi bitir. Ağzına boşalacağım."

Asla itiraf etmem, ama onun bana tohumunu yedirmesine izin vereceğimi varsayması beni arzu ile öldürüyor.

Onu korkutmaya kararlı olarak eğilip dudaklarımın arasına alıyorum. Zeus beni istediği hızda yönlendiriyor ve birkaç dakika sonra diyor ki

"İç onu."

Serbest elini klitorisime getirir, sanki benim vücudumu benden daha iyi tanıyormuş gibi dokunur. Saniyeler içinde tekrar eriyorum ve o bunu fark edince içime boşalır, beni doldurur.

Bir erkeğe böyle bir Őey yapacağımı hię dűőünmemiőtım, ama onu iğerken, bu yeterli gelmiyor ve ancak beni kaldırıp tekrar kucağına ęektięinde duruyorum.

Dudaklarımı öper ve ısırır. Nefesim kesilir, tamamen kendimden geçerim. Yorgunluktan omzuna yaslanırım.

"Sana deli oluyorum, Madison. Bizi buraya ne getirdiğinin önemi yok. Sen benimsin."

Madison

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM



ÜÇ HAFTA ÖNCE, hayatım yüz seksen derece değişti.

Yeni evimizde yaşıyoruz ve kız kardeşim Manhattan'daki bir hastaneye nakledildi. Birkaç gün sonra, onun vakasını devralan beyin cerrahıyla görüşeceğim.

Ancak bugün beni tedirgin eden şey, sosyal hizmet uzmanının ziyaretidir.

Gururumu bir kenara bırakıp Zeus'un çocukların odaları için ihtiyaç duyacakları her şeyi almasına izin verdim

. Yatakhaneleri rüya gibi görünüyor. Şu anda, yemeklerini yediler ve banyolarını yaptılar. Şimdi cadıyı bekliyoruz.

"Çok gerginim," diyor Eleanor.

"Ben de, ama her şeyin yoluna gireceğine inanıyorum."

Üvey annem o gün soğuk algınlığı olduğu için avukatla randevumu ertelemek zorunda kaldım ve şimdi seyahate çıktığı için birkaç hafta beni göremeyecek.

"İş sözleşmesi nerede?" diye soruyor.

"Mutfak tezgahının üstünde. Lütfen sakın ol. Beni endişelendiriyorsun."

Bebekler gerginliğimizi fark edince, hep birlikte ağlamaya başlarlar.

"Hayır, canlarım. Her şey yoluna girecek. Teyzeniz kötü cadının sizi almasına izin vermez."

Kapı zili çalıyor ve kalbim hızla atmaya başlıyor.

Şimdi karar anı; o yaratığın sonunda bizi rahat bırakıp bırakmayacağını öğreneceğim.

Kırk beş dakika sonra, sosyal hizmet uzmanı hala gitmemiştir ve ben sinirden çılgılık atmak üzereyim.

Böyle bir ev sahibi olmak için çok yanlış şeyler yaptığımı düşünmeden edemiyor. Suçluluk duygusu beni kötü hissettiriyor, çünkü Zeus ve benim aramızdaki ilişki, her şeye rağmen, benim bedenim için yapılan bir pazarlık olarak başlamıştı.

"Peki, o asistanlık işinde ne yapıyorsun?"

"Bunu bana üç kez sordun. Belki de avukatımın tavsiyesine uymalı ve bu ziyaret sırasında onun da burada olmasına izin vermeliydim," diye blöf yapıyorum.

"Avukat mı?"

"Evet, sana söylediğim gibi, çalıştığım şirket çalışanlarına bir avukat ekibi sağlıyor."

Tanrım, bunu nereden buldum? Babam, bu kadar ikna edici bir yalan söylediğim için benimle gurur duyardı.

Gerçek şu ki, korku bende çoğu insanda olduğu gibi etki etmiyor. Kaçmak yerine saldırıyorum.

"Şimdilik sorun yok ama birkaç hafta içinde geri dönmeliyim," diyor sosyal hizmet uzmanı.

"İstedığınız zaman gelin. Avukatıma haber vereceğim ve o da orada olursa, *yasaları bildiği* için sorularınızı daha iyi yanıtlayabileceğini düşünüyorum." Son cümleyi özellikle vurguluyorum.

Hâlâ bir bardak su istiyor ve bunun, henüz gitmediği tek yer olan mutfağı incelemek için olduğunu biliyorum.

Eleanor yaprak gibi titriyor ve Mirtes Prates'ten nefret ettiğimden eminim. "Tanrıya şükür!" Annem ayrılırken bana sarılır.

"O kadında bir sorun var anne. Ben avukat değilim, ama onun bu ziyaretleri normal olamaz. Yüzündeki hayal kırıklığını gördün mü? Bebekler için gerçekten endişeleniyorsa, taşındığımız için mutlu olmalıydı, ama sinirli görüldüğüne yemin edebilirim."

"Ne dediğine bakılmaksızın, Zeus'un bahsettiği avukatla görüşmelisin Madison. En azından, başka sorular uydurursa hazırlıklı oluruz."

"Görüşeceğim, ama şimdi gitmem gerek."

"Nereye? Bugün izinli olduğunu sanıyordum." "Brooklyn'i ziyaret etmek istiyorum ve sonra..." "Git Yunanlıyı bul."

Gitmek üzereydim ama durdum. "Ona karşı hissettiklerimden çok korkuyorum anne."

"Aşk mı?"

"Aşk mı bilmiyorum. Birbirimizi çok kısa süredir tanıyoruz ama sanırım aşık oldum. Kendime böyle bir şey olmayacağına söz vermişim ama karşı koyamadım. O çok yoğun birisi. Benden her şeyi istiyor ve ben de vermek istiyorum. İlk aşkımın ulaşamaz biri olması için ne kadar aptal olmam gerekir?"

"Sevdiğimiz kişiyi seçemeyiz Madison, yoksa ben babanla asla evlenmezdim."

Bana ilk kez böyle bir şey söylüyor ve nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum çünkü babam onu hiç hak etmedi.

"Eğer teselli olacaksa, sen benim ve kız kardeşim için başımıza gelen en iyi şeydin, anne. Sen bizimle yaşamaya başlayana kadar gerçek bir yuvanın ne olduğunu bilmiyorduk."

"Onu terk etmememin sebebi siz ikinizdiniz. Başlangıçta ona duyduğum tutku çabuk söndü, ama size olan sevgim hiç bitmedi."

Onun yanına gidip ona sarılırım. "Kafam çok karışık, içimi dökmem lazım, ama lütfen tüm hikayeyi dinlemeden beni yargılama."

Zeus ile olan kısa hikayemin tamamını anlatıyorum, yanlışlıkla onun için dans ettiğim günden, onun *şeker bebeği* olmayı teklif ettiğim güne ve şimdi sözleşmeyi feshetmekte ısrar ettiği güne kadar. Tabii ki, kalp krizi geçireceği için müstehcen detayları atlıyorum, ama sonunda durumu anladığını düşünüyorum.

"Cinsel çekimle başladı ve şimdi aşıksın," diyor hikayemi bitirdiğimde.

"Sanırım öyle. O ise muhtemelen bizimki gibi birçok ilişki yaşamıştır. İlk tanıştığımızda, geçmişteki kadın arkadaşlarından çabucak sıkıldığını söylemişti, ama yine de benden daha fazlasını istiyor."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum, Madison. Bu durumda doğru bir cevap yok. Bir yol ayırımdasın. Sözleşmeye sadık kalıp iş ilişkisini sürdürebilirsin - ki bu bana çok kötü geliyor, üzgünüm ama bence duygular ve bedenler asla pazarlık konusu olmamalı - ya da pes edip ne olacağını görebilirsin."

Başımı eğip ellerime bakıyorum. "Ona söylediğim gibi, sosyal hizmet uzmanı ile olan durum bana onunla birlikte olmak için mükemmel bir bahane verdi. Onu ilk andan itibaren istedim, ama onun elinde bir oyuncak olmaktan korkuyordum. Hala korkuyorum."

"Üstelik sözleşme sana bir güvenlik ağı sağladı, değil mi?"

"Ne?"

"Sözleşme, yaptığın şeyin bir anlaşmanın parçası olduğuna kendini ikna etmenin yoluydu. Seni hayal kırıklığına uğrattırsa, sadece iş olduğunu söyleyerek umursamıyormuş gibi davranabilirsin."

"Bu açıdan düşünmemiştim."

"Davranışlarının sorunu, herkese yalan söyleyebilirsin ama kendine söyleyemezsin. O seni incitirse, tüm dünyaya umursamadığını haykırsan bile acı çekeceksin."

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Sözleşme konusu açıldığında kendimi bir paralı asker gibi hissediyorum."

"Kalbinin sesini dinle, kızım. Bence Zeus artık seninle dalga geçmediğini gösterdi ve bu ilişkinin bir geleceği olmasa bile, en azından bunu deneyimlemiş oldun. Diğer alternatif, yani sonsuza kadar aşktan kaçmak sağlıklı değildir. Bir gün geriye dönüp bakınca, yapmadığın şeylerden pişman olacaksın. Ağlamak için bile iyi anılar yaratmamız gerekir."

Zeus

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM



"Lanet olası yüzde bir hakkında herhangi bir haber var mı?" diye Ares'e telefonda soruyorum.

Odin ve Christos eksik olan kısmı elde etmekte başarılı olamadılar, ki bu lanet bir ironi gibi görünüyor, çünkü yüzde ellisini ellerinde tutuyorlar.

"Hayır, ama bir planım var. Kızın vasisi neredeyse yüz yaşında ve sanırım vesayetindeki kızın kaderinden endişe duyuyor."

"Peki ne yapmayı planlıyorsun?"

"Piyasa değerinin beş katını teklif etmenin yanı sıra, küçük kız için profesyonel bir vasi bulacağım."

"Sence ölmekten ve onu çaresiz bırakmaktan mı korkuyor?"

"Evet. Hisse senetlerini değerinden çok daha fazla bir fiyata satın almayı teklif ederek ve vesayet sorununu da çözerek, kız korunmuş olacak."

"Çocuk kaç yaşında?" diye soruyorum.

"O çocuk değil, genç bir kız. On yedi yaşında, ama öğrendiğim kadarıyla mirasa ancak yirmi bir yaşında ve evlendiği takdirde erişebilecek. Aksi takdirde yirmi beş yaşına kadar beklemesi gerekecek."

"Babası aptalmış."

"Katılmıyorum, ama belki de niyeti iyiydi. Sorun, kızının yetişkin olarak kendi hayatını yönetmesini engellemiş olması. O benim kızım olsaydı, tüm mirası alması için yirmi bir yaşını şart koşturmak mantıklı olurdu, ama evlenmesini şart koşmazdım."

"Bu konuyu hallet, Ares. Bu meseleyi kapatmak için sabırsızlanıyorum." "Zeus?"

"Evet."

"Madison'la ilişkinizi ne kadar ileri götürmeyi düşünüyorsun?"

"O benim kız arkadaşım."

"O zaman neden hala kulüpte çalışıyor? Her gece en çok beklenen performansları olmasına rağmen, yaptığı işi sevmediği açıkça belli."

"Sizi pislikler!"

"Herkes senin kıskançlıktan yandığını görebiliyor."

"Benim yerimde olsan nasıl hissederdin?"

"Aynı şekilde. Mesele şu: neden bu sorunu hala çözmedin?" "O benim yardımımı istemiyor."

"Onu tamamen desteklemen gerekmiyor. Sosyal hizmet görevlisine sözleşmeyi sunabilmek için bir pozisyon icat ettiğini söylemiştin. Öyleyse bunu yap. Onu işe al."

"Benim için çalışmayı asla kabul etmez."

"Peki ya benim için? Onu başka bir göreve atayabilirim, böylece sorun çözülür." "Onunla konuşacağım. Madison talepleri pek iyi karşılamıyor." "Kim karşılar ki?"

Telefonu kapatır kapatmaz, tekrar alıyor.

"Neden beni arıyorsun?" diye selam vermeden soruyorum.

"Endişeliyim Zeus. Bazı söylentiler duydum. Sözünden dönecek misin?"

"Sana söz vermedim. Çok az kişiye söz veririm. Aramızda bir iş anlaşması var Gordon ve ihlal durumunda ceza maddesi var. Konuşmak istediğin başka bir şey var mı?"

Cevap vermez.

"Sessizliğinden, başka bir şey olmadığını varsayacağım."

Telefonu kapatıyorum, telefonu fırlatmak istiyorum ama kontrolümü kaybetmek yerine, haftalardır içimde rahatsız edici bir his bırakan kişiyi arıyorum.

"Zeus, sorun ne?"

"Odin, annemin hikayesi hakkında inandığımız her şeyin doğru olmadığını düşündüğünü söylemiştin, ama henüz hiçbir şeyi açıklığa kavuşturmadın."

"Çünkü henüz emin değilim. Geçmişle uğraşmanın ne kadar berbat bir şey olduğunu herkesten daha iyi biliyorum ve her şeyi ortaya çıkarmadan önce şüphelerimi doğrulamak istiyorum."



"Sana bir haberim var." Gülümsüyor ve benim ne kadar sinirli olduğumun tamamen farkında değil gibi görünüyor.

Onun için arabanın arka kapısını açtım ve Larry çoktan direksiyon başına geçmişti. Madison'ı kendim oturtmayı tercih ettiğimi biliyordu.

Evet, ben detaylara kadar kontrol delisiyim.

"Kız kardeşinle ilgili mi?"

Yüzündeki ifade değişir ve onu üzdüğüm için kendimi aptal gibi hissederim. "Hayır, gelecekle ilgili."

Onaylayarak başımı salladım ve pencereden dışarı baktım, neden her gece bu kulübe geldiğimi merak ederek.

"Ne olduğunu sormayacak mısın?" Bana bugün sosyal hizmet görevlisinin ziyaretinden bahsetmişti ve her şey yolunda gitmiş gibi görünüyordu. Eğer bu ya da Brooklyn'in durumu ile ilgili değilse, neden gülümsemesini saklamaya çalışsın ki?

"Ne oldu?"

"Kızgın mısın? Söyleyeceklerimle hiç ilgilenmiyor gibisin."

"Cevabımı duymak istemiyorsun."

"Neden?"

"Bu gece kendi evinde kalman daha iyi olur, Madison." "Bunu söylerken bana bak, Zeus. İlişkimizden sıkıldıysan bize, bana gerçeği söyle."

Ona bakıyorum. "Gerçeği kaldıramazsın." "Her şeyi kaldırabilirim."

"Neden bir sözleşmemiz var?" diye alaycı bir şekilde soruyorum. Birkaç dakika cevap vermiyor.

Larry'nin duyduğuna emin olduğum tartışmaya rağmen, arabayı benim daireme getirir, park eder ve garaj girişinde bekler.

"Çünkü seninle olmak istiyorum," diye cevaplar sonunda, kapıyı açmamı beklemeden garaja girer.

Asansörde, düşmanlar gibi birbirimize bakıyoruz, ikimiz de geri adım atmaya niyetli değiliz.

"Sen kendi şartlarınla benimle olmak istiyorsun, değil mi?"
diye soruyorum. "Bu ne demek?"

"Lanet olası sözleşmeden bahsediyoruz, Madison. Bana şüphe duyman için hiçbir neden vermemiş olmama rağmen, bir garantin olduğu sürece benimle olmak istiyorsun." Daire kapısını açıp yatak odasına giderek sakinleşmeye çalışıyorum.

Bugün dans ederken bir olay oldu. Tamamen sarhoş bir senatör sahneye çıkmaya çalıştı. Elbette zamanında durduruldu, ama müdahale edemeden bunu izlemek zorunda kalmak, bu şekilde yaşamaya devam edemeyeceğimi fark etmemi sağladı.

"Neden kavga ettiğimizi bile bilmiyorum," diyor arkamdan. "Bugün olanları unuttun mu?"

"O sarhoştı."

"Sarhoş olup olmadığı umurumda değil! Sana dokunmaya çalıştı! Ya ben yokken Larry seni almaya geç kalırsa? Ya o pisliklerden biri seni bekliyorsa?"

"Kıskançlıktan mı benimle kavga ediyorsun?"

"Hayır. Kıskançlık duymuyorum." Soyunup duşa giriyorum, ama yalnız kalmak istediğimi anlamış gibi görünmüyor.

Duş kabininin camından onun soyunmasını izliyorum ve kızgın olmama rağmen vücudum anında tepki veriyor.

"Kıskanıyor musun, Kostanidis?" diye tekrarlar, önümde durur, ama henüz suya girmez.

"Kulüpte dans etmeye devam etmek ister misin?"

"Hayır, ama desteklenmek de istemiyorum." Kafasını sallar ve gülümser. "Bu, çıplakken yapmamız gereken türden bir konuşma değil."

"Sadece konuşmuyoruz, geleceği belirliyoruz."

Önümde diz çöküyor. "Tartışmayı sonra yapalım. Sana ihtiyacım var."

"Hayır. Ağzını istemiyorum, beni yutan o amcığı istiyorum. Seni sikerken benden gözlerini ayırma."

Onu kaldırıyorum ve sikimin başıyla amını okşuyorum. İnliyor ve üzerime inmeye başlıyor.

Birbirimizi ne kadar süreyle yiyip bitirdiğimizi bilmiyorum, ama yavaş yavaş öfke yerini bağlanma ihtiyacına bırakıyor. Orgazm olduktan sonra bile onu bırakmıyorum.

Suyu kapatıyorum, ama onu kollarımda tutmaya devam ediyorum.
"Korkuyorum," diyor ilk kez, gardını indirerek. "Benden mi?"
"Bizden. Bana hissettirdiklerinden. Sana aşık oldum Zeus."

Zeus

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM



YEMEK PİŞİRMEK İSTİYORDU.

Madison, gece yarısı bile olsa, atıştırma değil, gerçek yemek yemeyi çok istiyor.

Eve döndüğümüzde kavga ve seks patlamasından sonra - ve beynimde düğümler oluşturan açıklamasından sonra - sanki önemli bir şey söylememiş gibi davrandı. Sanki bugün olan her şey rutinimizin bir parçasıymış gibi.

Bir bakıma öyle de, çünkü onun hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da benim bu enerjik kızıyla hayatın her zaman fırtına gibi geçeceği, asla hafif bir kış yağmuru gibi olmayacağıdır.

Ve şimdi, içimdeki duygulara kayıtsız bir şekilde, sadece külot ve tişört giymiş halde mutfağında dolaşırken, on dokuz yaşındaki bir kızın aşık olmasının ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum.

"Sana söylemek istediğim haber hakkında konuşabilir miyiz, yoksa hala kızgın mısın?" diye soruyor, salata için domatesleri keserken.

"Yine kavga etmek mi istiyorsun?"

Bıçağı bırakıp bana bakıyor. "Kavga etmek benim için doğal bir şey Zeus. Hayatımda hiçbir şey bedava olmadı. Her küçük şey için kavga etmeyi öğrenmek zorunda kaldım."

"Ateşkes öneriyorum. Haberini söyle bana."

"Moda okulu aradım. Gelecek dönem başlayacağım." "Bu harika bir haber."

Sevinçle yanakları kızardı. "Sen bir iş adamısın ve iş dünyası hakkında bir şeyler biliyorsundur. Kişisel stilistik hizmeti sunma planım işe yarayabilir mi sence?"

"Düzeltilme: Ben bankacıyım. Ağırlıklı olarak birleşme ve satın almalarla ilgileniyorum. İşimin çoğu zaman şirketleri parçalamak, yaratmak değil. Gelecekteki işinin başarılı olup olmayacağına gelince, bunu görmek için pazarı incelemelisin, ama kişisel görüşüm - profesyonel değil, çünkü bunun için yeterli verim yok - giysi ve aksesuarlara fazla para harcayamayan kadınlara özel bir hizmet sunma fikrinin çok ilginç olduğunu düşünüyorum."

"Ciddi misiniz?"

"Evet, ciddiylim. İnsanlar, kendilerine sunulana kadar neye ihtiyaçları olduğunu bilmezler."

Fikrin yenilikçi."

Bana güzel bir gülümseme atıyor ve bu gülümsemeler o kadar nadir ki, her biri hafızama kazınıyor. "O zaman kulüpten ayrılabilirdim."

"Peki ya bu, düşündüğünden daha erken olursa?" "Ne demek istiyorsun?"

"Asistan sözleşmesini gerçek hale getirebiliriz ve sen benim için çalışmaya başlayabilirsin."

"Bu asla işe yaramaz. Her gün birbirimizin boğazına sarılırız ve bu her zaman iyi bir şekilde olmaz." Söylediklerine rağmen gülümsemeye devam ediyor.

"Buraya gel." Elimi uzattım.

Ocağı kapatır ve karşımda durduğunda, onu mutfak tezgahına oturturum, kendimi bacaklarının arasına yerleştiririm.

"Madison, aramızdaki kavgalar kaçınılmaz, ama ben iki adım ötesini düşünmeye çalışıyorum. Bu, sosyal hizmet görevlisini kandırmak için imzaladığımız sözleşmeyi meşrulaştırmanın ve o kadından saklanmak zorunda kalmayacağın bir kariyere başlamanın bir yolu."

"Peki ya ayrılırsak? O zaman ne yapacağız?" "Neden şimdi bunu konuşuyoruz?"

"Çünkü bir güvenlik ağına ihtiyacım var Zeus. Bu sadece benimle ilgili değil, Soraya, Silas ve Eleanor ile de ilgili."

"Ayrılırsak, seni ya benim diğer şirketlerimden birine ya da kardeşlerimden birinin şirketine transfer ederim."

"Bana zaten bir asistanın olduğunu söylemiştin."

"Var, ama sen farklı olacaksın. Seyahatlerimde bana eşlik edeceksin."

"Bütün bunlar kulüpte çalışmayı bırakmam için mi?"

"Yalan söyleyebilirim, ama söylemeyeceğim. Evet, orada çalışmanı istemiyorum. Gözlerime bakıp bunun hayalindeki iş olduğunu dürüstçe söyleyebilir misin?"

"Hayır. Hiçbir zaman olmadı. Birkaç hafta sonra, bu kadar az giyinmeye neredeyse alışmış olsam da ve dans etmeyi çok sevmeme rağmen, erkeklerin bana bakışlarından hoşlanmıyorum."

İçgüdülerim ona şimdi karar vermesi için baskı yapmamı söylüyor, ama bunun adil olmayacağını biliyorum. Madison bir yetişkin ve kendi geleceğini seçebilir.

"Kulüpten birdenbire ayrılmam mümkün değil. Yarın Ares ile konuşup, ayrılmadan önce kaç gün daha çalışmam gerektiğini öğreneceğim."

"Benim için çalışmaya gelme önerisi ondan çıktı. Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum."

"Tamam, ama benim sorumluluğum sadece kardeşine değil, Adriel'e de karşı. Beni yerime geçecek birini bulmak en az bir hafta sürer."

"Seni zorlamak istemiyorum," diye başlıyorum ama sonra kendimi durduruyorum çünkü kendi kulağıma bile sahte geliyor. "Ya da daha doğrusu, istiyorum, çünkü ben böyleyim, ama yapmayacağım. Sana geleceğin için bir alternatif sunuyorum. Kabul edersen, hem kız arkadaşım hem de çalışmam olacaksın. Bunu kaldırabilir misin?"

Bacaklarını belime doladı. "Fazla mesai yapacak mıyız?" "Buna emin olabilirsin."



Birkaç gün sonra

"En iyisi veliyle yüz yüze görüşmek," diyor Ares, ofisimdeki koltukta otururken.

"İnatçı piç kurusu! Başka ne isteyebilir ki?"

"Güvence. Ama telefonda konuşmak işe yaramıyor. Birlikte oraya gitmemizi öneririm."

"New Orleans'a mı?"

"Evet. Ne zaman uygun olur?"

"Mümkün olduğunca çabuk. Bu işi halletmek istiyorum." "Madison'la bu konuyu konuştun mu?"

Dün, birkaç gün sonra artık onun için çalışmayacağını ve yarın benim asistanım olarak ilk gününe başlayacağını söyledi. Şimdilik her iki işi de sürdürecektir.

"Henüz değil. Onunla konuşana kadar her şeyi halletmiş olmayı tercih ederim." "Nereye varmak istiyorsun Zeus? Onunla tanıştığınan beri

"Onu istiyorum. Madison, başıma gelen en iyi şey. Sürekli

"Onu istiyorum. Madison başıma gelen en güzel şey. Sürekli kavga ediyoruz çünkü ikimiz de kavgacı ve güvensiziz, ama o her saniyeye değer."

"Eğer bu doğruysa, GordonBank ile olan meseleyi bir an önce çözmeliyiz. Louisiana'ya seyahati ayarlayacağım."

"Yap. Hisse senetlerinin değerinin on katını ödemek zorunda kalsam bile, GordonBank'ın çoğunluk hissedarı olmak için ihtiyacımız olanı elde edene kadar geri dönmeyeceğim."



"Az önce beyin cerrahıyla konuştum," diyor telefonda. "Ne düşünüyorsun?"

"Ne yaptığını biliyor gibi görünüyor."

"O, uzun süreli koma hastaları konusunda ülkenin en yetkin uzmanı."

"Onu uyandırmak için alternatif bir tedavi denemek istediğini ve kız kardeşimin beyin fonksiyonlarının normal görüldüğünü söyledi."

"Bunu kabul ediyor muyuz?"

"Kabul ediyoruz, değil mi? Karar senin de mi?"

"Brooklyn senin hayatının bir parçası, bu yüzden benim hayatımın da bir parçası."

"Böyle şeyler söyleyemezsin, Yunan tanrısı. Kalbim bu tür bir baştan çıkarmaya hazır değil."

"Bunu aştığımızı sanıyordum. Birbirimizi baştan çıkardığımız çok açık."

"Beden, evet, ama şimdi ruhumu baştan çıkarıyorsun, Zeus."

Bunu itiraf etmesinin ne kadar zor olduğunu düşününce boğazımda bir şeyin takıldığını hissediyorum. "İkisine de bakacağım."

"Bu bir söz mü?"

Bana ne sorduğunu anlıyorum. Madison, benim asla söz vermediğimi bilir. Ben eylem adamıyım.

"Evet, söz veriyorum, bebeğim."

Madison

OTUZ ALTI.



"ÖYLE Mİ DEDİ?" Zeus beni kucağına alırken soruyor.

Bana ayarladığı aile hukuku avukatıyla olan görüşmemi anlatıyorum. Ofisindeyiz ve neredeyse öğle yemeği vakti. Yarın iş için Ares ile New Orleans'a gidecek.

Bugün burada ikinci günüm ve düşündüğümün aksine, Zeus Kostanidis'in asistanı olmak o kadar da zor değil. Ana asistanı Clark çok sevimli ve bana çok yardımcı oluyor. Görevleri paylaşmaya karar verdik çünkü yemin ederim ki erkek arkadaşım bir işkolik.

Kostanidis Group'a uyum sağlamak için resmi kıyafetler aldım, ama yine de bazı kadınların bana en azından merakla baktığını fark ettim. Clark dışında tüm personel arasında tek dost canlısı olan sekreterlerden biri, bunun standart seçim sürecinden geçmediğim için olduğunu söyledi.

Bunu Zeus'a söyledim ve o, pek de incelikli olmayan bir şekilde, bugün benimle el ele tutuşarak ofise girdi.

Ofisteki herkesin ağzının açık kaldığını görebiliyordum, ama o bana, ilişki çalışanların performansını engellemediği sürece, şirketlerinde dostluk kurmaya karşı bir politika olmadığını açıkladı.

Hem öğle yemeklerinde hem de bir etkinlikte, benim izinli olduğum bir gecede, birkaç kez halka açık yerlerde görüldük ve hatta fotoğraflarımız çekildi. O geldiğinde insanların etrafına üşüşmesi biraz utanç verici ve bu da benim dikkatimi çekiyor.

"Evet," diye cevap verdim sonunda. "Ve ayrıca soruşturma açılacağı. Çocukların istismara uğradığına dair hiçbir işaretin olmadığı bu kadar kısa bir sürede bu kadar çok ziyaretin olmasını tuhaf bulduğunu söyledi.

hiçbir şeyin çocukların kötü muamele gördüğüne işaret etmediğini söyledi."

"Bana neyi söylemiyorsun, Madison?"

"Emin olmadan suçlamada bulunmak istemiyorum, ama bence onun niyeti başından beri çocukları bizden almakmış. Ancak bunun nedenini bilmiyorum."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Sadece öyle. Biz fakiriz, ama o her evimize geldiğinde dolapta yiyecek vardı, Soraya ve Silas temiz ve mutluydu. Dairemiz basit, daha doğrusu *eskiden öyleydi*, çünkü şimdi gerçek b i r malikanede yaşıyorum," diye şaka yapmaya çalışıyorum, ama yine de bu konuda utanıyorum. " Ama dairemiz her zaman düzenliydi, imkanlarımız dahilindeydi. Onun bize takıntılı olmasının bir nedeni yoktu." " B i r sosyal hizmet görevlisinin çocukların koruyucu aileye verilmesi

"Ve?"

"Avukatla aynı fikirdeyim. Bu kadının seni hedef alması hiç mantıklı değil. Anladığım kadarıyla, bir yargıcın reşit olmayan çocukları biyolojik ailelerinden ayırması için çok ciddi bir şey olması gerekir."

"Avukatın devreye girmesiyle, o kadın geri çekilecek mi sence?"

"Başka seçeneği yok, Madison. Kimse yeğenlerini senden almayacak. Buna izin vermeyeceğim."

Kucağından kalkıp ayağa
kalktım. "Nereye gidiyorsun?"

"Onlar için kıyafet almam lazım. Birçok kıyafetleri artık onlara olmuyor. Bebekler çok hızlı büyüyor."

"Birlikte öğle yemeği yiyeceğimizi sanıyordum."

"Üzgünüm, ama Eleanor bana bebeklerin uygun çorapları olmadığını söyledi ve ben de onların ilk doğum günleri için kıyafetler almak istiyorum..." Ne diyeceğimi bilemeden cümleyi yarım bıraktım.

"Ne oldu?"

"Onlar için küçük bir kutlama düzenlemeyi düşündüm. Bence çok sevecekler, bu yüzden merak ediyordum da... şey... kardeşin de küçük çocuğuyla gelmek ister mi? Çocukların oynayacak kimsesi yok ve en azından bir çocuk daha olsa iyi olurdu."

"Onunla konuşurum. Belki Joseph'i getirebilirim."

"Bebekle yalnız mı kalacaksın? Yani, onu tek başına partiye mi getireceksin?"

"O kadar da zor olamaz."

Onu cesaretini kırmamak için sessiz kalıyorum, ama aynı zamanda nasıl başa çıkacağını merak ettiğim için de.

"Gidelim," diyor, elimi tutup ayağa kalkıyor. "Nereye?"

"Bebeklerin ihtiyaçlarını alıp öğle yemeği yemeye. Ama tatlıyı burada yiyeceğim," diyor kulağıma fısıldayarak. "Masamın üstünde."



"Seni gelmemeliydi, biliyordum. Bunların hepsini kullanacak zamanları olmayacak, Zeus. Bebekler çabuk büyür!"

Tezgahın arkasında yaklaşık on çanta olmalı ve kasiyer hesabı toplarken utanıyorum.

"O zaman daha sonra daha fazla alırız."

Tartışmak istemediğim için sessiz kalıyorum, özellikle de bir yabancının önünde.

Etrafımızdaki tüm kadınlar meraklı bir şekilde bakıyor, belli ki onun kim olduğunu biliyorlar. Onun çektiği ilgiye alıştım ve artık kendimi o kadar da yabancı hissetmiyorum, ama onu bu kadar açıkça imrenmeleri beni deli ediyor.

Güvenlik görevlilerinden biri içeri girip poşetleri aldı.

Zeus bana dönüyor. "Görev tamamlandı. Şimdi öğle yemeği yiyelim."

"Bir saat boyunca bebek kıyafetleri alışverişi yapan biri için oldukça heyecanlı görünüyorsun."

Çıkışa doğru yürürken müdür bizi durdurur. Diğer satış elemanları gibi o da milyoner gibi görünür

—kusursuz kıyafeti ve tek bir saç teli bile yerinden oynamamış. Manhattan'daki ofislerde, özellikle de Kostanidis Group'un genel merkezinin bulunduğu Beşinci Cadde'de çalışan kadınlar için bir tür kıyafet kuralı olduğunu fark ettim.

"Gitmeden önce, bebeğiniz için sizi tebrik etmek istedim, Bay Kostanidis."

İlk tepkim gülümsemek oldu. Bu bilgiyi satış elemanından almamıştı herhalde, yoksa ikizlerin şu anda giydiği iki yaşına uygun kıyafetler aldığımızı bilirdi.

Ancak birkaç saniye sonra, rahatsız edici bir sessizliğin ortamı kapladığını fark ettim ve Zeus'a baktığımda, yüzünde hiç de dostça bir ifade yoktu.

"Lütfen geçmemize izin verir misiniz?" Aldatıcı kibar tonuna rağmen, onun öfkelendiğini biliyorum ve bunun nedeninin kadının bizim bir çocuğumuz olacağını ima etmesi mi, yoksa hayatımıza müdahale etmesi mi olduğunu merak ediyorum.

Sanırım ikinci seçenek daha olası.

Kadın, biber kadar kızarak durumu düzeltmeye çalışıyor. "Uygunsuz davranmak istemedim."

Neredeyse ona acıyacağım, ama o kadar cömert değilim. Var olmayan bir çocuk için bizi tebrik etmeden önce, beni baştan aşağı süzdü.

"Yine de öyle olmaya devam ediyorsun," diyerek sözünü kesti.

Sonunda ipucunu anlar ve geçmemize izin verir, ama kaldırıma adımımızı atar atmaz paparazziler etrafımızı sarar.

Güvenlik görevlileri hızlıca harekete geçerek bizi korurlar, ama yine de soruları duyabiliyorum.

"Bay Kostanidis, bir varisimiz mi olacak?" "Bebek ne zaman doğacak?"

"Düğün planları var mı?"

"Aman Tanrım!" diyorum. "Belki de dışarı çıkıp hamile olmadığımı, sadece gereğinden fazla yediğimi söylemeliyim." Şaka yapmaya çalışıyorum, ama gerçekten korkuyorum. Dışarıda en az on fotoğrafçı var.

"Muhtemelen satış elemanları onlara haber vermiştir. Alçaklar!"

"Zeus, o kadar da ciddi değil. İkimiz de hamile olamayacağımızı biliyoruz. İlk haftadan beri doğum kontrol hapı kullanıyorum, hatırladın mı?"

"Hamile olsaydın, bu bizim dışımızda kimseyi ilgilendirmezdi." "Bununla şaka bile yapma."

"Şaka yapmıyorum. Böyle bir şey olursa, sadece ikimizi ilgilendirir. Evlenirdik, hepsi bu."

"Ne? Günümüzde kimse sadece bebek yüzünden evlenmiyor." "Benim ailemde evleniyorlar."

Bana ciddi bir şekilde bakıyor ve ben bu sözlerin ardındaki anlamı tahmin etmeye çalışıyorum, ama sonunda vazgeçiyorum.

Hislerimi itiraf etmeme rağmen, bana hiç beni sevdiğini söylemedi, bu yüzden muhtemelen sadece varsayımsal olarak söylemiştir.

Madison

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM



ZEUS iki gün önce bana söylediği gibi New Orleans'a gitti ve onu çok özleyorum.

Beni de davet etmedi ve bunun nedeni Ares'in de onunla birlikte gitmiş olması olduğunu düşünüyorum.

Ailesini merak ediyorum ama o erkeklerden başka hiçbir şeyden bahsetmiyor. Ailesinin adını hiç söylemiyor ama bir gün babasının intihar ettiğini ağzından kaçırdı, bu da bana onun da mükemmel bir ailesi olmadığını gösteriyor.

O gittiğinden beri yemek yediğim ofisteki ortak yemek alanından kalkıyorum, herkesin bana baktığını biliyorum.

İlişkimizi iş yerinde herkese duyurmasının yanı sıra, paparazziler bizi bebek mağazasında takip ettiği gün, fotoğraflarımız tüm akşam gazetelerinde ve ünlülerin web sitelerinde yayınlandı.

Zeus'un çıldıracağını düşündüm, ama o, bırakalım gitsin, zamanla insanlar bebeğin olmadığını anlayacaklar dedi.

Ofisime geri dönmeye başlıyorum ve bugün kulüpteki son günüm olduğunu hatırlıyorum. Özlemeyeceğim, çünkü öncelikle orada çalışmak istememiştim, ama deneyimlemek için değdi.

Çalıştığım kata vardım ve Zeus'un resepsiyon alanından geçerken, masam onun odasının yanındaki odada olduğu için, sekreterlerin yanı sıra orada oturan sarışın bir genç kız fark ettim.

Sürpriz bir şekilde, beni görür görmez ayağa kalkıyor. "Sonunda! Nişanlımla çıkan fahişeyle yüz yüze gelmeyi çok istiyordum. Kulüpte kendini sergilemekle yetinmeyip, bir de buraya, ofise mi geliyorsun? Yatak odasında yaptıkların için sana yeterince para ödemiştir mu?"

İlk başta, doğru duymadığımı düşünerek donakaldım.

Ancak, onun yüksek sesini ve kullandığı kelimeleri duyan bazı çalışanların kahkahaları beni sarsar.

"Neden bahsediyorsun?"

"Zeus sana nişanlı olduğunu söylemedi mi? Ben Celine Gordon, seninle tanıştığımıza memnun oldum demek isterdim, ama yapamam. Call girl'lerle konuşmam."

Hiçbir zaman hakaretlere sessiz kalmam, ama şu anda şoktan konuşamıyorum.

"Onunla iyi eğlenceler. Bir yıldan az bir süre sonra on sekiz yaşına gireceğim ve evleneceğiz." Bunun üzerine, prenses gibi görünen ama zehir saçan kız bana sırtını dönüp beni yalnız bırakıyor.

Gitmeme gerektiğini biliyorum, ama yapamıyorum. Oda dönüyor ve aniden kendimi bir kaleydoskopun içindeymiş gibi hissediyorum.

Kahkahalar arasında birinin adımı seslendiğini duyuyorum, ama cevap vermek istemiyorum. Karanlığı tercih ediyorum.



"Madison."

Annemin sesini duyuyorum ve gerçekten uyanmaya başlıyorum.

Bayıldıktan sonra, Zeus'un asistanı Clark'ın beni binanın dışına çıkardığını ve sonra Larry'nin bizi evime götürdüğünü hayal meyal hatırlıyorum.

Ofisin resepsiyon alanında olan her şey aklıma gelene kadar gözlerimi tekrar kapatıyorum. Gözyaşlarım durdurulamadan akıyor, ama ben kendime ağlamaya asla izin vermem.

"Tatlım."

"O benimle oynuyordu, anne! O bir genç kızla nişanlı!" "Aman

Tanrım!"

"Herkesin önünde beni küçük düşürdü. Kim olduğumu, kulüpte dans ettiğimi biliyordu."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Her şeyin gizli kalacağını söylemiştin."

Kızın bana söylediği kelimeleri aynen ona aktarıyorum ve yüzünde acıma, ama aynı zamanda inanamama ifadesini görebiliyorum.

"Genelde insanları yanlış değerlendirmiyorum, kızım. Bu hikayede bir terslik var. Zeus bir erkek, çocuk değil."

Cevap veremeden, bir öksürük sesi duyduk ve gözlerimi açtığımda Clark'ın odama girdiğini gördüm.

"Beni getirdiğin için teşekkürler, ama annemle yalnız kalmak istiyorum." "Ben de tam çıkıyordum, Madison. Sadece şunu bilmeni istedim, Bay Kostanidis'in Bayan Celine Gordon'ı hiç görmediğini bilmeni istedim. Sana bunu garanti edebilirim." "Teşekkür ederim, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Annem onu kapıya kadar geçirmek için ayağa kalkarken, neredeyse aynı anda kapı zili çalar. Geri döndüğünde, yanında beyaz giysili bir adam vardır.

"Ben Dr. Reeves. Sen Madison olmalısın. Bay Kostanidis'in isteği üzerine geldim."

"Ben iyiyim."

Sanki teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırır. "Ben düşman değilim bayan. Sadece işimi yapıyorum."

"Üzgünüm," diyorum, gözyaşlarımı silerek, "ama beni muayene etmenize gerçekten gerek yok."

"Bayıldın, Madison. Her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol edeyim, canım." "Madison," diyor annem onun arkasından.

"Tamam."

Yarım saat sonra ayrılır. Kan örneği aldı. İyi olduğumu doğrulamak için gerekli olduğunu söyledi.

"Zeus mu gönderdi? Neden anne? Oyun bitti. Neden birini fahişeyi halletmesi için göndersin ki..."

"Madison Foster, kendin hakkında böyle konuşmanı yasaklıyorum. Ve benim fikrimi istiyorsan, onun söylediklerini dinle. Bay Clark ona olanları bildirdiğinden beri, durmadan arıyor. Telefonunda bir düzineden fazla cevapsız arama var."

"Cevap vermeyeceğim. Konuşacak başka bir şeyimiz yok." "Madison, sen hiç korkak olmadın ve şimdi de olmayacaksın.

. O kızın dediği gibi olsa bile, yine de konuşman gerekiyor. Bir başlangıcın oldu ve ne olursa olsun, bir sonun olması gerekiyor."



Uyanıp tekrar uykuya dalıyorum.

Genelde gündüzleri uyumam ama sanırım vücudum gerçeklikten kaçmaya çalışıyor. Uyanık kalırsam tekrar ağlamaya başlıyorum ve beni bu hale getiren Zeus'tan nefret ediyorum.

Duş alıp geceliğimi giyiyorum. Yıllardır ilk kez gündüz yatmama izin veriyorum. Çocukları göreceğim düşüncesi bile kalkmak istememe neden olmuyor.

Fiziksel olarak yorgun hissetmeye alışkınım. Temizlik işleri yaparken her gün böyle hissediyordum, ama şu anda olan biten her şeyle başa çıkamayan zihnim.

Zeus

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM



Birkaç saat önce

Özel uçağımızda emniyet kemerlerimizi yeni bağladık ve sonunda başardığımıza inanamıyorum.

"Alternatif, beklediğimiz gibi değildi," diyorum.

"Önemli değil; önemli olan, o lanet Gordon'la olan anlaşmadan kesin olarak kurtulmuş olman. Şimdi sana bir soru sorayım: Annemizle ilişkisi olan o pisliğin kızıyla evlenebilir miydin?"

"Ona dokunmak niyetinde değildim. Anlaşma, iki yıl boyunca birlikte olmamızdı, bu da GordonBank'ı ortadan kaldırmam için fazlasıyla yeterli bir süreydi."

"Senin kadar zeki birine, yaşlı Emerson çok güveniyordu."

Omuz silkiyorum. "Sanırım torununun güzelliğine kapılacağımı düşünüyordu, bu da onun, ölen oğlu ve tüm akrabalarını ne kadar nefret ettiğimi bilmediğini gösteriyor."

"Onun gibi adamlar sadece fırsatları görürler. Muhtemelen birkaç milyar dolar daha zengin olma ihtimalinin, varisinin bize verdiği tüm zararı unutmamı sağlayacağını düşünmüştür."

"Ya da belki de tüm hikayeyi bilmiyor. Babamızın bize bir mektup bıraktığını fark etmemiş olabilir." Onu merakla izlerim, bu konuyu tartışırken gösterdiği kayıtsızlığa şaşırıyorum. "Babamızın ölümüne neden olan şeyden benim kadar etkilenmiş görünmüyorsun."

"Sen ve Hades intikam peşinde olanlarsınız. Ben pratik biriyim. Kimse bir kadını zorla yanında tutamaz. Gordon'un oğlu annemizi ne kadar takip etse de, onu elde edemedi."

onu boyun eğmeye zorladı. Bu onun tercihi idi,

Zeus." "Babamızı yok eden bir tercih."

"Evet, ama yine de onun tercihi."

Konuyu değiştirmeye karar verdim. "Kızın yeni koruyucusu olmayı teklif ettiğin için teşekkür ederim. Senin müdahalen olmasaydı, o eksik yüzde birini elde edemezdik. O, bu rolü devralacak birini istiyordu."

"Bence de öyle. Sorun değil kardeşim. Kız on yedi yaşında. Bir yıl daha yatılı okulda kalacak ve ayrılabilircek yaşa geldiğinde, hafif bir denetim altında hayatını yaşamasına izin vereceğim."

"Bundan şüpheliyim," diyorum ve rahatlamak için bir yudum viski alıyorum. "Hiçbirimiz sorumlulukları 'hafif' almıyoruz. Yaşlı adam, vesayetindeki kızın sorumluluğunu senin ellerine bırakarak ne yaptığının farkında değil."

"O henüz benim sorumluluğumda değil. Hâlâ hakim önünde resmen tanınması gerekiyor."

"Evet, ama avukatlarla yapılan anlaşma bağlayıcı. Önemli olan, artık Odin ve Christos ile birlikte, o sefil Gordonların hisselerinin çoğunluğuna sahip olmamız."

"Zeus, büyükbabamız senden bunu istemeye hakkı yoktu. Yirmi iki yaşındaki birine bu kadar ağır bir yük yüklemek çok ağırdı."

"Dışarıdan bakıldığında, sana katılıyorum. Ama o incinmişti, Ares. Tek oğlunu, babamızı kaybetmişti. İntikam, doğal bir yol gibi görünüyordu."

"Ama bu, senin mutlu olma şansını yok edebilirdi. Anlaşmayı yaptığında Madison'ı tanı mıydun. Odin ve Christos hisseleri satın almayı başaramamış olsaydı, orijinal plana devam eder miydin?"

"Bu soruyu kendime binlerce kez sordum." "Ve bir cevap buldun mu?"

"Evet." Elimdeki içkiyi çevirdim. "Başka bir yol bulurdum. Onun güvenini boşa çıkarmaktansa ölmeyi tercih ederdim. Madison, babası tarafından zaten yeterince incitilmişti."

"Tek neden bu mu? Onu incitmemek mi?" "Bu yeterince iyi bir neden."

"Ama asıl neden bu değil, Zeus. Sen o kıza aşıksın."

Bir şey söyleyemeden telefonum çaldı ve arayanın kim olduğunu görünce neredeyse gülümsedim. "New Orleans'tan yeni ayrıldım. Anlaşmayı kapattık. Çoğunluk hissedarı olduk."

"Biliyorum," diye cevapladı Odin. "Christos ile koordinasyon halindeyim, yüzde elli bir hissesi olacak üçüncü şirketin kurulmasına karar vermek için bir video konferans ayarlamak üzereyim."

"Rahatlamış gibisin."

"Henüz değil. Yaşlı Gordon'un başka neler sakladığını öğrendiğimde."

"Sence ne olabilir, Odin?"

"Yakında, kuzen, tüm cevapları öğreneceğiz."

"O hepimizden daha gergin," dedi Ares, telefonu kapattığı anda.

"Hiçbirimiz nasıl güveneceğimizi

bilmiyoruz." "Ama sen ona

güveniyorsun."

Başımı koltuğa yasladım. "Evet, güveniyorum."

Uçak kalkıştan yarım saat sonra, telefonum Clark'tan gelen bir arama ile tekrar çaldı.

"Bay Kostanidis, acil bir durum var."

"Ne oldu? Madison mı?"

"Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum..."

"Clark, şimdi formalitelere zaman yok. Ne olduğunu söyle."

"Bayan Madison bir çatışma yaşadı... Aslında tam olarak çatışma sayılmaz, çünkü zavallı kız ağzını bile açmadı. Kendisini Celine Gordon olarak tanıtan genç bir kadın tarafından saldırıya uğradı."

Hızla ayağa kalktım, öfkemin yükseldiğini hissediyordum. "Ne?"

"Yanılmıyorsam, sizin Bayan Gordon ile bir nişanınız vardı... Bayan Foster ile. Madison, yani Bayan Foster ile yüzleşmek için ofise gitmiş."

"Hay sıçayım! Ne oldu?"

"O, herkesin önünde Madison'ı küfürle sözlerle aşağıladı, efendim. Bazı çalışanlar bu grotesk sahneye güldü ve bence bu onun için çok fazla oldu."

Çalışanların gülmesinden Madison'ın bayılmasına kadar olanları anlatmayı bitirir.

Kanımın donduğunu hissediyorum.

Hayatımda hiç kimseyi bu kadar öldürmek istememiştim. Celine Gordon'un kim olduğunu biliyorum — şımarık ve kibirli bir kız — onu hiç tanımamama rağmen.

Benim için o bir y a b a n c ı ydı. Birlikte yaşamak istemediğim biri.

"Madison şimdi nerede?"

"Onu eve götürdüm efendim. Aslında, şu anda onunla birlikteyim."

"Bir doktor göndereceğim, ama senin bir şey yapmanı istiyorum Clark. Güvenlik odasını ara ve bana olayın görüntülerini göndermelerini söyle. Bunu yaptıktan sonra, güvenlik merkezindeki tüm kayıtları sil. Ayrıca hangi çalışanların orada olduğunu da bilmek istiyorum. İsimleri ve pozisyonları. Ona saygısızlık eden herkes kovulacak."

"Emredersiniz, efendim."

"Siktir!" Telefonu kapatır kapatmaz
bağırırım. "Ne oldu?"

"En kötüsü. Madison'ı hayal kırıklığına uğrattım. Onu korumayarak güvenini
boşa çıkardım

."

Ailemizin doktorunu arayıp onu muayene etmesini istedikten sonra
, kardeşim Clark'ın bana anlattığı her şeyi ona anlatırım.

Kafam öfkeden kaynıyor. Onun acı çekmesini düşünmemeye çalışıyorum, sadece intikamı düşünüyorum. Bunu halledebilirim. Madison'a acı çektirmek, bunu yapamam.

"SIN'de dans ettiğini nasıl öğrendiler?" diye soruyor Ares.

"Ne?"

"Nasıl öğrenmiş olabilirler, Zeus? Bu kulübü iki yıldır işletiyorum ve burada sessizlik kuralı geçerlidir. Müşterilerden birinin bilgiyi sızdırdığına inanmıyorum, bu yüzden tek alternatif bir çalışan olabilir. Sanırım vardığımızda, sen doğrudan Madison'ı görmeye gideceksin, değil mi? Ben SIN'e gideceğim. Bugünün sonunda, bizi kimin ihanet ettiğini öğrenmiş olacağım ve öğrendiğimde, o kişi bunun bedelini ağır ödeyecek."

Uçak nihayet indiğinde, neredeyse aklımı kaçırmak üzereyim. Madison'ı defalarca aradım ama cevap vermedi, doğrudan sesli mesaja yönlendirdi.

Arabaya binerken, öfkemi dışa vurmam gerektiği için bir telefon görüşmesi daha yapıyorum. "Anlaşmamız iptal, Gordon."

"Ne? Bunu yapamazsın! Ceza..."

"Mahkemede sahip olduğunu düşündüğün hakları ara," diyorum, çünkü onun kıvranmasını görmek istiyorum. Hisselerin çoğunluğunun zaten bizde olduğunu söylemeyeceğim. "Şimdi, bir tavsiye: geçmişine ve torunum dediğin o kaltağa bir bak. İkinizin de dolabında sakladığınız sırları unutmadığınız için çok dua edin, çünkü varsa, ben bulurum."

Ne dediğimi anlamadığını iddia etmeye bile çalışmıyor. "Toplumun önünde Celine'e saygısızlık ettin!"

"Onunla hiç birlikte olmadım, ona hiç dokunmadım. Aramızda sadece bir sözleşme vardı. O ise benim kadınıma saygısızlık etti. Ben tehdit etmem Gordon, harekete geçerim. Şimdi, benim hakkımda bilmen gereken tek şey, bir hakaretin asla unutmadığımdır."

Zeus

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM



"Seninle konuşmak istemiyor Zeus, yoksa telefona cevap verirdi," diyor Madison'ın annesi evin dışından, beni içeri davet etmeden.

"Eleanor, tüm saygımla, kızın bir yetişkin ve bunu yüzüme söyleyebilir."

Kapıyı açarak içeri girmeme izin veriyor, ancak yüzündeki ifade benim hakkımda ne düşündüğünü açıkça gösteriyor.

Umurumda değil. Ona kendimi açıklamak zorunda değilim.

"Kızım bütün öğleden sonra ağladı, Zeus. Onu daha fazla incitme. Hayatına devam et ve onu rahat bırak."

"Tekrar ediyorum, onunla konuşmama izin verin lütfen, hanımefendi." Hiç bu kadar kendimi kontrol etmek zorunda kalmamıştım. İstedğim şeyin önüne bir engel çıkmasına alışkın değilim.

"Onunla konuşmanız için size beş dakika vereceğim, sonra kapıyı çalacağım."

Beni ikizlerle oturma odasında yalnız bırakıyor ve ben de onların yanına gidiyorum. Her zamanki gibi gülümsemiyorlar, sanki bir terslik olduğunu hissediyorlarmış gibi.

"Bunu düzelteceğim çocuklar. Söz veriyorum."

Soraya küçük elini bana uzatan ilk kişi olur ve ancak o zaman Silas da benim varlığımı kabul eder gibi görünür.

Her ikisinin de alına birer öpücük kondurup ayağa kalkıyorum ve Eleanor'un bakışlarına karşılık veriyorum.

"Genelde insanlara karşı iyi bir sezgim vardır Zeus ve senden hoşlanıyorum. Madison'a karşı hissettiklerinin fiziksel çekicilikten daha fazlası olduğunu düşünmeseydim

seni buraya almazdım. O seni görmek istemiyor, ama ikinizin konuşması gerekiyor."

Başımı sallayıp yatak odasına doğru yürüdüm. Kapıda durup elimi kapı koluna koydum ve onun nasıl hissettiğini hayal etmeye çalıştım.

Bana kızgın mı? Tiksiniş mi?

Önemli değil. Söylemem gerekenleri söyleyene kadar gitmeyeceğim.

İçeri girdiğimde, duvara dönük yatakta yatıyor, kollarını dizlerine dolamış.

Bana gitmemi söylediğinde tereddüt etmedim, ama dönüp bana baktığında durdum.

Yüzü ağlamaktan şişmiş, gözleri tamamen boş. "Çık dışarı," diye tekrarlar.

"Hayır. Beni dinlemen gerekiyor."

"Dinlemek istemiyorum."

"Biliyorum. Yine de beni dinlemeni istiyorum." Uçakta olanları öğrendiğimden beri içimi kaplayan adrenalin tamamen yok oldu. Ben de boşluk hissediyorum.

"Seni dinlemek istemiyorum Zeus." Yatağa oturup geri çekilerek aramızda mesafe yaratıyor.

"Senin isteğin dışında sana dokunmayacağım, Madison. Hayatımızın geri kalanında benden istediğin kadar nefret edebilirsin, ama önce söyleyeceklerimi dinle."

"Başka birine bağlıyken benimle birlikte olduğun gerçeğini hiçbir şey değiştirmeyecek."

"Celine Gordon'ı hiç şahsen görmedim, Madison. Onun büyükbabasıyla anlaşma yapmamın tek nedeni intikam almaktı."

"Ne?"

"Büyükbabası Emerson Gordon, benimki gibi bankacı bir aileden geliyor. Aslında, hem babamın hem de annemin dedesi. Aileler arasında bir rekabet vardı, ama ironik bir şekilde, annem, babam ve Gordon'un oğlu Adrian en iyi arkadaş oldular. Yetişkin olduğunda, onlardan biriyle evlenmeyi seçti — babamla — ama üçlü arasındaki dostluk devam etti." Ceketimi çıkarıp kravatımı gevşetiyorum, boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

"Bunun o kızla ne ilgisi var?"

"Dinle beni. Ben yirmi iki yaşındayken, Ares ve ben artık ailelerimizle yaşıyorduk, ama iki küçük kardeş, Dionysus ve Hades, hala onlarla yaşıyordu.

Noel arifesiydi ve aile tatil kutlamaları için bir araya geliyordu. Her zaman böyle olmazdı, ama büyükbabamın sağlığı kötüleşiyordu, bu yüzden o yıl bir araya gelmeye karar verdik. Diğerlerinden önce geldim — nedenini hatırlamıyorum — ve ..."

"Zeus?"

Dirseklerimi dizlerime dayadım ve başımı eğdim. Genelde insanların gözlerine bakmadan konuşmam, ama uzun zamandır gömdüğüm anılar şiddetle su yüzüne çıkıyor.

"Babamı ölü buldum. Evimizin kütüphanesinde kafasına ateş etmişti. Cesedinin yanında, annemin onu terk edip Gordon'un oğlu Adrian'la kaçtığını söyleyen bir veda mektubu vardı."

"Aman Tanrım!"

Beş nesildir ailemizde olan saatin deri kayışını parmaklarımla oynuyorum. "Büyükbabam, Gordon adını bankacılık sisteminden silmemi söz verdirdi. Bu, mümkün olan tek intikamdı."

"Zina yapanlara bir şey yapamadılar mı?"

"Hayır, ikisi de ölmüştü. Kaçtıkları gece, bir trafik kazası geçirmişlerdi. Anlaşılan Adrian hız yapıyormuş ve virajda kontrolünü kaybetmiş, bir kamyonu kafa kafaya çarpmış. Babam mektupta, ihanete uğradığı için değil, annemin öldüğü için intihar ettiğini açıklamıştı. Annem hayatta kalmış ve onu istemiş olsaydı, babam onu affederdi."

"Zeus."

"Bunu sana sempati uyandırmak için anlatmıyorum, Madison. Tıpkı senin gibi, ben de acıma duygusunu pek iyi sindiremiyorum."

"Devam et."

"Yıllarca GordonBank'ın hisselerini satın almak için her yolu denedim, ama yaşlı adam kendini korudu ve ben hiç başarılı olamadım, ta ki birkaç ay önce bir anlaşma önerene kadar: Torunu on sekiz yaşına geldiğinde onunla evlenecektim ve karşılığında GordonBank'ın dünya çapındaki kontrolünü ele geçirecektim. Bana o yaratık için iyi bir eş bulmak istediğini söyledi, ama ben onun bir taşla iki kuş vurduğunu görebiliyordum: Celine'in geleceğini güvence altına almak ve aynı zamanda işini bilen birinin bankasını yönetmesini sağlamak."

"Başka mirasçı yok muydu?"

"Hayır. Ayrıca, onun ailemizi ne kadar nefret ettiğimizi bilmediğini düşünüyorum, yoksa böyle bir teklifte asla bulunmazdı."

"Annenin oğluyla olan ilişkisini bilmiyor muydu sence?" "Emin değilim. Yani, aynı araçta ölmeleri şaşırtıcı olmazdı; hayatları boyunca arkadaştlar ve Adrian hiç evlenmemiştii."

"Ama Celine..."

"O tek ebeveynli bir babaydı. Anlaşılan annesi de onun servetiyle ilgilenmiyordu."

"Yani onunla evlenmeyi kabul ettin."

"Kabul ettim. Onları yok etmek istiyordum ve bunu başarmak için her yolu kullanırdım

."

"Onu hiç görmediğini mi söyledin?"

"Yüz yüze görmedim ve evlendikten sonra aynı evde yaşamayı planlamıyordum."

"Bunu biliyor muydu?"

"O bunu biliyor muydu?"

"Evet, biliyordu çünkü bunu sözleşmeye dahil etmiştım. Bunun normal olduğunu düşünüyordu. Benim metresler istediğimi ya da zamanla onu sadece isim olarak değil, gerçek anlamda da karım yapacağımı düşünüyordu. Kim bilir? Bizim çevremizdeki çoğu aile için görünüş önemlidir. Birçok çift aynı odada bile yatmaz."

"Aileniz de öyle miydi?"

"Hayır. Tüm dünyaya, onlar birbirlerine sırlsıklam aşık görünüyorlardı."

Madison

KONUŞMA



"BU NASIL MÜMKÜN OLABİLİR?"

"Bilmiyorum. Yıllar boyunca bu konuyu çok düşündüm ve annemin bir ilişkisi olması ne bana ne de kardeşlerime mantıklı gelmiyordu, ama insanların zihninde neler olup bittiğini kim gerçekten anlayabilir ki? Babamın ise onu sevdiğini biliyorum, aksi takdirde yaptığı şeyi yapmazdı."

Tanrım, ne üzücü bir hikaye.

"Banka ile ne yapmayı planlıyordun?"

"Parçalamayı. Gordon adı dünya çapında yüksek sosyete ortadan kaybolana kadar parça parça satmayı. Bu, büyükbabama verdiğim sözdü."

"Bu, intikamın asıl yönelmesi gereken adamı değil, kızı ve Emerson denen adamı etkilerdi, ki o zaten ölmüştü bu arada."

"Madison, hakaretlere aynı şekilde karşılık vermekte hiç iyi olmadım. İntikam benim kanımda var. Misilleme yapmak için her yolu kullanırdım. Onlar ihanetleriyle babamı mahvettiler. Eşin ve en iyi arkadaşın tarafından yıllarca aldatılmanın nasıl bir his olduğunu biliyor musun?"

Bana anlattığı her şeyi anlamaya çalışıyorum ve anne babasının ölümüne üzüleniyorum, ama bu aramızdaki durumu değiştirmiyor. "Beni dinlememi istedin, ben de dinledim. Ailene olanlar için üzgünüm Zeus, ama bu, başından beri bana yalan söylediğin ve başka bir kadınla evleneceğin gerçeğini değiştirmiyor."

"Henüz konuşmam bitmedi. Daha önce de söylediğim gibi, buraya senin sempatin kazanmak için gelmedim; beni dinlemen için geldim. Eğer sonunda yine de beni kovmak istiyorsan, giderim."

Başımı sallayıp bakışlarımı başka yere çeviriyorum, ayaklarıma odaklanıyorum. Kollarımı dizlerime sıkıca sarıyorum, sanki bu beni ondan, bizden koruyabilirmiş gibi. Her şeye rağmen hala içimde taşan bu aşktan.

"Sana bahsettiğim anlaşma, tanışmamızdan kısa bir süre önce oldu. Ancak, hemen ardından bazı değişiklikler oldu."

"Ne tür değişiklikler?"

"İki büyük kuzenim var. İntikam planlarımdan, özellikle de taahhüt ettiğim şeyden haberdardılar. Yaşlı Gordon'la anlaşma yapmadan çok önce, benim bilgim dışında, sahip oldukları şirketler aracılığıyla GordonBank hisseleri satın alıyorlardı, ancak bu şirketlerin Lykaiosos veya Kostanidises ile doğrudan bir bağlantısı yoktu."

"Aile reisini aldatıyorlardı."

"Aynen öyle. Sen ve ben Hamptons'tan döndüğümüz gün, kardeşlerimle öğle yemeği yerken, gerçeği itiraf ettiler. Hisselerin çoğunluğuna ve dolayısıyla GordonBank'ın kontrolüne sahip olmak için sadece yüzde birimiz kalmıştı."

"Ama Bay Gordon'un hisseleri sizinkinden daha fazla değil miydi?"

"Hayır, yüzde yirmi beş hissesi vardı ve bu da onu başlangıçta çoğunluk hissedarı yapıyordu. Bizimki gibi şirketlerde, hisse sayısı çeşitli yatırımcılar arasında, hatta daha küçük şirketler arasında çok dağınık olur. Odin ve Christos'un yaptığı şey sabırlı bir oyundu. İhtiyacımız olan miktara ulaşana kadar küçük hisseler satın aldılar. Ama dediğim gibi, yüzde birimiz eksikti. Ares ve ben bu sorunu çözmek için New Orleans'a gittik."

"Ve şimdi toplam rakamı aldınız mı?" "Aldık."

Yine başımı sallıyorum. "Bu yine de hiçbir şeyi değiştirmmez." "Nasıl yani?"

"İlişkimizin başından beri seks üzerine olduğunu biliyorum ve bunu kendime sürekli söyledim, ama sen benim her şeyimde ilk oldun ve aşık olmaktan kendimi alamadım."

"Madison."

Ayağa kalkıp odanın diğer tarafına geçiyorum. Ona bu kadar yakın olup da ona dokunamamak acı verici. "O kızın dediği gibi biri değilim ve şimdi sakinleştiğimde, hakaret edildiğimde gülen o insanların hiçbir önemi olmadığını anlıyorum; hiçbirisi hayatımda bir ağırlığı yok. Sonuçta benim için önemli olan ailem: yeğenlerim, annem ve kız kardeşim."

Onun bakışlarından kaçınıyorum çünkü bir an için gözlerinde acı gördüğümü sanıyorum ve bu benim dayanabileceğimden fazla. "O Celine denen kıza karşı artık bir bağlılığın olmasa da, başından beri bana dürüst davranmadın. Senin özgür olduğunu sanmıştım, yoksa asla ilişkiye girmezdik."

"Benim kafamda, ben boşum. O küçük yılanı hiç görmedim, ona dokunmadım. Onun yasal vasisi aracılığıyla imzalanmış bir sözleşmeden başka bir şeyimiz yoktu." "Yasal geçerliliği var mı?"

"Elbette kimse onu evlenmeye zorlayamazdı, ama eminim ki kız, büyükbabasının söylediği her şeyi yapardı."

Pencereye gidip geceye bakıyorum. Tamamen kafam karışmış durumda. Onun açıklamaları hiçbir şeyi netleştirmiyor.

"Başlangıçta beni aldatmak niyetinde olmadığını düşünüyorum, ama yine de yaptın. Ya da belki de kendimi kandırdım. Sana aşık olmamam gerektiğini biliyordum, ama yine de oldu."

"Bana bak, Madison." Ayağa kalkıyor ama mesafesini koruyor.

"Kuzenlerin hisseleri satın almasaydı ne olurdu?"

Büyükbabana verdiğin sözü bozmuş olur muydun?"

"Bunu bana birkaç ay önce sorsaydın, büyükbabama verdiğim sözü hiçbir şeyin bozamayacağını söylerdim."

"Peki ya şimdi?"

"Bunu bana sorman gerekiyorsa, cevabı duymaya henüz hazır değilsin demektir."

Güçlü kalmaya çalışıyorum, ama ağlamaya başlıyorum ve onun önünde bu kadar kırılgan hissettiğim için kendime kızıyorum.

Zeus yaklaşır, ama ben bir hareketle onu durdururum. "Yapma. Şu anda seni seviyorum, ama aynı zamanda senden nefret ediyorum. Güvenmek konusunda iyi değilim ve senin için gardımı indirdim, bu da kendimi ne kadar senin ellerine teslim ettiğimi görmemi sağladı."

"İncindiğini biliyorum ve sana gerçeği söylemememin yanlış olduğunu kabul ediyorum. Kibirliydim ve konuşmadan önce kayıp hisselerin sorununu çözmenin daha iyi olacağını düşündüm, ama bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez. Seni istiyorum."

"Delirdin mi? Her şeyi yoluna koysak bile, sen bir bankacısın. Tüm çalışanların benim ne yaptığımı duydu... kulüpte *yaptığımı*. Söylenti yayılırsa, magazin manşetlerine çıkarız."

"Kayıtları izledim. Sana gülen herkes kovulacak. Söylentiler umurumda değil, ama bil diye söylüyorum, benim şirketlerimde çalışan herkes işe alınmadan önce gizlilik anlaşması imzalar. Bu ğleden sonra olanlar basına sızarsa, imajın herhangi bir şekilde lekelenirse, o lanet dedikoducunun peşine o kadar kararlı bir şekilde düşerim ki, haberi sattığı medya kuruluşundan alacağı para sözleşme cezası için yetmez."

"İnsanların benim hakkımda ne düşündüğünden korkmuyorum." "yle mi?"

"Hayır. Yeğenlerimin güvenliği ve refahı söz konusu olsaydı, yine aynısını yapardım."

"O zaman neden hala benden nefret ediyor gibi görünüyorsun?"

"Senden nefret etmiyorum, sadece incindim. Birlikteyken, isteksiz de olsa, kendimi Sindirella gibi hissediyordum. O kız beni gerçeğe geri döndürdü. Ben asla senin dünyana ait olamayacağım. İlişkimizi burada bitirmemiz daha iyi."

"Vazgeçiyor musun?"

"Birkaç ay içinde zaten öyle olacaktı."

"Bunu bilemezsin Madison. Kimse geleceği tahmin edemez. Birkaç ay önce, hayatımı tamamen intikama odaklanmış bir şekilde yaşıyordum, sonra sen geldin."

"Artık bunu istemiyorum." "Bir sözleşmemiz var."

"Ne?"

"Sözleşmeyi feshetmemiz için ısrar ettim, ama senin bir güvenlik ağına ihtiyaın vardı."

Bana olan şüphelerin artık benim silahım."

"Beni sözleşmeyi yerine getirmeye zorlayacak mısın?"

"Bundan bir an bile şüphe etme. Seni benimle seks yapmaya asla zorlamayacağım, ama sen karar verdiğin için hayatımdan öylece kaybolamazsın. İstediğim şeyden vazgeçmem Madison, ve ben seni istiyorum. Sen bana korkuyla değil, artık birlikte olamayacağımıza beni ikna edecek şekilde baktığında pes edeceğim, çünkü sen beni sevmiyorsun."

Zeus

KONUŞMA



Duygularla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Duygularla az çok iyi başa çıkabiliyorum, ama şu anda hissettiğim şeyle ne yapacağımı bilmiyorum. Sanki göğsüm defalarca bıçaklanmış ve yanıyormuş gibi bir his.

Hayır. Bu *acı*.

Öfkeli, kontrol edilemez bir acı, sanki bir şey tarafından parçalanıyormuşum gibi.

Affetmekte pek iyi değilim, kendimi de dahil, ama onu geri kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Madison'ın evinden ayrıldıktan sonra, oraya gitmek istemememe rağmen doğrudan *SIN'e* gidiyorum. Ares beni aradı ve konuşmamız gerektiğini, söyleyeceklerinin ciddi olduğunu ve sadece yüz yüze konuşabileceğimizi söyledi.

Oraya vardığımda, sadece o değil, Hades, Dionysus ve Odin de oradaydı. "O nasıl?" diye sordu Ares.

"Bunu konuşmak istemiyorum. Herkesin burada olmasını gerektirecek kadar ciddi ne var?"

"Konuşmanın güvenli olduğundan emin misin?" diye sordu Odin.

"Evet," diye cevapladı Ares. "Gizliliği korumamız gerektiği için, ofiste her gün dinleme cihazı taraması yapılıyor."

Herkes oturduktan sonra, "Biri bana neler olduğunu açıklayabilir mi? Başım çok ağrıyor ve bir an önce eve gitmek istiyorum" dedim.

Kulübe giderken, Clark bana Madison'ın kurbanı olduğu skandala gülen çalışanların isimlerini verdikten sonra, sekreterim de dahil olmak üzere herkesi insan kaynakları departmanına göndermesini emrettim. Yıllardır benimle çalışan o, herkesten daha fazla

bu kadar cadaloz olmamalıydı. Orada bulunanlar Madison'ın benim kız arkadaşım olduğunu biliyorlardı ve ona bu şekilde saygısızlık etmek affedilemez.

"Adriel öldü," diye cevapladı

Ares. "Koreograf mı?"

O da başını sallar. "Polis cesedini buldu. Teyzesi haber verdi, o da benim çalışmam olduğunu bildiği için beni aradı."

"Çalışmanın için üzuldüm, ama bunun benimle ne ilgisi var?" "Saldırıya uğrayıp öldürüldüğü *sanılıyor*, Zeus."

"Hâlâ anlamıyorum."

"Ares öğrendiği anda beni aradı," diye araya girer Odin. "Cep telefonu kayıtlarını kontrol etmek için mahkeme emri gerektirmeyen *özel* yöntemlerim var ve ilginç bazı keşifler yaptım."

"Anladım. Onun telefonunu hackledin. Peki ne buldun?"

"Madison'ın burada çalıştığını yaşlı Gordon'a söyleyen oydu. Son günlerde Emerson'un özel hattına ondan birkaç arama geldi."

"Bundan emin misin?"

"Evet, eminim," diye cevapladı kuzenim.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Yaşlı adam, izlerini örtbas etmeye çalışıyor," diyor Hades.

"Sadece bu da değil," diye Dionysus yaklaşır, "izlerini örtmek için her şeyi yapabileceğini gösteriyor."

"Sonunda, elma ağacından uzağa düşmedi," diyor Ares. "Lanet olası Adrian ve babası aynı hamurdan yapılmışlar. Merak ediyorum: skandalı önlemek için cinayet bile işleyebilecek biri — Adriel'in sırrı açığa çıkarmasından endişe duyduğunu varsayarsak — kimliğinin ortaya çıkmasını önlemek için başka neler yapabilir?"

Odin sessizce bana bakıyor ve artık onun Emerson Gordon hakkında hepimizden daha fazla şey bildiğinden eminim.

"Madison'a bakması için korumalar atamam gerek," diyorum.

"Evet, en iyisi bu, ve her ihtimale karşı, kız kardeşini izlemesi için birini hastaneye göndereceğim," diye ekliyor Ares.

Kardeşlerimin hepsi, ayrıntıları anlatmamış olmama rağmen, Brooklyn'in durumunu biliyor.

"Neden bana şimdi her şeyi anlatmıyorsun?" diye kuzenime soruyorum ve o, neden bahsettiğimi bildiğini saklamaya bile çalışmıyor.

"En fazla birkaç hafta içinde tüm cevapları alacaksın. Şimdi gitmem gerek."

"Git

." O gittikten sonra Hades, "Ne hakkında konuşuyordunuz?" diye sorar.

"Henüz bilmiyorum, ama sanırım annemizin geçmişiyle ilgili

"Cevap vereceğini düşünmemiştim. Seninle konuşmak istediğim son kişi olduğunu bili



"Cevap vereceğini sanmıyordum. Senin konuşmak isteyeceğin son kişi olduğumu biliyorum."

"Hayır, yanılıyorsun. Tam tersine, senin yanımda olmanı o kadar çok istiyorum ki, mesafemi korumam gerekiyor."

"Seni beni görmeye zorlamayacağım Madison, ama bu bizim sonumuz anlamına geliyorsa sözleşmeden vazgeçmeyeceğim."

O sessiz kalır ve ben de bu konuda geri adım atmaya karar veririm.

"Bir şey oldu. Yüz yüze konuşmayı tercih ederim, ama zamanınıza saygı duyacağım. Ancak, bana ne söylerseniz söyleyin, sizi korumaktan vazgeçmeyeceğim."

"Beni korumak mı? Ne demek istiyorsun?"

"Adriel öldürüldü."

"Aman Tanrım! Ne oldu?"

"Gözyaşlarını sakla, Madison. Onu yaşlı Gordon'la ilişkilendirmeyi başardık. Senin kulüpte dans ettiğini ifşa edenin o olduğunu düşünüyoruz." "Emin misin? Ama bunu neden yapsın ki?"

"Benim tahminim para."

"O benim arkadaşım olduğunu söylemişti, Zeus. Nasıl yapabilir?"

"Para işin içine girince dostluklar sınanır, bebeğim. Ama benim endişelendiğim bu değil. Bana kalırsa, cehennemde yanabilir, umarım oraya gönderilmiştir. Sorun, ölümünün koşulları. O öldürüldü, bu da düşmanımın sandığımdan çok daha kötü olduğu anlamına geliyor. Bundan sonra, evinin önünde bir araba bekleyecek. Ne sen ne de Eleanor, tek başına ya da bebeklerle,

eşlik eden biri olmadan dışarı çıkmamalısınız. Ayrıca Brooklyn'e hastanede bakması için korumalar görevlendirdim."

Şaşırtıcı bir şekilde, itiraz etmedi. "Bunun gerekli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet, gerekli. Seni kaybetme riskini göze alamam, Madison. Şu anda ne kadar inkar etsen de, sen benimsin."

"Pazar günü ikizlerin partisi olacak. Sen ve Joseph... şey... davetlisiniz."

"Bundan emin misin?"

"Evet, hoş geldin. Seni bu kadar yakınımda tutmanın güvenli olup olmadığını bilmiyorum, ama annemin de hatırlattığı gibi, ben hiç korkak biri olmadım."

"Hayır, değilsin Madison. Sen tanıdığım en dirençli kadınsın."

Benim kadınım.

Madison

KONUŞMA



Çocukların partisinde her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için ileri geri yürüyerek sakın davranmaya çalışıyorum, ama içimde kalbim deli gibi çarpıyor. Zeus, Larry'nin park ettiğini söyleyen bir mesaj gönderdi.

Dünyam altüst olmadan önce, ikizlerin doğum günü partisini düzenlemesi için bir şirket tutmuştum ve şimdi tüm oturma odası kırmızı palyaçolarla süslenmiş durumda. Eğlenceci birazdan gelecek ve Silas ile Soraya palyaçoları çok sevdikleri için küçük misafirlerin korkmamalarını diliyorum.

Mahalleden birkaç bebek daha geldi, anneleri Eleanor ikizleri gezdirirken onlarla arkadaş olmuştu. Yani beyaz kıyafetleri içinde çok güzel görünen yeğenlerimin yanı sıra, yarım düzine kadar küçük çocuk daha var.

Bugün, sanki önemli bir gün olacağını biliyormuş gibi, Silas ilk adımlarını attı. Ancak Soraya, yerden kalkmaya pek istekli görünmüyor ve sadece emekleyerek kardeşini takip ediyor.

Bazı bebeklerin bir yaşından önce yürümeye başladığını okudum, ama doktorlar herkesin kendi zamanı olduğunu söylüyor. Endişelenmek için bir neden yok.

Keşke Brooklyn da burada olsaydı. Doktor bugün bana onun ilerleme kaydettiğini düşündüğünü söyledi, ama onu ziyaret ettiğimde herhangi bir fark görmüyorum.

Doktor Athanasios onu komadan çıkarmaya çok kararlı görünüyor ve geçen gün onu *tuhaf bir şekilde* ona bakarken yakaladım. Korkutucu bir tuhaflık değil, bir erkeğin istediği kadına bakış şekli gibi, ki bu çılgınca görünüyor, çünkü kız kardeşimin yakın zamanda uyanma ihtimali yok.

Kapı zili çalıyor ve aptal kalbim hızla atıyor. "O geldi," diyorum Eleanor'a. "Sanırım öyle. Onu içeri alayım mı?"

"Hayır. Ben hallederim."

Nemli ellerimi pembe elbisemin eteğiyle kuruluyorum ve elimden geldiğince dengeli bir şekilde yürüyorum, ama kapıyı açıp onunla yüz yüze geldiğimde, bu adama karşı asla bağışık olamayacağımı anlıyorum.

Ne olursa olsun, Zeus her zaman hayatımın aşkı olacak. "Merhaba," diyorum, neredeyse sesim çıkmıyor.

"Selam." Gözleri, benim ona baktığım açgözlülükle beni yutuyor ve bu açlığı okumak çok kolay, çünkü benim açlığımın bir yansımasından başka bir şey değil.

"Bu Joseph," diyor ve kucagında tuttuğu çocuğu bana gösteriyor.

Küçük çocuk çok güzel, Silas'tan biraz daha büyük, ama onunla konuşmak için yaklaştığımda Zeus'un boynuna sarılıp benden saklanıyor.

"Çok sosyal bir çocuk değil."

"Amcana mı çekmişsin?" kendimi tutamadan soruyorum. "Sana karşı hiç antisosyal davranmadım."

Yüzümün kızardığını hissediyorum. "Beni uzaklaştırmamanın nedeni, küçüklerin önünde konuşulacak bir konu değil."

Farkına varmadan, bana yaklaşıyor ve boş kolunu belime doluyor.

Beni dudaklarımdan değil, alnımdan öper ve dudaklarının tenimde kaldığı süre ve sırtıma sarılması beni ağlatır.

Zeus, ne kadar karşı koyarsam koyayım, hayatımın bir parçası.

Ayrıldığımızda, gözyaşlı gözlerimi görüyor.

"Bunun için gelmedim," diyor.

"Sanırım bu aralar çok hassasım. Gel, içeri gir. İçeride daha fazla çocuk var."

Herkesin toplandığı odaya vardığımızda, çocuklarını getiren anneler ve dadılar konuşmayı keserler ve bunun nedenini anlamam birkaç saniye sürer. Hepsi ona hayran hayran bakıyorlar.

Kıskançlıktan deliye dönmüş bir şekilde duruşumu sertleştiriyorum, ama nezaketi bozmamaya çalışarak onu herkese tanıtıyorum — tabii ki, çünkü isimlerini tek tek söylemem mümkün değil.

"Bekar bir baba mı?" diye soruyor küstah olanlardan biri.

"Hayır. Ben Madison'ın erkek arkadaşım ve bu da yeğenim Joseph."

Silas ve Soraya'yı aramak için uzaklaşırken yüzlerinde hayal kırıklığını görebiliyorsunuz.

Koridora vardığımızda, ona dönüp soruyorum: "Neden öyle dedin?"

"Çünkü sen benimsin."

"Dün, bana sözleşmem olduğunu söyledin."

"*Şeker bebek* ya da kız arkadaş, etiketi sen seç Madison, ama aramızdaki her ne varsa bittiğinden emin olana kadar hayatından çıkmayacağım."

Eleanor yaklaşır ve Zeus'a her zamankinden daha soğuk bir şekilde selam verdikten sonra Joseph'le konuşur. Sürpriz bir şekilde, küçük çocuk kendini onun kollarına atar.

"Onu ikizleri görmeye götürebilir miyim?" diye

sorar. "Evet, götürebilirsin," diye cevaplar Zeus.

O gittikten sonra, birbirimize bakarak hareketsiz kalırız. "Beni incittin," derim.

O konuşmadan, Silas ortaya çıkar ve bize doğru yürür. Onu görünce "Euuuuusssss!" diye bağırır.

"Merhaba, koca adam. Demek şimdiden koşmaya başladın, ha?" Eğilir ve yeğenim sarhoş gibi sendeleyerek yürür. Zeus'a ulaştığında durur.

"Bugün başladı," diyorum.

"Peki ya Soraya?" "Henüz başlamadı."

Sanki onun hakkında konuştuğumuzu biliyormuş gibi, köşeden emekleyerek çıkar. Eleanor hemen arkasında, Joseph'in elinden tutmuş, Joseph yeğenimden çok daha sağlam adımlarla yürüyor.

Zeus elini uzatır ve bizim için sürpriz bir şekilde, dünyadaki en büyük zorlukla, duvara yaslanarak ayağa kalkar. Ayağa kalktığında, üçümüz de bekleyiş içindeyiz.

Duvarдан ayrılır ve yürümeye kalkar. Sendeler, ben nefesimi tutarım ama beklerim.

Ve sonra, küçük kızım ilk adımlarını atar, ama bana gelmek yerine Zeus'a gider.

"Zeus amcasına doğru yürüdün, canım!" diye övüyorum ve yanağına öpücük konduruyorum.

Joseph, yeni arkadaşının zaferinden memnunmuş gibi ellerini çırpıyor ve Eleanor gözyaşlarını siliyor, çünkü annem her şey için ağlar.

"Bana geldi," diyor Yunanlım gururla ve ben istemeden gülümsüyorum, çünkü böylesine güçlü bir adamın küçük bir kız için erimesi çok sevimli.

kız

için "Evet, sana," diyorum, ona bakarak.

erim Bana bakar, yeğenlerim kollarında korunaklı bir şekilde dururken,

esi

çok

sevi

mli.

yüz hatları değişir.

Artık gülümsemiyor. "Ne

oldu?" diye soruyorum.

"Seni seviyorum, Madison. Seninle tanışana kadar sevgiye muktedir olduğumu bile bilmiyordum. Seni seviyorum ve bu geçmeyecek. Geçmesini de istemiyorum."

Zeus

KONUŞMA



Bunları söylemeyi planlamamıştım.

Hayatımda ilk kez kız arkadaşıma onu sevdiğimi, üç küçük çocuk ve annesinin huzurunda, bir çocuk partisi ortasında söylemeyi kesinlikle planlamamıştım. Ancak, sözler ağzımdan çıktıktan sonra, New Orleans'tan döndüğümünden beri ne kadar duygusal bir rollercoaster yaşadığımı nihayet anlamış olmak çok büyük bir rahatlama oldu.

Gözümün ucuyla Eleanor'un Joseph'le birlikte uzaklaştığını, ikizleri bizimle bıraktığını fark ettim.

"Beni geri kazanmak için bunu söylemene gerek yok." Beklediğim cevap bu değildi.

Gerçekten bunu yapacağıma mı inanıyor? Onu yatağıma atmak için duygularımı taklit edeceğime mi?

Belki de, birlikte geçirdiğimiz onca zamana rağmen, hala benim bir alçak olduğumu düşünüyor?

Ona bakmadan kalkıyorum ve ikizlerle el ele tutuşarak uzaklaşıyorum.

Telefonum çalıyor ve Dionysus olduğunu biliyorum. Buraya gelip benimle buluşacak çünkü, Madison'ın haklı olarak belirttiği gibi, yeğenim pek sosyal olmadığı gibi, oyun oynamaya olan hevesinin de bir son kullanma tarihi var.

"Onu ne zaman almaya gelmemi istersin?" diye soruyor telefona cevap verdiğimde.

"Gelmen gerek yok. Onu biraz oynatacağım, sonra sana getireceğim."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet," diye yalan söylüyorum. Telefonu kapatıp, ellerimi bırakmış olan ikizleri takip ediyorum.

İlk adımlarını atmayı başardığı için çok heyecanlı olan Soraya, artık yerinde duramıyor.

Çevremdeki ortamı gözlemliyorum: anneler, dadılar ve çocuklar —ve birkaç yıl sonra çocuklarımın doğum günlerini kutladığımı hayal ediyorum.

Madison'ın görüntüsü aklıma geliyor, ona ya da geleceğe dair düşünmek istemememe rağmen. Evet, Gordon'la olan durumumu saklamakla büyük bir hata yaptım, ama işleri düzeltmek sadece bana bağlı değil. O yetişkin bir kadın ve risk almaya cesaretini bulmak zorunda.

Bir saat sonra, "Happy Birthday" şarkısını söyledikten sonra, ayrılmaya hazırlanıyorum.

Joseph kucağında uyuyor ve orada bulunan bazı kişilere selam verdikten ve Eleanor ile konuştuktan sonra, onu kucağında tutarak kalkıp Madison'ı aramaya gidiyorum.

O, iki annenin arasında oturuyor, Silas da kollarında, o da uyuyor. "Gidiyorum," diyorum.

Bana bir şey söylemek istermiş gibi bakıyor, ama sonra sadece başını sallayarak onaylıyor. Benimle birlikte kapıya kadar gelmek için ayağa bile kalkmaması, içimi kemiriyor. Arkama bakmadan ayrılıyorum.

Belki de yanılıyorum. Bana karşı hissettiğini iddia ettiği tutku, sadece *tutkuydu*. Fiziksel çekiciliğin daha sevimli bir adı.



Yeğenimi babasına bıraktıktan sonra doğruca eve gidiyorum. Onunla tanışmadan önce, normalde hafta sonları bile çalışırdım, ama bugün sadece unutmak istiyorum.

Ya da düşünmemek. Bu daha doğru bir ifade.

Bu yüzden daireme varır varmaz ayakkabılarımı, çoraplarımı ve gömleğimi çıkarırım ve kendime bolca viski doldurduktan sonra, penthouse'umun oturma odasından başlayan fırtınayı izlemek için otururum.

Madison buraya geldiğinde, manzarayı sevdiğini söyleyerek dışarı çıkar.

Bu mülkü satın almamın tek nedeni, avukatlarımdan birinin tavsiyesi üzerine iyi bir yatırım olmasıydı.

Aslında, yirmi milyon dolar ödedikten sadece birkaç yıl sonra, değeri iki katından fazla arttı. Ama benim için hiçbir zaman bundan daha fazlası olmadı: bir mülk. Ancak Madison sayesinde, daha önce gözden kaçırdığım ayrıntıları fark etmeye başladım.

Şu anda, durmaksızın yağan yağmurun cam kapıya çarpmasını izlemek ne kadar keyifli.

Kalkıp, göğsüme çarpan ıslak rüzgarı umursamadan kapıyı açıyorum.

Ve yağmurun sesi yüzünden kapı ziline çaldığını neredeyse duymuyorum.

Cevap vermekte tereddüt ediyorum, çünkü bu sadece korumalardan biri olabilir. Onların gelmesi nadirdir ve ben de bugün için onları çoktan uğurladım, bu yüzden kapıya gitmeden önce telefonumu kontrol edip acil bir mesaj var mı diye bakıyorum.

Yok, ama sonra interkom çalıyor. Mutfağa gidiyorum.

"İyi akşamlar, Bay Kostanidis. Bayan Foster az önce geldi."

Telefonu kapatıp yavaşça oturma odasına yürüyorum. Kapıcı her zaman onu yukarı çıkarmaya izin veriyor. Hatta dairenin kapısını açan şifreyi bile biliyor.

Sanki benim karar vermemi bekliyormuş gibi, tekrar zili çalmıyor ya da kapıyı kendisi açmıyor.

Kapı koluna dokunduğumda kalbim hızla atmaya başlar ve kendimi sakinleştirmeye çalışırım.

Birbirimizi görmek için iyi bir zaman değil. Son birkaç gündür doğama aykırı davranarak onun alanına saygı gösteriyorum, oysa tek istediğim, ikimizin artık ayrı yolları olmadığını ona ikna etmek için tüm silahlarımı, *her* türlü silahı, baştan çıkarmayı da dahil, kullanmak.

Sonunda yüz yüze geldiğimizde, biraz endişeli bir şekilde bana bakıyor.

Giysileri ve saçlarında yağmur damlaları var. Madison, samimi anlarımızda bile bana karşı her zaman gösterdiği huysuzluğundan yoksun görünüyor.

Onun içinde iki kız var: yatakta istediğim her şeyi bana veren tutkulu vahşi kedi ve iyi kız, sorumlu teyze ve

kız, bana haklı olarak söylediği gibi, hayatında gerçekten önemli olanlara karşı gardını indiren kız.

İkisi de konuşmuyor ve kendime gvenemeyerek, bir yudum daha viski içtikten sonra kapıyı açık bırakıp içeri giriyorum.

İçeri girerken ayak seslerini duyuyorum.

Hala açık olan havuza açılan kapıya gidip fırtınanın kokusunu içime çekiyorum.

Bu, bedenimi ele geçiren öfkeli arzuyu kontrol etmek için yeterli değil. Hissettiğim şey sadece fiziksel bir açlık değil, onu hayatımda bulundurma ihtiyacı.

Pişman olacağım bir şey yapmadan önce dışarı çıkıyorum ve yağmurun beni ıslatmasına izin veriyorum.

Zeus

KONUŞMA



"NE YAPIYORSUN, Zeus? Yağmurdan kaç!" diye odanın içinden bağılıyor.

Viski bardağını dışarıdaki masalardan birine koyup, sırlıklam giysilerimle ona dönüyorum. "Ne istiyorsun, Madison?"

Tereddüt eder ama sonra o da yağmurun altına çıkar ve birkaç saniye içinde giydiği pembe elbise sırlıklam olur, vücuduna yapışır.

"Seni," diyor, ellerini arkasına koyup elbisesinin fermuarını açıyor. Sonra külotunu ve sütyenini çıkarıyor.

"Seninle sevişmemi istiyorsun, öyle mi?" Pantolonumu ve boxerımı çıkarıyorum, kendimi tamamen dengesiz hissediyorum ve bunu saklamaya hiç niyetim yok. "Sen de benimkini istediğin için vücudunu mu sunuyorsun? Sana bir sır vereyim: Artık sevişmek yetmiyor."

Su tenimizden aşağı akıyor, ama yine de kıpırdamıyoruz.

"Benden tam olarak ne bekliyorsun Zeus? Elimden gelen her şeyi yaptım. Seni sevdiğimi söyledim."

"Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama senin bende uyandırdığın bu çılgın duygu ve şehvet karışımı dışında, Madison, ilişkiler hakkında ise, güven olması gerektiğine hiç şüphem yok. Hayatım ve geleceğim hakkında yüzde yüz dürüst davranmayarak seninle ilgili bir hata yaptım ve bunun için senden af diliyorum, ama kendini korumaya devam ederken benimle gerçekten birlikte olmaya ikna etmemi bekliyorsan, beni pek tanıyorsun demektir."

"Buradayım."

"Her zamanki gibi bana seks teklif ediyorsun. Seni daha iyi tanımaya çalışan hep bendim. Sen benim hayatımı veya ailemi hiç tanımak istemedin."

ailemi bilmek istemedin. Geçmişimi anlatmaya başladığım gün bile, beni dinlemen için ısrar etmem gerekti."

"Aşık olmaktan korkuyordum."

"Peki ben korkmadım mı? Lanet olsun, erkek-kadın ilişkisiyle ilgili tek örneğim, babamın kafasına kurşun sıkmasıydı, çünkü karısı onu aldattığını ve en iyi arkadaşı için terk ettiğini öğrendikten sonra bile onsuz yaşayamayacağını düşünmüştü!"

Bana korkmuş bir şekilde bakıyor, ama ben de duygularımın gücü karşısında dehşete kapılmış durumdayım.

"Hareketsiz durup sana dokunmadığımda, neredeyse fiziksel bir acı hissediyorum. Tek istediğim seni bu masaya yatırıp, ikimizin de kendi adımızı unutacak kadar sert bir şekilde sevişmek, ama senin amından daha fazlasına ihtiyacım var Madison. Her şeyi istiyorum: ikimiz için bir gelecek."

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," diyor ve bu sanki bıçaklanmış gibi hissettiriyor.

Sana her şeyi verdim. Sunacak başka bir şeyim kalmadı.

Sırtımı dönüp uzaklaşıyorum.

Saniyeler sonra, kollarını bedenime doladığını hissediyorum.

"Kimseye tamamen güvenebilir miyim bilmiyorum, ama deneyeceğim, çünkü diğer seçenek sensiz kalmak ve hayatımın geri kalanında mutsuz olmak."

Ağzı, dondurucu yağmurda bile ateşli olan tenimde dolaşıyor. Elleri göğsüme, meme uçlarıma, karnıma dokunuyor ve onu durdurmam gerektiğini biliyorum, ama istemiyorum.

"Bana ne teklif ediyorsun, Madison?"

Penisimi mastürbasyon yapmaya başlar, dişleriyle sertçe ısırır, zevk ve acı arasında bir kontrast yaratır, tıpkı birbirimize karşı olduğumuz gibi.

Hissettiğimiz tüm sevgiye rağmen, ikimiz için de gardımızı indirip güvenmek kolay değil, ama bu çılgın, yoğun duyguya sırtımızı dönmek daha da berbat bir seçenek.

"Her şeyi, Zeus. Sen de aynısını yaparsan, ben de kendimi her türlü korumadan arındıracağım."

Ona dönüp onu kaldırıyorum. Testler ya da ön sevişme olmadan, amına tamamen giriyorum. "Bunu uzun zaman önce yaptığımı bilmiyor musun? Sen benim bir parçamsın, Madison. Kanımda var."

"Zeus..." diye fısıldıyor, nefes nefese, ben onun ağzını ele geçirmeden birkaç saniye önce.

Nefesim de ağırlaşır, sadece onun benden çıkarabileceği duyguların karışımından dolayı: şehvet, öfke ve aşk. Patlayıcı bir kombinasyon, tıpkı

tıpkı ikimiz gibi.

Kollarımda titriyor ve ikimiz de teslim olmuş, dünyaya karşı her zaman giydiğimiz zırhımızı atmışken, bunca zamandır kendimi ne kadar kandırdığımı anlıyorum.

"Her zaman aşktı," diyorum, kalçalarını tutup beni sertçe içine almasını sağlarken. "Asla sadece seks değildi. Vücuduna ilk kez girdiğim andan itibaren, eve geldiğimi biliyordum."

Saçımı sıkıca tutuyor. "Benimle oyun oynama."

"Asla."

Bu eylem acımasız, neredeyse delice. Öpücükler, yalamalar ve ısırıklar öfkeden tutkuya dönüşüyor.

Ellerimiz aynı anda her yerde olmak istiyor; zevk inlemeleri arasında tırnakları sırtımın etini parçalıyor.

Bu, bağlantı kurmak için çaresiz bir arayış. Sessiz bir söz, bedenlerimizle yaptığımız bir anlaşma: ne olursa olsun, birbirimizi seviyoruz ve birlikte kalacağız.

Onu dakikalarca, belki saatlerce sikiyorum ve içimdeki öfke sakinleşmiyor. O iki, üç kez boşalıyor ama ben hala durmuyorum.

"Seni seviyorum," diye tekrarlar, üzerimde yukarı aşağı hareket ederken.

"Artık sensiz bir hayat düşünemiyorum, Madison." "Sana her

şeyimi veriyorum, Zeus. Bana zarar verme."

Ona sözler verebilirdim, çünkü yarın güneşin doğacağı kadar kesin olarak, her birini yerine getirecektim, ama şu anda gerekli kelimelerim yoktu, bu yüzden bedenimin ona göstermesine izin verdim.

Kendini tamamen bana teslim etti, onunla ne istersem yapabilirim ve onu hiç bu kadar benim hissetmemiştim.

Onun bedeninden ayrılmadan eve girip odama gidiyorum.

Onu yatağa yatırıp bacaklarını omuzlarıma kaldırıyorum. "Gözlerini aç."

Gözlerini açıyor ve o yeşil derinliklerde gördüğüm teslimiyet, Madison'ın benim için tek kişi olduğunu ve her zaman öyle kalacağını bana garanti ediyor.

Sıkı amına girip çıkarken klitorisini parmağımla okşuyorum. Bu pozisyon beni çıldırtıyor çünkü çok derine girebiliyorum ve her itişte yüksek sesle inliyorum.

Başparmağım hiç durmadan onun zevk noktasını saldırıyor ve diğer elimle, dokunabileceğim tek vücut parçasını okşuyorum. "

Kıçını sikeceğim. Senin her parçanda olmak istiyorum. Seni her yerinden doldurmak istiyorum."

İnliyor ve amı kasılıyor.

"Beni burada hayal ederek azıyor musun?" Başparmağımı hafifçe sokuyorum, benim için genişletiyorum.

"Seni istiyorum, ne olursa olsun. Her yerde. Ben seninim, Zeus."

Ondan çıkıp onu ellerinin ve dizlerinin üzerine yerleştiriyorum. Sert kıçını ısırp bal ile ıslanmış cinsel organını emiyorum. Yüzüstü dönüyor ve ben onun uyarılmasının bir kısmını toplayıp, dokunulmamış açıklığına yayıyorum.

Bacaklarının arasına girerim ve yavaşça tekrar onu sikerim, derine girerim, ama acele etmeden, aynı zamanda parmağımı bakire deliğine sokarım.

Beni amı ve kıçıyla sıkıştırır ama durmamı istemez.

Onu her yönden saldırıyorum, şimdi sikim ve iki parmağımla onu alırken, diğer elim sert klitorisine ulaşıyor.

O hareket ediyor ve ben kendimi onun vücuduna boşaltmamak için çok konsantre olmam gerekiyor.

O tekrar boşaldığında, yan yatıp onu da yanıma alıyorum. Amından çıkıp sikimin başını kıçına yerleştiriyorum.

Boynunu ve kulağını ısııyorum, o da kedi gibi mırlıyor, ama içeri girmeye başladığımda nefesi hızlanıyor.

"Bunu çok lezzetli hale getireceğim, Madison. Seni buraya sikimi almaya bağımlı hale getireceğim. Hala o güzel kıçınla beni süreceksin."

Serbest bacağına kaldırıp ön kolumla sıkıştırıyorum ve klitorisini mastürbasyon yapıyorum. Santimetre santimetre içeri girmeye devam ediyorum. O inliyor ama geri itiyor.

"Beni deli ediyorsun kadın," diyorum, kulak memesini yalarken.

Yeterince gevşediğini hissettiğimde, testislerime kadar tamamen içeri giriyorum. Kollarımdan biri vücudunun altında ve o da onu sertçe ısıyor.

"Tamamen içindeyim, seksi kadın."

Elim klitorisinde zevk ve acı arasındaki dengeyi bulmaya çalışırken o inliyor.

"Ne lezzetli bir kış, aşkım."

"Bana daha fazlasını göster. Ben halledebilirim."

Klitorisini sıkarken aynı anda hafifçe ileri geri itmeye başlıyorum.

O beni sıkmaya başladığında ikimiz de yüksek sesle inliyoruz, ama onun inlemelerinde bir parça acı var.

"Kuknundaki elime odaklan. Ne kadar direnirsen, o kadar acır."

Daha önce ısırđıđı kolumu yalamaya başlar ve ben onun vücutunun içinde kendimi daha da büyütürüm.

"Durmamı istiyorsan, şimdi tam zamanı, aşkım."

Hiçbir şey söylemez, ama elimi alır, dudaklarına götürür ve benim sikimi emdiği gibi başparmağımı emmeye başlar.

"Madison..."

"Beni tamamen senin yap."

Çenem sıkıdır, kendimi yavaşça, benim standartlarıma göre çok yavaş bir sikiş yapmaya zorladığım kararlılığım böyledir.

Tek seferde çekip çıkmaya çalışıyorum ve biraz daha şiddetle geri dönüyorum. O çığlık atıyor ama beni karşılamak için vücutunu kaldırıyor.

"şimdi seni daha sert sikmeliyim. İçine boşalmak istiyorum."

"Aman Tanrım."

Hızımı giderek artırmaya başladığımda, ona istediğim gibi gevşediğini hissediyorum ve kendi meme uçlarını çekerken, tamamen bana ait olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini söylediğini görünce neredeyse çıldırıyorum.

Onun duvarları arasında sıkışmış, aramızdaki son engeli yıkmış gibi hissetmek beni yörüngemden fırlatıyor.

Onu durmaksızın sikerken, her kasının üzerimde gerildiğini, sikimi sıvazladığını hissediyorum.

"Boşalacağım," diyor ve ben başparmağımla işaret parmağım arasında klitorisini sıkıştırıyorum.

Artık sakın olmak yok, istesem bile, bu yüzden bacağını neredeyse sınırına kadar kaldırıp, acımasızca onu sikiyorum.

Onun boşaldığını hissedene kadar kendimi tutabiliyorum, sonra yoğun bir orgazmla kendimi serbest bırakıyorum ve onu spermimle dolduruyorum.

Yavaşça içinden çıkıp onu sırt üstü yatırıyorum ve bacaklarının arasına giriyorum. "Sana deli oluyorum Madison. Aşk bile bunu açıklamaya yetmez."

"Ben de sana deli oluyorum ve artık korkmuyorum. Her şeyi istiyorum."

Madison

KONUŞMA



Ertesi sabah

"TATLIM, seni korkutmak istemem ama sosyal hizmet uzmanı aradı," dedi annem, telefonu açar açmaz.

"Ne?" Yeni uyanmıştım ve onu doğru anlamadığımı düşündüm. "Bayan Mirtes Prates aradı, buraya geleceğini söyledi."

Bu beni hemen uyandırdı ve yataktan fırladım. "Ne istediğini söyledi mi?"

"Madison..."

"Anne, beni korkutuyorsun."

"Bir dedikodu dergisinde senin bir telekız olduğun yazılmış."

"Aman Tanrım!"

"Madison, ne oldu?" diye sorar Zeus ve aynı anda telefonu çalmaya başlar.

"Bir dakika," derim ve el hareketiyle onu durdururum. "Anne, mümkün olduğunca çabuk oraya geleceğim. Bay Rimes'ı ara. Ona bizimle orada buluşmasını istediğimi söyle."

Cihazı kapatıyorum ve o kadar gerginim ki kıyafetlerimi bulamıyorum.

Zeus birkaç saniye sonra telefon görüşmesini bitirir. "Her şeyi biliyorum," der.

"Yani doğru mu?"

"Evet, doğru. Ares az önce beni aradı. Odin dedikodunun kaynağını bile bulmuş."

"Odin senin kuzenin mi?"

"Evet. Ve saklanmaya bile tenezzül etmedi." "O mu?"

"Celine bir röportaj vermiş ve bu yalanları uydurmuş."

"Onun yüzünden yeğenlerimin velayetini kaybedersem, onu öldürürüm Zeus."

"Çocukların velayetini kaybetmeyeceksin. Bir planım var."

"Plan mı?"

O dolaba doğru yürür, ben de peşinden giderim. Kasayı açıp içinden bir kutu çıkardığını görürüm. İçindekileri bana gösterdiğinde ağzım açılır ve bir daha kapanmaz.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Giyinmeyi bitir. Yolda sana açıklayacağım." "Avukat, istediğim gibi annemin evine gidecek mi?"

"Ares, her ihtimale karşı şirketimizin hukuk ekibinden birini arıyor. Aile mahkemesi uzmanı birini bulmamız pek olası değil, ama seçme şansımız yok."

Beş dakika sonra giyinip arabaya binip evime doğru yola çıktık.

"Onu yakıp kül edeceğim Zeus. Celine kiminle uğraştığını bilmiyor. Ailemi korumak için yapmayacağım şey yok."

"Öfkeni kontrol etmeyi öğren, Madison. Aceleyle yapılan hiçbir şeyin değeri yoktur. Durumu tersine çevireceğiz, ama doğru zamanda. Şimdi, sosyal hizmet görevlisinden kurtulmaya odaklanmalıyız."

"Planın nedir?"

"Bundan sonra, tüm dünya için nişanlıyız," diyor, dünyadaki en büyük sakinlikle.

"Delirdin mi sen?"

"Kulüpte ne yaptığınıza dair hiçbir kanıtları yok, hatta orada dans ettiğinize dair bile. Telefon yok, hatırladın mı? Hepsi sadece dedikodu. Ama Ares'in dediği gibi, beni izleyen biri - çünkü bunun bana yönelik olduğundan hiç şüphem yok - bizim oradan birlikte çıktığımızı görmüş olabilir, ki bu da çıkıyorsak gayet doğal olur."

"Anlıyorum ve bu iyi bir plan gibi görünüyor. Ama neden nişanlanmamız gerekiyor?"

"Flörtler kolayca bitebilir, ama nişanlar nadiren biter. Hiçbir kadınla ilişkiyi kamuoyuna açıklamadım ve seninle evleneceğimi duyurduğumda, herkes buna inanacaktır. Bundan sonra hiçbir yargıç dedikoduları ciddiye almayacaktır."

. Yakında evlilik yemini edecek bir çift olarak, Soraya ve Silas'ı yetiştirmek için fazlasıyla yeterliyiz."

Kulağa çılgınca gelse de, Zeus Kostanidis'in benimle evleneceğine kimsenin inanmayacağını söyleyen bir ses olsa da, onun planı son derece mantıklı.

Düşündüklerimi kelimelere dökmeden, trafik ışıklarında durur ve birkaç dakika önce evinde bana gösterdiği kutuyu açar. Grand Canyon büyüklüğünde bir elmasla süslenmiş yüzüğü çıkarır ve parmağıma takar.

"Vay canına, her şeyi düşünmüşsün."

Yüzük biraz sıkıyor ve sanırım o da fark etti. "Daha sonra ayarlayabilirim."

"Gerek yok. Uzun süre takmayacağım. Bu karışıklık bitene kadar." Mücevheri merakla inceliyorum. "Kimin?"

Yüzü sertleşir. "Annemindi. Babam evlendiklerinde ona vermişti. Üzgünüm, ama elinde nişan yüzüğü olarak ikna edici olacak başka bir yüzük yoktu."

"Kullanmamın sakıncası var mı?"

O, yola odaklanarak önüne bakıyor. "Takınmam mı? O kadına ait bir şeyi parmağına takmak zorunda kalmak beni utandırıyor."



Evime vardığımızda, sanki bir parti veriliyormuş gibi görünüyor, çünkü Zeus'un üç kardeşi neredeyse arka arkaya arabalarından iniyorlar.

Burada ne yapıyorlar?

Eski işverenim dışında onları şahsen tanımıyorum, ama algısı olmayan biri dışında herkes onların birbirlerine çok benzediğini fark eder.

Herkes bize doğru geliyor ve endişeli olsam da, testosteron denizinde boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Ares ilk yaklaşan kişi ve yanağıma öpücük konduruyor.

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum.

"Sen benim kardeşimin kadınısın. Aile," diyor omuzlarını silkiyor.

Diğerleri kendilerini tanıttıktan sonra eve doğru yöneliyoruz. Kapıyı açtığımda, sessizlikten bebeklerin uyuduğunu anlıyorum, ama Eleanor çok gergin görünüyor ve ileri geri yürüyüp duruyor.

"Tatlım, Tanrıya şükür geldin!"

Kostanidis erkeklerini tek tek tanıştırırım ve Zeus'a yaptığı gibi, onları da tek tek öper. Aklım karışık olmasaydı, Eleanor'un samimi tavırlarına verdikleri tepkiyi komik bulurdum.

Beş dakika sonra, ona planımızı anlattık. Kostanidis'in şirket avukatı biz girer girmez geldi, ama Bay Rimes henüz gelmemişti.

"Bayan Mirtes telefonda ne dedi, anne?"

"Artık senin çocukların vasisi olamayacağının kanıtı olduğunu ve onları geçici bir eve götürmek için iki sosyal hizmet görevlisiyle birlikte geleceğini söyledi."

"Tanrım!"

"Sakin olun Bayan Foster. İşler öyle yürümüyor. Bebekleri almayacak," diyor Zeus'un avukatı, ama ben buna inanamıyorum.

Kapı zili tekrar çalınca annem kapıya gider ve dehşete kapılmış bir şekilde geri gelir. "Cadı geldi."

Zeus

KONU 46



Kapıyı açmaya gidiyorum. Aylardır Madison'ı dehşete düşüren kadını ilk gören ben olmak istiyorum.

Ne beklediğimi bilmiyorum. Belki etekli, boynuzlu ve diğer her şeyle birlikte Şeytan'ı. Ancak karşımda gördüğüm, altmış yaşlarında, zayıf, kısa saçlı ve gözlüklü bir kadın. Özel bir yanı yok.

Beni görünce şaşkınlığını gizleyemiyor. Beni tanıdığı için mi, yoksa Madison'ın yanında birinin olmasını beklemediği için mi, bilmiyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum, ifadesiz bir yüzle. "Madison Foster ile görüşmek istiyorum."

"Lütfen adınızı söyleyin, nişanlıma söyleyebileyim."

"Mirtes Prates."

Kadının arkasında, Madison'ın yeğenlerinin davasını üstlenen avukat Rimes bize doğru yürüyor.

"Geciktiğim için özür dilerim, Bay Kostanidis."

"Neler oluyor? Neden burada bu kadar çok insan var?" diye sorar kadın. sorar.

"Sizi tanıştırayım hanımefendi. Bu Dr. Rimes, nişanlının çocuk velayeti davasını yürüten avukatı." Onlara kapıyı açıyorum ve kadının zaten bariz olan rahatsızlığı, kardeşlerimi ve şirketimin avukatı Hector'u görünce daha da artıyor.

"Bebekleri görmek istiyorum," der, gerginliğini gizlemeye çalışarak. "Acele etmeyin hanımefendi," der Rimes. "Belki önce bazı sorularımızı yanıtlatabilirsiniz."

"Hiçbir şeye cevap vermek zorunda değilim. Ben devlet için çalışıyorum ve sadece devlete hesap veririm. Benim görevim çocukların refahını sağlamak. Gazetelerde çıkan haberlere göre, Bayan Foster çocukların geçici velayetini sürdüremez. Yargıca çocukların koruyucu aileye verilmesi önerisinde bulunacağım. Tabii ki, bu şimdilik kalıcı bir çözüm olmayacak, sadece geçici bir yuva olacak, ama eminim ki orada bir fahişeden daha iyi olacaklar..."

"Dikkatli olun," diye uyarıyorum. "İki avukat ve birkaç tanıgın huzurundasınız. Madison'ı gücendirin, ömür boyu ona tazminat ödemek için çalışacağınızın garantisini veriyorum."

Kapı zili tekrar çalar ve bu sefer Eleanor kapıyı açtığında, tamamen yabancı bir adam, o da avukat gibi görünüyor, ve benim de dahil olduğum herkesin sürprizine, üç polis memuru vardır.

"Ne oluyor?" diye soruyorum.

Cevap veren Rimes'tir. "Bu bayan aylardır soruşturma altındaydı. Koruyucu aileye verilmesi için önerdiği birkaç çocuk sistemden kayboldu. Bir daha onlardan haber alınamadı."

"Ne? Beni böyle bir şeyle suçlayamazsınız! Ben bir devlet memuruyum!"

Grysson olarak tanıtılan ve Rimes'in bölge savcısı olduğunu söylediği adam öne çıkar. "Hayır, siz kurumumuzun içindeki bir kansersiniz, konumunuzu aileleri ayırmak için kullanıyorsunuz. Sizin rolünüz çocukların refahını sağlamak olmalıydı, zaten ebeveynleri olmayan çocukları kalan ailelerinden almak değil." Arkasına dönüp memurlara "İşinizi yapın beyler" der.

Adamlar öne çıkar ve içlerinden biri şöyle der: "Mirtes Prates, tutuklusun. Sessiz kalma hakkın var. Söylediğin her şey mahkemede aleyhine delil olarak kullanılabilir ve kullanılacaktır. Avukat tutma hakkın var. Avukat tutacak paran yoksa, devlet sana bir avukat sağlayacaktır..."

Madison'ın kabusunun vücut bulmuş hali olan kadın tutuklanırken odadaki herkes şok içinde bakarken, kız arkadaşım yanıma gelir. Belki sırası değildir, ama gülümsüyor ve sosyal kuralları siktir et, çünkü bu dünyadaki en güzel gülümseme.

"Başardık."

"Sana kimse yeğenlerini elinden almayacağını söylemiştim."

Polis memurları, sosyal hizmet görevlisini kelepçeleyerek odadan çıkmak üzereyken Madison, "Onunla birkaç dakika konuşabilir miyim?" diye sorar.

Adamlar savcıya bakıyor, savcı da başını sallıyor. "Madison," diyor Eleanor.

"Bir dakika anne." Kelepçeli kadına yaklaşıp. "Aylarca hayatımı cehenneme çevirdin. Kız kardeşimin komada olduğunu ve aileme bakmak için elimden gelen her şeyi yaptığımı bildiğin halde, bana acımasızca davrandın, çünkü artık ikimiz de sorunun bankadaki paramın miktarı olmadığını biliyoruz, değil mi? Umarım uzun süre hapiste kalır ve bize ve diğer ailelere verdiği tüm zararların bedelini ödersin. Bana gelince, sadece on dokuz yaşında olduğum için üzülüyorum, yoksa bu gece senin düşüşünü kutlamak için bir şişe şampanya açardım."

Konuşmasını bitirdikten sonra eve girer ve ikizlerin odasına doğru yürür.

Eleanor kapıyı kapatır kapatmaz Hades gülererek, "Onun içinde Yunan kanı olmadığına emin misin?" diye sorar.

Yarım saat sonra avukatlar gitmiş ama kardeşlerim hala oradadır. Eleanor herkese pasta ve kahve ikram etmiştir.

Yaşlı bir kadının orada olması, her şeyi organize etmesi ve bize kimin nereye oturacağını söylemesi bize garip geliyor. Hayatımızı kadın figürü olmadan idare etmeye alışmışız.

"Gelecek pazar öğle yemeğine gelin," diyor hepimize. "Yemek yapmayı seviyorum ama bunu yapacak kimsem yok."

Madison, ikizlerle el ele gelir. İkizler biraz korkmuş görünüyorlar, muhtemelen evde çok fazla yabancı insan olduğu içindir. Ancak beni gördüklerinde kocaman gülümserler ve beni güvendikleri biri olarak gördükleri için kendimi çok iyi hissederim.

Üçünün olduğu yere doğru yürüdüm, bebekleri kucağıma aldım ve kadınımı öptüm. "Mutlu musun?"

Kollarını açarak üçümüzü kucaklıyor. "Çok mutluyum. Yaptığın şey için sana asla teşekkür edemeyeceğim. Onlar benim hayatım."

"Sen de benim hayatımsın, ama bu borcunu ödeyebileceğin bir yol biliyorum." "Ne olursa olsun, Zeus."

İkizleri yere bırakıp diz çöküyorum. "Madison Foster, dans ettiğin gün sana aşık oldum..."

Ağzını kapatır, arkamdaki ailemize bakar, gülererek başını sallar.

"Kader seni yoluma çıkardığı gün sana aşık oldum," diye düzeltiyorum. "Bunun takıntı olduğunu sanıyordum, ama sana zarar verdiğim gün

sonunda bunun her zaman aşk olduğunu anladım. Evlen benimle. Bana daha iyi bir insan olmayı öğretmeye devam et. Ben senin beyaz atlı prensin değilim - ilk gün söylediğim şey hala geçerli - ama ben, bu dünyadaki son nefesini verene kadar seni sevecek adamım."

Ağlamaya başlar ve ben ayağa kalkarım, çünkü ancak şimdi işleri aceleye getirdiğimi hatırlarım. Yüzüğüm bile yok.

"Seni seviyorum. Evet, seninle evlenirim," diyor onu kollarıma aldığım da.

"Özür dilerim, yüzük bile almadım."

Bana bakmak için geri çekilir. "Kızma, ama senin için de sorun yoksa, bunu saklamak istiyorum."

"Emin misin? O, ...'ya aitti."

"Sevdiğim adamı dünyaya getiren kadına aitti. Babanın çok sevdiği bir kadına. Onu takmak benim için bir onur olacak."

"Çocuklarım, sonunda birbirinizi anlamayı başardınız." Eleanor bize sarılmak için yanımıza gelir. "Artık pazar günü kesinlikle hep birlikte öğle yemeği yiyeceğiz."

"Tebrikler, yengem," diyor Ares Madison'a, sonra bana sarılır. "Tanrım, bizi nasıl şaşırtacağını iyi biliyorsun. Bunun olacağı belliydi, ama bu çok fazla oldu... Tek bir gün için çok fazla olay."

"Beklemek istemedim," diye özetliyorum, ama aslında bu olay, planlanmamış olmasına rağmen, Joseph ve Brooklyn hariç herkesin burada olması nedeniyle mükemmel bir şekilde sonuçlandı.

Dionysus ve Ares ile konuştuktan sonra Madison'ı kenara çekiyorum. "O yüzüğü gerçekten saklamak istiyorsan, senin parmağına uyacak şekilde büyütürüm."

"Evet, istiyorum, ama sana zarar vermeyecekse."

"Sen mutlu olduğun sürece umurumda değil."

Parmak uçlarına yükselir, yüzümü tutar ve bana bir öpücük verir. "Zeus, affetmek konusunda konuşacak en son kişi benim. Bugüne kadar babamın bana yaptığı bazı şeyleri unutamıyorum, ama en azından o kadar çok acı çekmemeye çalışıyorum. Ne yazık ki, bu bizim içtiğimiz bir zehir."

"Büyükbabama verdiğim sözü tutacağım, Madison. Annem ve Adrian'ın babama yaptıklarını unutamam."

"Peki sonra intikam sona erecek mi?"

"Sana evlenme teklif ettiğim için yalan söyleyip evet diyebilirdim, ama aramızda başka sırlar kalmasını istemiyorum, bu yüzden hayır, bitmedi."

Ayrıca, bankayı batırmanın yanı sıra, Celine ve Gordon'la hesaplaşmam gereken şeyler var. Sana yaptıklarını affetmeyeceğim."

Madison

KONU 47



Beş gün sonra

"ÜZGÜNÜM, anlamıyorum. Ofisinize gelmemi ister misiniz?" Bayıldığım gün evde beni tedavi eden ve daha sonra Kostanidis'lerin "aile doktoru" olduğunu öğrendiğim doktora soruyorum.

İşe gitmek için hazırlanıyordum. Endişelenmeye başlıyorum ve Zeus'un rekor sürede büyüttüğü nişan yüzüğümü parmağımda çeviriyorum.

Tanrım, lütfen kanımda ciddi bir hastalık bulmuş olmasın.

"Ne oldu canım?" diye soruyor annem yanımda.

Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama annemi korkutmak istemiyorum, bu yüzden babamın bana öğrettiği şeyi bir kez daha kullanıp yalan söylüyorum. "Hiçbir şey anne. Endişelenme."

Olan biten her şeyi çok düşündüm ve ilk başta *Kostanidis Grubu*'ndan uzak durmak istedim. Ancak, bu iki Gordon piçinin planladığı şeyin tam da bu olduğu sonucuna vardım.

Utanacak hiçbir şeyim yok. Kulüpte dans ettiğimi asla kanıtlamayacaklar, ama kanıtlasalar bile, dans etmek benim işimdi ve bundan asla utanmayacağım. Ailemin masasına yemek koymayı garanti ettim ve annemin kullandığı ilaçların yanı sıra bebekler için kıyafet ve oyuncaklar alabildim.

"Evet, uğrayabilirim," diyorum doktora, "ama şimdi işe gitmem gerekiyor. Sizin için uygun olan saat kaç?" "Dört mi?"

"Mükemmel." *Zeus'tan erken çıkmama izin vermesini istemeliyim.* "Adresinizi mesajla gönderir misiniz?"

"Sekreterime size göndermesini söyleyeceğim. İyi günler, Bayan Foster."

Telefonu kapatır kapatmaz annem "Ne oldu Madison?" diye sorar. "Hiçbir şey anne. Yaşlı doktorların nasıl olduğunu bilirsin. Kan tahlili sonuçlarını bana bizzat vermek

bana kan tahlili sonuçlarını şahsen vermek istiyor." "Bana yalan söylemiyorsun, değil mi?"

Pes edip iç çekiyorum. "Ne olduğunu bilmiyorum anne. Test sonuçları hakkında benimle şahsen konuşmak istediğini söyledi, bu yüzden daha sonra ofisine uğrayacağım. Sonuçları alır almaz seni arayacağıma söz veriyorum." Ona bir öpücük verip bebelere veda ediyorum. "Gitmeliyim. O kabustan sonra şirketteki ilk günüm ve insanların patronun beni kayırdığını söylemelerine neden olmak istemiyorum," diye şaka yapıp, onu rahatlatmak için göz kırpyorum.

Evden çıkıyorum ve Larry kapıda beni bekliyor, ama yine de Zeus'un beni korumak için görevlendirdiği iki koruma eşlik ediyor. Birinin Eleanor ve çocukları izleyeceğini biliyorum.

Gordonlar gibi insanların bize zarar verebileceğini düşünmek korkunç, ama Celine'in, o minik sürtüğün, sahte haberlerle yeğenlerimin velayetini neredeyse kaybetmeme neden olduğunu düşünürsek, ne tür insanlarla karşı karşıya olduğumuzu anlayabilirsiniz.

Para ve karakterin birbiriyle uyumlu olmadığına dair daha büyük bir kanıt olamaz.

Paradan bahsetmişken, benim bir telekız olduğumu yazan ünlüler dergisindeki skandalın *Kostanidis Group'un* hisselerine bir şekilde zarar verebileceğini düşünmüştüm, ama Zeus bana ilk üç gün içinde hisselerin yarı yarıya düştüğünü, sonra da normale döndüğünü söyledi.

"Günaydın Larry." "Günaydın Madison."

Zeus'un şoförü ve ben başlangıçta bana resmi davranması konusunda tartıştık ve sonunda ben kazandım. Artık bana ilk adımla hitap ediyor.

Arabaya biniyorum ve emniyet kemerimi taktıktan sonra, benimle ilgisi olmasa da hayatımda meydana gelen tüm değişiklikleri düşünüyorum.

Adriel'in ölümü gazetelerde pek haber olmadı ve internette bulduğum bilgilere göre, polis bu pisliği bulmakla pek ilgilenmiyor gibi görünüyor, bunun bir soygunun ters gitmesi olduğunu iddia ediyorlar.

Buna inanmıyorum. Adriel çok zekiydi ve kendini korumayı bilirdi. Zeus'un, yaşlı Gordon'un onu "susturduğu" teorisine çok daha fazla inanıyorum.

Tanrım, o koreograf hakkında nasıl bu kadar yanılmış olabilirim?

Bayan Mirtes kim olduğunu hiç saklamadı. Bakışları kötü niyetliydi ve gerçek nedenini bilmesem de, bebekleri bizden almak için gösterdiği takıntılı arzusu beni şüphelendiriyordu.

Adriel'in ölümü New York gazetelerinde neredeyse hiç yer almadı, ancak sosyal hizmet görevlisinin karıştığı skandal için aynı şey söylenemez. Akşam haberleri, Amerika Birleşik Devletleri'nin çeşitli bölgelerine ve hatta Avrupa'ya yayılmış hücreleri olan ve dezavantajlı ailelerin çocuklarını kendi çocukları olmayan zengin ebeveynlere satan bir çetenin üyesi olan devlet memuru hakkında durmadan haber yaptı.

Bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyorum, çünkü kanunları anlamıyorum

ama bence o talihsiz kadın ömür boyu hapis cezasına çarptırılmalı.

Yaşadığımı onca kötü şeyden sonra, tek iyi haber Dr. Athanasios'un Brooklyn'in her an uyanma ihtimalinin yüksek olduğunu söylemesi. Çünkü beyninde kısmi uyanma belirtileri görülüyor.^[1]

Başkaları buna şaşırmış olabilir, ama ben şaşırmadım. Onun bize geri döneceğinden hiç şüphe etmedim. Kız kardeşim hayatı her zaman sevmiştir ve bebeklerinin ona ihtiyacı olduğunu bilir.

Çok utanmış olsam da, geçen gün beyin cerrahına Brooklyn'in hastane ve tedavi masraflarını nasıl ödeyebileceğimi sordum. Beni şaşırtarak, tıbbi alanda ne anlama geldiğini bilmediğim bir şekilde, *pro bono* çalıştığını söyledi. Avukatların bunu yaptığını duymuştum — davaları ücret almadan üstlenmeleri — ama bu, kız kardeşiminki kadar pahalı bir hastane masrafına nasıl uygulanabilirdi?

Eski hastaneye olan borcumuzla ilgili olarak, oraya gidip pazarlık yapmayı düşünürken Zeus bana bir ay önce borcun tamamını ödediğini söyledi. Gururlanıp ona buna gerek olmadığını söylemek istedim, ama toplam maliyeti sorduğumda, isteksizce bana söylediğinde neredeyse kalp krizi geçirecektim. On ömür çalışsam bile bu miktarı ödeyemezdim.

Larry arabayı durdurduğunda uyuyakaldığımı fark ettim.

"Geldik Madison. Seninle gelmemi ister misin canım?"

Elimi omzuna koyup sıktım. "Desteğin için çok teşekkür ederim Larry, ama bunu tek başıma yapmam gerek. Çok korkuyorum, ama

birkaç düzine kibirli çalışandan çok daha kötüsünü atlattım."

Başımı dik tutarak, önüne bakarak arabadan indim. Zeus'un ofisine adımımı attığım andan itibaren, insanların beni gizlice izleyeceğini biliyordum.

Gözlerine bakarak her birini selamladım ve izin istemeden nişanlığımın ofisine gittim, çünkü o da bana gelir gelmez bunu yapmamı istemişti.

İçeri girdikten sonra, bir an sessizce kapıya yaslanıp birkaç nefes alıp veriyorum ve titriyorum. "Başardım, aşkım."

O bana gelir. "Yapacağını biliyordum. İnsanlar acımasız olabilir, ama deli değiller, Madison. Zor olsa da sana saygı duymayı öğrenecekler." Beni belimden kendine çeker ve tüm gerginliğim geçene kadar uzun uzun öper.

"Bugün biraz erken çıkmam gerekiyor. Doktor Reeves beni aradı ve kan tahlili sonuçları hakkında konuşmak istediğini söyledi."

"Kan testi mi? Neden? Ne oldu?"

"O karışıklık olduğu ve bayıldığım gün kanımı almıştı, ama galiba sonra seyahate çıktı ve sonuçları için beni aramayı unuttu. Bugün aradı ve benimle görüşmek istediğini söyledi."

"Seninle geliyorum."

"Gerek yok. Saat dörtte, yani senin vardiyanın ortasında."

"Seninle geliyorum Madison. Bu tartışmaya açık bir konu değil."



"Hala zamanımızı boşa harcadığımızı düşünüyorum," diyorum Dr. Reeves'in ofis binasının asansöründe.

Kaotik trafik nedeniyle buraya gelmemiz neredeyse kırk dakika sürdü ve buradan ayrıldığımızda bankaya geri dönmeye değmeyecek. Başka bir deyişle, saat üçte ofisten çıktığımız için ikimiz de neredeyse tüm iş gününü kaçırdık.

"Senin sađlđđın benim için asla zaman kaybı olmaz, *bebeğim*."

"Tatlım, baba," diyorum gülerek ve popoma bir şaplak yiyorum. "Hala sözleşmemiz var. Unutma."

"Gerçekten mi? O zaman kalan bu ayları iyi değerlendireceğim galiba."

"Nasıl?"

Kulağımı ısıırıyor. "Hayal gücünü kullan, küçük kız. *Babasını* memnun etmek zorunda olan sensin."

O konuşmasını bitirdiğinde ikimiz de gülüyoruz, ama doktorun katına vardđımızda Zeus yine gerginleşiyor.

Sekreter, benim son hasta olduğumu söyleyerek bizi doktorun odasına yönlendirir.

Zeus'u yanımda görünce yüzündeki řařkınlđđı görebiliyorum.

"İkinizin birlikte gelmesi iyi oldu. Öncelikle nişanınız için tebrikler. Bay Kostanidis ile geldiğinize göre, onun önünde her şeyi syleyebileceğimi varsayacağım. Değil mi, Bayan Foster?"

Bir dakika önce çok daha sakindim, ama şimdi tekrar endişelenmeye başlıyorum. "Hasta mıyım?" Eğer durum ciddiye, bana bir şey olmadan önce kız kardeşim uyanır da Eleanor ile birlikte Silas ve Soraya'ya bakabilir diye dua etmekten başka bir şey yapamıyorum.

"Hiç de değil! Sizi buraya, size... Yani, *ikinizin* ebeveyn olacağınızı söylemek için çağırdım."

"Ne?" diye neredeyse aynı anda sorduk.

"Nişanlınız hamile, Bay Kostanidis. Mirasınızın doğumu için tebrikler."

Doktorun, Odin'in çocuklarını dünyaya getiren mkemmek bir kadın doğum uzmanı tavsiye ettiğini belirsiz bir şekilde duyarken, ben sadece ağzım açık bir şekilde nişanlıma bakabiliyorum.

"şimdi ne olacak?" diye soruyorum. Kalbim kulaklarımda atıyor. Nasıl anne olabilirim ki?

Henüz çok erken. Tanrım!

"şimdi düğün hazırlıklarını beklediğimizden daha hızlı halletmemiz gerekecek."

"Neden gülümsüyorsun, korkmuyorsun?"

"nk sevdiğim, hayatımın sonuna kadar evli kalmayı planladığım kadın, benim bebeğime hamile. Hayat bundan daha güzel ne olabilir ki?"

Zeus

KONUŞMA



Bir ay sonra

Kuzenlerim ve ben *GordonBank*'ın yönetim kurulu ile görüşeceğimiz gün nihayet geldi. Bugünden itibaren, bu amaçla özel olarak kurduğumuz *Lykaios Kostanidis Trust* şirketinin, o Gordon piçlerinin yüzyıllık aile şirketinin yüzde elli birine sahip olduğu tüm dünya tarafından bilinecek.

Christos, Odin ile birlikte gerekli olandan bir buçuk saat önce ofisime geldi. Ayrıca kardeşlerimden de gelmelerini istedi, çünkü ciddi bir konu hakkında konuşmamız gerekiyordu. Acaba bunun annemizin geçmişiyle bir ilgisi var mı? Kuzenimin keşfettiği şeyi sonunda öğrenecek miyim? Odin, birinin geçmişini araştırmak istediğinde alışılmadık yöntemler kullandığını biliyorum, ama onun hikâyesinde bizim henüz bilmediğimiz başka ne olabilir ki?

Saati kontrol edip, Madison'ı yemeğe götürmek için yeterli zamanım olup olmadığını tahmin etmeye çalışıyorum. Aç ve canı bir şeyler yemek istiyor. Mirasçımızın yolda olduğunu öğrendiğinde gergin olsa da, anne olacağı gerçeğine şimdiden alışmaya başladı.

Bunun onun için bir şok olduğunu biliyorum. Benim için de öyle, ama yalan söyleyemem: çok mutluyum. Ancak karımın durumunda, birkaç ay sonra üniversiteye başlamayı planlıyor ve annelik ile kariyeri bir arada yürütmenin tamamen mümkün olduğuna inanmama rağmen, elbette bazı düzenlemeler yapılması gerekecek.

Kuzenlerimin eşleri Elina ve Zoe, Christos ile birlikte bu ziyarete geldiler ve yarın ilk ultrasonu yapılacak olan bebeğimiz için Madison'ı alışverişe götürdüler. Madison, annesi ve ikizlerle birlikte giysi almaya gitmek istedi

ama Soraya ve Silas artık her yere yürüyorlar ve Eleanor bununla başa çıkamıyor.

"Hades az önce geldi," diyor Dionysus, telefonunda kardeşimizin mesajını göstererek.

"Yakında, bu belirsizlik sona erecek. Eğer fakir olsaydık, Odin bize miras bırakan zengin bir teyze bulmuş olabilirdi, ama durum öyle değil." Ares, konunun ciddi olduğu açık olduğu için şaka yapmaya çalışıyor.

Hades birkaç dakika sonra içeri girer ve koltuklardan birine oturur. "Tamam. Buradayım, ama fazla vaktim yok."

"Anne tarafın hakkında ne biliyorsun?" diye sorar Christos.

"İletişimimizi kaybettik. Büyükbabamız ve büyükbabamız annemizden kısa bir süre sonra vefat etti," diye açıklıyorum.

"Gordonların geçmişini araştırdım," diyor Odin, açık sözlü bir şekilde. "Neden?"

"Çünkü bir söz yüzünden kendi hayatını mahvetmek üzereydin ve bazı şeyler mantıklı gelmediğinden, önceden bu hikayeyi netleştirmek istedim."

"Neyin tutarsızlığı? Annemiz ve o piç Adrian, babamızı hayatları boyunca aldatmışlardı. Hikayenin sonu."

"O kadar basit değil. Adrian Gordon'ın bir erkek arkadaşı olduğunu biliyor muydunuz?"

"Ne?" diye hepimiz neredeyse aynı anda sorduk.

"Aslında, çok gizli davrandılar ama pratikte evliydi. Celine, taşıyıcı anne sayesinde dünyaya geldi. Adrian, annesiyle hiçbir zaman bir ilişki yaşamadı ve tahminde bulunmam gerekirse, bu durumu zorlayan eski Emerson Gordon'du, çünkü bir varis sahibi olmak istiyordu. Oğlunun cinsel tercihini bildiğinden ve muhtemelen bu yüzden onu reddettiğinden hiç şüphem yok. Ama konuyu çok ileri götürüyorum." Odin bir ara verir. "Annenizin ailesini, aslında Yunanistan'a geri dönen bir kuzenini araştırdım. Video görüşmesi yoluyla benimle konuştu ve her şeyi kaydetmeme izin verdi. Hiçbirinizin bilmediğini düşündüğüm bir hikaye anlattı. Babanız bile bilmiyordu."

Bir dizüstü bilgisayar çıkarır ve bir süre sonra ekranda bir kadının donmuş görüntüsü belirir. "Bu Lyra Angeloupolos, sadece kuzeniniz değil, bir zamanlar annenizin en iyi arkadaşıydı. Artık Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşamıyor."

Soyadı annemizle aynı. Babam intihar ettikten sonra, dedem dört torunundan Angeloupolos olarak tanıtılmamalarını istedi. Ondan nefret ediyorduk, bu yüzden Kostanidis dışında başka bir soyadımız olduğunu unuttuk.

"Videoyu başlat Odin," diyor Christos. "Ne kadar çabuk öğrenirlerse o kadar iyi."

Kaydın ilk beş dakikasında kadın, annemle onun çocukluk ve gençlik yıllarını anlatıyor, anılarına dalmış. Hatta babama aşık olduğunu ama onun sadece annemle ilgilendiğini bile söylüyor.

O, üç en iyi arkadaş olan annem, babam ve Adrian arasında bir aşk üçgeni olduğu söylentisinden bahsediyor, ama bunun sadece bir söylenti olduğunu, çünkü Adrian'ın "kızlardan hoşlanmadığını" düşündüğünü söylüyor.

Hades ilk olarak sözünü kesiyor. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Dinle," diyor büyük kuzenim.

"On altı yaşındayken Astra tecavüze uğradı."

"Ne?" diye bağıyorum.

"Devam etmek ister misin?" diye soruyor Odin.

"Benim istediğim, bana ne olup bittiğini anlatman, Odin!" Kaydı durdurur.

Odanın bir ucundan diğer ucuna, tamamen öfkelenmiş bir şekilde, bunun nereye varacağını hiç bilmeden dolaşıyorum.

"Bunu sana, bu kadının bana söylediği kelimelerle başka türlü nasıl anlatabilirim bilmiyorum: Annen gençken tecavüze uğradı ve her şey bunun eski Gordon'un yaptığına inanmamızı sağlıyor."

"Siktir!"

"Tanrım!"

"Siktir!"

Hangimizin ne dediğini bile bilmiyorum, ama ikimiz de aynı derecede dehşete kapılmış durumdayız.

"Sonuna kadar dinleyin," diyor Christos bir kez daha. Tekrar oturuyoruz.

"Bu kuzenine göre," diye devam ediyor Odin, "ailesi ona inanmadı, ya da belki de inanmamayı tercih etti. Annen on altı yaşındaydı ve babanla zaten cinsel ilişkiye girmişti. Büyükbabam ve büyükbaban, polise giderse, bariz skandalın yanı sıra

skandalın yanı sıra, Lyra'nın deyimiyle, artık "saf" olmadığını da ortaya çıkaracaklarını biliyorlardı. Buna olası tecavüz de eklenince, aile adının lekeleneyeceğini düşündüler."

"Onu ihanet mi ettiler? Suçu örtbas mı ettiler?" Kafamda parçalar bir araya gelmeye başlıyor, ancak hala birçok boşluk var. Ortaya çıkan tablo bir korku filminden çıkmış gibi.

"Evet, onun hikayesini desteklemeyerek ona ihanet ettiler, bu yüzden hiçbir suçlama yapılmadı," diye açıklıyor Odin. "Annen, o zamanlar reşit olmasa da, tecavüze uğradığı gece içki içmiş ve bu yüzden olanları tam olarak hatırlamıyormuş. Ama Gordon'un evinin bodrumunda ağrılar içinde uyanmış. Evde sadece baba ve oğlu varmış ve Adrian hakkında şu anda bildiklerimizi düşünürsek, geriye sadece yaşlı adam kalıyor."

"Adi herif. Onu öldüreceğim," diyor Hades.

"Daha fazlası var," diye ekliyor Christos. "Ailesinin desteği olmadan, annen yıllarca maruz kaldığı şiddeti, babandan bile sakladı. Sadece anne babası, Adrian ve Lyra bunu biliyordu."

"Bekle. Bu hikayede eksik parçalar var," diyor Dionysus. "Babam Adrian'ın *eşcinsel* olduğunu bilmiyor muydu?"

"Hayır, Lyra'ya göre. Aslında, o da sadece şüpheleniyordu. Bu, o ve annenin öldüğü gün kesinleşti ve nedenini yakında öğreneceksin," diyor Christos.

"Tamam. Lütfen devam et."

Özetlemek gerekirse, Adrian annenize tecavüz edenin babası olduğunu biliyordu, ancak yaşlı adamın öfkesinden korktuğu için bunu sır olarak sakladı. Erkek arkadaşının bize anlattığına göre, suçluluk duygusuyla daha fazla yaşayamayıp babasıyla yüzleşmiş ve onu tehdit etmişti. Sizler büyümüş, Zeus yetişkin bir adam olmuştu. Babasının ölümüne sadece birkaç hafta kalmıştı. Bence bu, sonun başlangıcıydı. Birkaç gün sonra, annenin kuzeni Lyra, Astra'dan bir telefon aldı. Astra, Adrian'ın ona tecavüz eden kişinin babası Emerson Gordon olduğunu itiraf ettiği için nihayet onunla yüzleşebileceğini söyledi. Ne Lyra'nın ne de Adrian'ın haberi olmadığı şey, o anda yaşlı adamın izlerini örtbas etmek için bir plan yapmış olduğuydu. Sır ortaya çıkarsa, Gordon ailesinin sonu gelirdi. Bu yüzden, Adrian birkaç gün önce onunla yüzleştğinde, o da gerçeğin ortaya çıkmasını engellemek için plan yapmaya başladı.

"Kendi oğlunu mu öldürdü?" diye sorar Dionysus.

"Asla bilemeyeceğiz, ama yaşlı adamla tartıştıktan sonra annen ve Adrian'ın bir trafik kazasında ölme ihtimali ne kadar olabilir ki?" "Ama hikaye henüz bitmedi," diyorum. "Babamız, annem sevgilisiyle kaçtığı için intihar ettiğini söyleyen bir mektup bırakmış.

"

Odin dizüstü bilgisayara geri döner, ama bu sefer Lyra'nın kaydını ileri sarar. Oynat düğmesine bastığında, kadının sesini tekrar duyarız.

"Beni asla affetmeyeceğini biliyorum, ama hastaydım ve kötü bir evlilikte tüm varlığımı kaybetmişim. Emerson Gordon beni arayıp, baban Thadeas'a Astra ve Adrian'ın bir ilişki yaşadıklarını ve birlikte kaçarken öldüklerini söylememi istediğinde, ben de söyledim. Bana üç milyon dolar verdi. Astra zaten ölmüştü ve yemin ederim ki Thadeas'ın intihar edeceğini hiç tahmin etmemiştim..."

Artık dinlemiyorum. Odadan çıkıp bitişik banyoya giriyorum.

Biri kapıyı çalıyor ve çığlıklar duyuyorum.

Acı dolu çığlıkların benden geldiğini anlamam biraz zaman alıyor. bana ait olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

Babam ve annem bir yalanlar, ihanetler ve açgözlülük ağından dolayı öldürüldü. ve açgözlülüğünden dolayı öldürüldü.

Onu sevmesi gereken herkes tarafından ihanete uğradı. Kapı açılır ve kardeşlerim içeri girer.

"Çıkın dışarı," diye

bağırıyorum. "Hayır."

"Siktirin gidin. Yalnız kalmak istiyorum."

"Hayır," diye tekrarlarlar.

Beni kucakladılar ve ben de kabul ettim çünkü bir şekilde acımızın aynı olduğunu biliyordum.

"Onun acı çekmesini istiyorum. Babamızın öldüğü gibi ölmesini istiyorum." Kardeşlerime bakarım. "Onun ölümünü izlemek istiyorum."

"Bunu senin için halledebilirim," diyor Odin.

Zeus

KONUŞMA



Yönetim kurulu toplantısı iptal edildi. Basında, çoğunluk hissedarı olduğumuzu ve bu konuda yapabilecekleri hiçbir şeyin olmadığını duyurduk. Benim bankam olsaydı, hisse senetlerinde dalgalanmalara neden olacağı için asla böyle davranmazdım, ancak *GordonBank'ı* sulandırma planı zaten devam ettiği için bu en son endişeleneceğim şey.

Hisselerin çoğunluğunun zaten bize ait olduğunu ve toplantıya katılmayacağımızı öğrenen yaşlı adam beni aradı ve şöyle dedi: "Yenilgiyi gördüğümde anlarım. Kötü bir kaybeden değilim. Beni kendi oyunumda yendin. Tebrikler. Banka senin."

"Henüz yenilmedin, ama yakında yenileceksin."

Telefonu kapattığımda, birkaç dakika sonra Emerson'un evine bir paket geleceğini biliyordum. Odin, Lyra'nın onun çürümüş geçmişini ortaya çıkaran ifadesini ona isimsiz olarak göndermişti.

Ama sadece bu da değildi. Bundan sonra ne yapacağına dair talimatlar da vardı: güvenlik görevlisi veya şoför olmadan bir depoya gitmesi gerekiyordu. Kuzenimin, kimsenin onun sahibi olduğunu bilmediğini söylediği bir yer.

Birkaç yıl önce, karısını taciz etmeye çalışan lanet olası canavarı dünyadan temizlemek için kullandığı bir yer.

Hâlâ Gordon'un hak ettiğinden çok daha az olduğunu düşünüyorum, ama kardeşlerimin dediği gibi, hiçbir ceza yeterli olmazdı, bu yüzden arabalarımızla deponun dışında durup onun içeri girmesini izliyoruz.

Annemin maruz kaldığı adaletsizlikleri, büyükannem ve büyükbabamın kızlarını korumaktan çok New York sosyetesinin görüşlerini önemsemelerindeki korkaklığı düşünüyorum... Adrian'ın gerçeği gizleyerek en iyi arkadaş olarak görevini yerine getirememesi ve son olarak, her şeyi bilen ama yalan söylemeyi tercih eden, açgözlülüğünden dolayı öldürülen kuzeninin imajını çocukları ve kocası için lekelemeyi seçen kişinin ihaneti...

, her şeyi bildiği halde yalan söylemeyi tercih ederek, açgözlülüğünden dolayı öldürülen kuzeninin çocukları ve kocası için imajını lekelediği ihaneti düşünüyorum.

İnanılmaz bir şekilde, artık tüm hikayeyi bildiğim için, nefretim sadece Emerson Gordon'a yöneliyor. Diğerlerine ise derin bir tiksinti duyuyorum.

Ve başka bir şey daha var, mücadele ettiğim ama kaçınılmaz olan bir duygu. Bu, babamla ilgili. Annemin geçmişiyle ilgili bu keşif, Madison'la tanışmadan önce olsaydı, belki de sadece bir telefon görüşmesinden sonra, en yakın arkadaşının ve ölen karısının ihanetine kesin olarak inanarak, hikayeyi araştırmadan intihar etmesine neden olan çaresizliği anlayabilirdim.

Ancak bugün, bir kadını ölçülemeyecek kadar sevmenin ne demek olduğunu bildiğim için, kendimi onun yerine koymaya çalışıyorum ve Madison'la sadece birkaç ay yaşadından sonra bile, onun beni bu kadar alçakça aldatabileceğine asla inanmayacağımı biliyorum.

Bu da bana, babamın Madison ve Adrian'ın sadakatsizliğinden gerçekten emin olup olmadığını ya da ihanete rağmen onun yanında olmadan yaşamaya devam etme fikrine dayanmadığı için ölmeyi seçip seçmediğini merak ettiriyor.

Bunun cevabını asla bilemeyeceğiz.

Düşündüğüm bir başka şey de, Emerson gibi dolabında bu kadar çok iskelet saklayan biri için, torunuyla evlilik sözleşmesi yaparak bana bankasının kontrolünü vermek ve tüm servetini benim ellerime teslim etmekle büyük bir risk aldığıdır. Belki de, yıllarca suçlarını gizledikten sonra, asla yakalanmayacağından o kadar emindi ki, cezasız kalacağından emindi.

Adrian ve annemin sözde ihanetini intikam almak için babamın peşine düşmeyeceğimi mi sandı? Paranın, idolümün ölümünün intikamını almaktan daha değerli olacağına mı inandı? Çünkü artık biliyorum ki, beni motive eden şeyin büyükbabama verdiğim söz olduğunu ne kadar söylesem de, içten içe her zaman istediğim şey babamın intikamını almaktır.

Gordon, bir Kostanidis'in nefret ettiğinde neler yapabileceğini bilmiyor. Zamanla kinimiz azalmadı. Sadece daha da güçlendi.

"Zamanı geldi," diyor Odin ve hepimiz arabadan iniyoruz — kuzenlerim ve kardeşlerim.

Telefonum titrer ve Madison'ın Elina ve Zoe ile gezintiye çıktığında aldığı bebek kıyafetlerinin fotoğraflarını gönderdiğini görürüm.

O ve doğmamış çocuğumuz, beni ayık tutan bağıdır. Onlar olmasaydı, çılgınca bir şey yapıp o piçin canını kendi ellerimle sona erdirebilirdim.

İntikam duygusu benimki kadar derin olan kardeşim Hades kolumu tutar. "Ne düşündüğünü biliyorum ve bunu yapmana izin vermeyeceğim Zeus. Oradaki o orospu çocuğu ailemizi mahvetti. Annemizi tecavüz edip öldürdü, ya da birine öldürmesini emretti. Babamızın ve sonra da dedemizin ölümünün dolaylı sebebi oydu. Son zaferi o kazanmayacak. Onu öldürsen bile, intikam ihtiyacımızı gideremezsin."

Depoya girdiğimizde, ortada Gordon'un oturduğu bir sandalye dışında hiçbir şey yoktu. Yanında, üzerinde bir silah bulunan bir masa vardı.

Babamın intihar ettiği ve soruşturma sona erdiğinde polis tarafından bize iade edilen silahın aynısı.

Onu bir tür motivasyon kaynağı olarak kasamda sakladım ve ara sıra ona bakarak intikamımdan asla vazgeçemeyeceğimi kendime hatırlattım.

Emerson'un etrafında yarım daire oluşturduk, hepimiz ayaktık, izleyebilecek kadar yakındık.

"Söylemek istediğim..." diye başlıyor, ama onu kesiyorum:

"Dur. Seni kaderinden kurtaracak hiçbir şey söyleyemezsin. Sen lanet olası bir tecavüzcüsün. Kendi suçlarını örtbas etmek için sadece bir annenin değil, kendi oğlunun, kendi kanının canını alan bir katilsin."

"Bizden her şeyi çaldın, Gordon," diyor Hades. "Şimdi ölümünle bize geri verme zamanı geldi."

Dionysus ilk kez konuşur. "Ölürken onu düşün. Astra'yı. Masumiyetini yok ettiğin ve hayatını çaldığın genç kızı."

"Bir Yunan asla bir hakareti unutmaz, Gordon," diyor Ares. "Göze göz, dişe diş."

"Yap şunu," diyor Odin. "Bütün gün bekleyemeyiz. Lyra'nın ifadesini tüm dünyaya yaymayacağımızı bir an bile düşünüyorsan, yanılıyorsun. Astra'nın tecavüzünden sorumlu tutulmayabilirsin, ama cinayetlerle ilgili soruşturma açacaklar. Senin izini takip ettim ve çürümüş geçmişini keşfettim. Onları senin öldürdüğünü kanıtlamak için cehenneme bile giderim, buna şüphe yok."

Emerson bir süre bize bakar, sonra masadaki silaha bakar. Sonuna bu kadar yaklaşmış olmasına rağmen, bu sefil adamın hala bir çıkış yolu bulmaya çalıştığını görüyorum.

bir çıkış yolu bulmaya çalıştığını görüyorum.

Ama bir çıkış yolu yok ve hepimiz biliyoruz ki, suçunu örtbas etmek için kendi oğlunu ve en iyi arkadaşını öldürdüğü skandalıyla yüzleşmektense ölümü seçecektir.

Buruşuk ve titreyen elin silahı aldığını görüyorum ve keşke bunu kendim yapabilsen diyorum, ama Hades haklı. İntikamımızın tam olması için böyle olması gerekiyor.

Silahın namlusunu ağzına dayadığını gördüğümde, tıpkı babamın geçmişte yaptığı gibi, gözlerimi kaçırmıyorum. Tetiği çektiğini ya da başı geriye düştüğünü izlerken gözlerimi bile kırpmıyorum.

Bir dua ediyorum ve intikamımızı anne babama teslim ediyorum.

On yıldan fazla bir süredir ilk kez, onlara acı duymadan düşünebiliyorum ve sessizce, özellikle de bizi aldattığını düşündüğüm, ama aslında tek aldatılan kişi olan kadından af diliyorum. Sevilmesi ve korunması gereken evinde bile sığınacak bir yer bulamayan kızdan.

"Bitti," diyor Christos. "Buradan gitmelisin."

"Ne yapmamı istiyorsun? Cesedi bulmalarını mı istiyorsun, istemiyor musun?" diye soruyor Odin.

"Onun intihar videosunun ve Lyra'nın ifadesinin medyada yayınlanmasını istiyorum." Ölü adama hiç acımadan yaklaşıyorum. Keşke sonsuza kadar ölmeye devam etse, ama o zaman bile yetmez. "Gordon'a gelince, cesedinin bulunmasını istemiyorum. Ailesi ağlayacak bir mezarı olmayacak. O gözyaşlarını ve duaları hak etmiyor."

"Bunu halledebilirim," diyor Christos ve telefonunu çıkarıyor. Uzaklaşıyor ama önce "Beau? Seninle konuşmam lazım," dediğini duyuyorum.

"Git. Biz hallederiz," diyor Odin.

Kardeşlerim ve ben ayrılırız, ama deponun dışında sessizce birbirimize bakarız.

"Bitti," diyor Ares.

"Evet, bitti," diye onaylarım.

Madison

ELLİ.



"Buraya yatmaya geleceğimi söylemeyi UNUTMUŞUM," diyorum gülümseyerek, o penthouse'un kapısını açar açmaz. Güvenlik kameralarında geldiğini gördüm ve aldığım bebek kıyafetlerini göstermek için çok heyecanlıyım.

Anne olacağım fikrini kabullenmem birkaç günümü aldı, ama şimdi çok heyecanlıyım. Her zamanki gibi endişeli bir şekilde, bebeğin kime benzeyeceğini hayal etmeye çalışıyorum. Henüz cinsiyetini bilmediğimiz için, nötr renklerde oda dekorasyonlarına da baktım.

"Adamlarım söyledi," diye cevapladı, bana doğru yürümeden, ve bu birkaç kelime bile bir şeylerin çok yanlış olduğunu anlamamı sağladı.

"Zeus, ne oluyor?"

"Benimle gelir misin?" diye soruyor ve elini uzatıyor. "Duş almam lazım."

Söylediklerine rağmen, otomat gibi davranıyor, bu yüzden ben öncülük ediyorum. Banyoda ayakkabılarını, çoraplarını, takım elbisesini, kravatını ve gömleğini çıkarıyorum. Fermuarını açıp pantolonunu indiriyorum ve sonra boxerını çıkarıyorum, ama duşu açmaya gittiğimde beni elinden çekiyor.

"Küvette. Seni kucaklamak istiyorum."

"Su ılık olmalı, sıcak olmamalı. Bugün Elina ve Zoe'den öğrendiğim şeylerden biri de bu: hamilelik sırasında kaynar suyla banyo yapmamak."

Onun suyu ısıtıp, sıcaklığını kontrol ettiğini görüyorum. Kaşları çatık ve konsantre görünüyor.

"Soğuk olması gerekmez. Ilık ya da ılık olması yeterlidir."

Su vanasını kapatıyor. "Fikrimi değiştirdim. Duş alalım. Risk almak istemiyorum."

Söyleyiş şekli, kelimelerden çok daha fazla, kalbimi sızlatıyor. Sanki bana veya bebeğe bir şey olacağından korkuyor gibi.

Sanki biz onun oksijeniymişiz gibi.

Ne kadar saklamaya çalışsa da acı çekiyor ve ben nedenini bilmiyorum.

Rekor sürede kıyafetlerimi çıkarıyorum ve sonra el ele tutuşarak duşa giriyoruz.

Beni sıkıca sarıyor. "Ne

oluyor?" diyorum.

"Beni ne kadar seviyorsun?" "Hala

bilmiyor musun?"

"Bunu duymam lazım."

"Ölçülemeyecek kadar, Zeus. İkimiz arasında her zaman olduğu gibi.

Sana ne kadar deli olduğumu ölçmek imkansız."

Yüzümü tutar ve uzun uzun bana bakar. "Bugün Emerson Gordon'ı intihara sürükledim."

Bunun bir metafor olduğunu düşünerek gülümserim, ama yüzünün ciddi olduğunu görünce duşu kapatır ve ikimiz için havlu getiririm.

Kurulanıp odaya geri döndükten sonra, çıplak olarak yatağa uzanırız.

yata

k. "Ne olduğunu anlat bana."

"Korkmadın mı?"

"Seni buna iten her neyse, arkasında ciddi bir neden olduğunu biliyorum.

" "O piç kurusu annemi öldürdü."

"Ne?"

Yatağa uzanır, yüzü yorgun görünür.

Hikayeyi anlatmaya başladığında, oturmak zorunda kaldım.

beni o kadar dehşete düşürdü ki, kusmamak için kendimi zor tuttum.

"Kimi daha çok nefret ettiğimi bile bilmiyorum," diyorum, ama sonra kendimi düzeltiyorum: "Kesinlikle o sefil Emerson. Umarım sonsuza kadar cehennemde yanar. Ama Adriel'in öldürülmesini emrettiğini düşünürsek, onun bir canavar olduğunu zaten belirlemiştik. Şimdi merak ediyorum, annenin anne ve babası, senin dedelerin ve ninelerin. Nasıl yapabildiler? Aile adını ve mirasını korumak için kendi kızlarına sırtlarını dönme cesaretini nasıl buldular?"

"Bilmiyorum Madison, ama yaptılar ve tek düşünebildiğim, annemin ne kadar acı çektiği ve olanlar için kendini suçladığı."

"Bir de o kaltak kuzen var."

"Evet." Oturur ama bana dokunmaz. "Yaptığım şey için benden nefret etmiyor musun?"

"Hayır. Ben de aynısını yapardım." "Ama bana kin tutmamamı söylemiştin."

"Bunu söylediğimde, anneni düşünüyordum. Gordon'a gelince, onu nefret etmezsen insan olmazsın, Zeus."

"Onu intihara sürüklemekle kalmadım, Madison. Ölmesini izledim ve yine aynısını yapardım."

"Ve yine de acı geçmedi, değil mi?"

"Hayır. Bize yaptıklarını hiçbir şey silemez. Onun eylemleri, domino taşlarının ilk taşı gibiydi ve sonunda yoluna çıkan her şeyi, özellikle de ailemi yok etti."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Sana her şeyi anlatmamın bir nedeni vardı. Yaptıklarımı öğrendikten sonra hala benimle olmak isteyip istemediğini seçme şansı veriyorum. Buraya gelirken her şeyi çok düşündüm ve şu sonuca vardım: Birbirlerini ne kadar sevseler de, annemle babam en acı sırlarını paylaşacak kadar yakın değillerdi. Sebebi ne olursa olsun, annem kocasına maruz kaldığı şiddeti hiç anlatmadı. O ise, intihar etmesi için telefonda bir yalan uydurması gereken birine ihtiyaç duydu."

"Onun sözde ihanet yüzünden intihar ettiğini sanmıyorum," dedim.
diyo

rum "Evet. Onu bir daha asla yanında göremeyeceği düşüncesi yüzünden."

. "Bence de öyle."

"Her halükarda, birbirlerine güvenmiş olsalardı bu trajedinin çoğu önlenebilirdi birbirlerine güvenmiş olsalardı önlenebilirdi. Annem, gençken kendisine tecavüz eden kişinin kim olduğunu öğrendiğinde babama söyleseydi, hikaye farklı olabilirdi."

"Evet, olabilirdi, ama bunu asla kesin olarak bilemeyeceğiz." Kucağına oturuyorum. "Bana bir seçim hakkı vermek için her şeyi anlatacağını mı söyledin?"

"Evet."

"Hiçbir şey değişmedi. Seni seviyorum ve sana olan saygım azalmadı. Gordon hak ettiği cezayı almadı."

"Daha fazlası da olacak. Odin, annemin maruz kaldığı şiddeti ve Emerson'un annemin kuzenine babamıza yalan söylemesi için para ödediğini ortaya çıkaran Lyra'nın videolarını yayınlayacak."

"Neden onu suçlarından dolayı cezalandırılması için hayatta bırakmadın?"

"On yıldan fazla bir süre önce işlenen cinayetlerin soruşturulması uzun zaman alırdı. Yaptıklarının bedelini ödemedi önce ölebilirdi. Şimdi ise hayatını kaybetti. Ödeşmedik ama o alçak adam olmadan dünya daha iyi bir yer oldu."

"Kardeşinin dediği gibi, göze göz mü?"

"Aynen öyle."

"Videolar sayesinde her şeyin ortaya çıkacağını söylemiştin. Bu, ailenizi de etkileyecek. Muhtemelen işlerinizi de etkileyecek."

"Biliyorum ve bu darbeye hazırım. Annem yıllarca kimse yardım etmeden, sessizce acı çekti. Kimse onun savunmasına kalkışmadı. Olanlar korkunçtu, ama artık tüm dünya onun bir zina suçlusu değil, bizim ikiye bölünmüş toplumumuzun arkadan ona taktığı isimle bir kurban olduğunu bilecek."

"Ve sonra onun için adaleti sağlamış olacaksın."

"Evet, çok geç olsa bile, onun için adaleti sağlamış olacağım."

"Seni seviyorum Zeus. Olan hiçbir şey, seni sevdiğim ve hayatımın geri kalanını senin yanında geçirmek istediğim gerçeğini değiştirmeyecek. Sen benim aşkım ve çocuğumun babasısın. Her zaman sana sadık kalacağım."

Beni kucaklar. "Ne olursa olsun, her zaman konuşacağımıza söz ver, Madison. Ne yaparsan yap, ne kadar batırdığını düşünürsen düşün, benden asla sır saklama."

Benden ne istediğini biliyorum. Bir bakıma, ebeveynlerinin hayatlarını mahveden şey, diyalog eksikliği, güven eksikliği ya da belki de ikisinin bir karışımıydı.

"Söz veriyorum. Senden asla bir şey saklamayacağım. Güvenmeye başlamak konusunda iyi değilim, ama bir kez güvendiğimde geri dönüşü yoktur."



Ertesi gün

"Oops, bir sürprizimiz var," diyor doktor, ekrana bakarak heyecanla.

Bu benim ilk ultrasonum ve biraz endişeliyim.

"Bebekle ilgili her şey yolunda mı?" diye soruyor Zeus, gergin bir şekilde ve doktorun neden görüntüye bu kadar odaklandığını tahmin etmeye çalışıyor gibi görünüyor.

"Bebekler."

"Ne?" Neredeyse çılgın atıyordum.

"İkizler. Ailenizde de böyle vakalar var, değil mi? Evine geldiğim gün yeğenlerini görmüştüm."

"İki bebek mi?" diye tekrarlıyorum, hamile olduğumu öğrendiğimdeki paniğin geri geldiğini hissederek.

"Evet, burada iki tane var ve kısa bir süre içinde cinsiyetlerini öğrenebileceğiz."

Cihazdan, sanki biri su altında gibi garip bir ses geliyor. Artık dikkatimi veremiyorum, kutlama yapamayacak kadar korkuyorum, ama Zeus'a baktığımda, görüntüyü dikkatle izlerkenki hayranlık dolu ifadesini gördüğümde, içimde bir şey değişiyor.

Dün gece birkaç kez uyandım ve her seferinde gözleri açıktı, beni izliyordu. Ne düşündüğünü bana söylemedi, ama bunun dün yaptığı keşiflerle ilgili olduğunu biliyorum.

"Zeus," diye sesleniyorum.

"Aynı anda iki tane var, Madison," diyor şaşkınlıkla.

Kalbim göğsümde sıkışıyor. Ailesiyle ilgili çektiği acıları değiştiremem, ama ona bir gelecek verebilirim. Çocuklarımızı sevgiyle büyüteceğimiz bir yuva.

Kollarımı açıyorum ve o bana geliyor. "Evet, birden iki tane yapıyoruz. Ve bu sadece başlangıç."

Madison

BÖLÜM ELLİ BİR



İki hafta sonra

"HEY, kardeşim, seninle gurur duyuyorum. Doktor Athanasios bana seni bize geri getirmek için çok uğraştığını söyledi ve ben daha mutlu olamazdım. Yakında uyanmalısın Brooklyn. İçimde iki bebek var ve onlar teyzelerini öpmek ve kucaklamak isteyecekler."

Alnındaki bir saç telini çekip kulağının arkasına koyuyorum. Çok zayıflamış olmasına rağmen kardeşim her zamanki gibi güzel ve cihazların gürültüsü olmasaydı, sadece uyuyor gibi görünecekti.

"Doktor Athanasios'tan bahsetmişken, sanırım sana aşık. Ne zaman ziyarete gelsem, ya odandan çıkıyor ya da odana giriyor." Elini tutup öpüyorum. "Sana daha önce de söylediğim gibi, düğünüm yarın olacak ve orada olabilsen harika olurdu, ama uyanman için daha zamana ihtiyacın olduğunu anlıyorum. Sorun değil. Her şeyi filme alacağım, sonra sen de izleyebilirsin. Soraya çiçek kız olacak, Silas ve Zeus'un yeğeni Joseph ise sayfa çocukları olacak. Umarım içeri girdiklerinde ortalığı dağıtmazlar. Çok güzeller Brooklyn. Onlara senin eski fotoğraflarını ve videolarını gösteriyorum, şimdi de parmakla işaret edip "anne" diyorlar. Bize geri dön kardeşim. Sana ihtiyacımız var."

Kapının açıldığını duyuyorum ve arkama baktığımda, onun gölgesi gibi olan doktoru görüyorum. "Merhaba, Doktor Athanasios."

"Madison, nasılsın? Konuşmak için bir dakikan var mı?" Bana konuşuyor ama ona bakıyor ve neredeyse gülümsüyorum. Kız kardeşime aşık olduğundan şüphelerim varsa, artık yoklar.

"Tabii ki." Onu yanağından öptükten sonra, onu koridorda takip ediyorum. Beni hastanenin en üst katındaki, muayene odası gibi görünen bir odaya götürüyor, ama Zeus'la birlikte oraya daha önce gittiğim için, onun odası olmadığını biliyorum.

"Bir şey mi oldu?" Her zamanki gibi endişeli bir şekilde soruyorum, ama o cevap vermeden, "Şu raftaki kitapları yeniden düzenlesem sorun olur mu?" diyorum.

"Ne?"

"Sanırım *OKB* hastasıyım ve kitaplar düzgün dizilmezse konuşmaya odaklanamayacağım."

"Rahatına bak," diyor ve tanıştığımızdan beri ilk kez *neredeyse* gülümsüyor.

İki dakika sonra tekrar oturdum. "Tamam. Artık konuşabilirsiniz."

"Bu ilk konuşmamız değil, ama kız kardeşinin durumu hakkında hiç derinlemesine konuşmadık, sadece semptomlarının gelişimini ele aldık. Komalar hakkında ne biliyorsun?"

"Brooklyn yaralandıktan ve doktorlar komaya girdiğini açıkladıktan sonra hemen araştırdım. Bir kişinin beyin fonksiyon bozukluğu veya yaralanma nedeniyle bilincini kaybettiği ve uyanamadığı veya uyanarlara tepki veremediği duruma koma denildiğini biliyorum."

"Doğru. Çoğu zaman komadaki hastalar akıl yürütme yeteneğini kaybeder ve çevrelerinde olup bitenlerin farkında olamazlar. Derin komada olan ve hiçbir bilinç göstermeyen hastalar vardır ve daha önce size açıkladığım gibi, Brooklyn'in durumu gibi kısmi uyarılma durumunda olan hastalar da vardır. Komasının niteliğini ve derecesini doğrulamak için bazı testler yaptım."

"Ve?" diye soruyorum, kalbimin hızla attığını hissederek.

"Bu testler beyin enerjisinin akışını ölçer ve bu, neredeyse tüm vakalarda iyileşme olasılığını gösterir. Basitçe söylemek gerekirse, bu testler hastanın uyanma ihtimali olup olmadığını gösterir."

"Lütfen, bu belirsizliği kaldıramıyorum. Beni bu ızdıraptan kurtarmanızı ve bana söylemenizi istiyorum, ama aynı zamanda, beklediğim gibi olmazsa size vuracağımdan korkuyorum."

"Kız kardeşinizin sonuçları, beyin enerji akışının yüzde seksen civarında olduğunu gösterdi. Ne demek istediğimi anlamanız için, hastanın değeri yüzde kırk beş civarında olduğunda, uyanma olasılığının yüksek olduğunu biliriz."

"Aman Tanrım!" Ağlamaya başlıyorum ve o utanmış görünüyor.

Bana bir mendil uzatır ve sakinleşene kadar sabırla bekler.

"Üzgünüm, ama bana isteyebileceğim en iyi haberi verdin."

"Ama bunun sonuçları olabileceğini söylemezsem tamamen dürüst davranmış olmam."

"Ne tür sonuçlar?"

"Ortopedik, özellikle kasların kullanılmaması nedeniyle. Hafıza kaybı da olabilir. Her şey beynin ne kadar zarar gördüğüne bağlı. Gerçek şu ki, koma konusunda cevaplardan çok sorularımız var. Ama sizi sadece bunu açıklamak için aramadım. Dün Brooklyn, yatağında* yardımsız olarak oturdu."

"Ne? Bu mümkün mü?"

"Evet, mümkün. Aynı şeyi yapan birkaç hastam oldu. Ayrıca ben..." öksürdü "...ben... hm... nabzını kontrol etmek için elini tuttuğumda parmaklarımı sıktı."

Vay canına, ben anında yalan uydurmakta pek iyi değilim, ama bu doktor benden de beter. Odada nabzını izleyen onca cihaz varken nabzını kontrol etmek mi?

Gülümsememi saklayıp konuyu geçiştiriyorum, çünkü bana anlattığı şey, ona aşık olmasından çok daha önemli.

"Bu, benim tecrübelerime göre," diye devam ediyor, "her an geri dönebileceği anlamına geliyor."

"Yarından sonra evleneceğim ve balayı için müstakbel kocamın Yunanistan'daki adasına gideceğim, ama o uyandığında bana hemen haber vereceğinize söz verin. O yaralandığından beri bunun için dua ediyorum, doktor."

"İlk söylediğim kişi sen olacaksın, Madison."



Aynı gece

"Ne zaman olacağını biliyor mu?" diye sorar Zeus.

"Sanmıyorum, ama neyse, hastaneden mutluluktan neredeyse uçarak çıktım!"
Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülünce utanıyorum.

Odin'in eşi Elina'nın evinde bizim için düzenlediği aile yemeğindeyiz.

Sadece aile için... Aslında, hem Elina hem de Zoe'nin ikizleri olduğu için her yer çocuklarla dolu ve tam bir kaos var. Tek düşünebildiğim, birkaç yıl sonra Noel'in nasıl olacağı.

Tanrım!

Zeus'un tüm kardeşleri ve çok heyecanlı görünen annem de oradadır.

"Kutlamalısın!" diyor Zoe. "Kız kardeşin başaracak, Madison.

Onu her zaman dualarımda tutuyorum."

"Geri dönse bile tamamen iyileşmesi zaman alacakmış, ama umurumda değil. Sadece bizimle olmasını istiyorum."

"Hepimiz bunu istiyoruz, canım," diyor annem.

Bir çocuğun kahkahasını duyuyoruz ve arkama baktığımda, Joseph'in yeni dadısının bacaklarına sarıldığını görüyorum.

"Onu çok seviyor gibi görünüyor," diye Dionysus'a yorum yapıyorum, o da kaşlarını çatarak sahneyi izliyor.

"Kadını neredeyse ezip öldürdükten sonra," Hades alaycı bir şekilde, "oğluna bakması için isteyebileceğin en iyi dadıyı bulacağını kim düşünürdü?"

"Evet, ona bayılıyor gibi görünüyor," diyor bebeğin babası gizemli bir şekilde.

Saatler sonra, ikizleri ve Eleanor'u evde Zeus'un yeğenlerime bakması için tuttuğu iki dadıyla birlikte bırakıp arabaya biniyoruz. Nişanlığımın omzuna yaslanarak uykuya dalmaya başlıyorum.

"O kadar mutluyum ki korkuyorum," diyorum.

"Korkma. Sana rüya gibi bir hayat garanti edemem, ama her adımda birlikte olacağımızı söyleyebilirim, *bebeğim*."

* Bu kitap için araştırma yaparken, komada olmalarına rağmen hastaların oturdukları gerçek vakaların raporlarını buldum.

Zeus

BÖLÜM ELLİ İKİ



Düğün günü

"Birkaç adım daha atarsan, lanet olası zemini delip geçeceksin Zeus," diye alay ediyor Ares.

"Sadece biraz endişeliyim."

"*Biraz mı?*" Christos gülüyor. "Evet. Bunu daha önce de konuştuk kuzen," diyor ve Odin'e doğru başını sallıyor.

"Zamanı geldi," diye uyarıyor Dionysus ve kanım kaynıyor.

Birkaç dakika sonra, Madison ve ben tüm dünyanın önünde resmen karı koca olacağız.

Misafirleri fark etmeden, yeni aldığımız evin bahçesine çıkıyorum. Hava hala soğuk olduğu için ısıtmalı bir yapı kurulmuş, ama Madison kilisede evlenmek istemedi. O benim dinime geçmedi, bu yüzden bir sulh hakimi tarafından evlendirileceğiz ve belirli bir dine mensup olmadığı için Ortodoks kilisesinden bir rahipten kutsama alacağız.

Buna rağmen, kuzenlerimin düğünlerinde de aynı rahip görev yaptığı için, gelin ve damadın taç giyme töreni de dahil olmak üzere kilisemizin tüm ritüellerini uygulayacağız.

Bu, Ortodoks düğünlerinde en önemli adımlardan biridir. Her birimiz, evlilikte onuru simgeleyen altın bir taç takacağız. Vaftiz ebeveynleri, mum ve taçları birleştiren kurdeleyi tutarak, sunak etrafında bir törenle gelecekteki eşlerin başlarına taçları takacaklar. Ardından gelin ve damat aynı kadehten şarap içecekler ve Yunan

Rahip, masadaki kutsal nesneleri arındırmak için kullanılan tütsü ile bize rehberlik eder.

Düğün müziği çalmaya başlar, ama benim gözüm sadece bana doğru gelen güzel kadında.

Benim küstah kızım, seksi dansçım, *tatlı bebeğim*, aşkım. Tek aşkım.

O tek başına koridordan yürüyecekti, ama ben onunla yarı yolda buluşmaya karar verdim, böylece el ele yürüyebilecektik, çünkü tüm hayatımız böyle geçecek.

Birlikte, yan yana.

Birkaç kez tökezleyebiliriz, ara sıra çukurlara düşebiliriz, ama her zaman ve sonsuza kadar bunu birlikte yapacağız.

"*S'agapo*, Madison," diye sesleniyorum ona ulaşır ulaşmaz, protokolü çiğneyerek ve her zamanki açlıkla onu öpüyorum.

"Ben de seni seviyorum, Zeus'um."



Balayı

YUNANİSTAN

"Bu bir sürpriz!" diye bağırıyor Yunanistan'daki adamdaki süitimizin banyosundan ve ben başımı sallayıp gülümsüyorum, yatağa oturuyorum.

Madison tüm uçuş boyunca her şekilde benimle dalga geçti, ama öpüşmekten öteye geçmemize izin vermedi. Şimdi buradayım, azgın ve onun ne yapacağını bekliyorum.

Banyo kapısı açılır ve lamba ışığıyla tanrıçamı net bir şekilde görebiliyorum.

Ne planlıyorsa, gecenin keyifli geçeceğini biliyordum, çünkü yatakta her zaman gerçek bir vahşi kedi olan Madison, hamile kaldığından beri doyumsuz bir cinsel iştahı vardı. Ancak, hiçbir şey

pembe ve siyah, fiyonklu ve firfırlı iç çamaşırına hazırlıklı değildim. Saçlarını omuzlarının iki yanına örgüler halinde bağlamış.

Ve tüm bunların en güzel yanı, bebeklerimizle yuvarlaklaşan karnıydı.

Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. "Tanrım, kadın, beni sapık gibi hissettiriyorsun, ama o masum yüzünle çok seksi görünüyorsun."

"Sana *şeker bebek bonusu* veriyorum. Sadece özel müşteriler için."

"Senden ne bekleyeceğimi asla bilemiyorum, Madison. Sanırım başından beri beni büyüleyen de bu."

"Bu bir iltifat mı?"

Onun ağzını ısııyorum. "Benim dünyamda, evet. Beni şaşırtmanı seviyorum. Beni tahrik ediyorsun, karıcığım."

"Seni seviyorum, ama sürpriz bitmedi. Otur, *babacığım*." Telefonuna dokunurken o dik poposunun uzaklaşmasını izlerken beni yatağa itiyor.

Duygusal bir şarkı başlar ve o kalçalarını hareket ettirerek beni delirtmek için sadece birkaç saniye bekler.

"Yeni evimizin odasına bir direk takmalıyız. Ya da sadece oyun oynamak için özel bir oda yapmalıyız," diyor gülümseyerek.

Karımın coşkulu güzelliği karşısında tamamen büyülenmiş bir halde konuşamıyorum. "Umarım bu dans çok uzun sürmez, Madison. Bu müşteri kuralları çiğnemek üzere."

Durur ve parmağını ağzına koyar. "Gerçekten mi? Yani ilk müzikli striptizimi yapmamı engelleyecek misin?"

Hâlâ dans ederken sütyeninin ön kopçasını oynatınca, zorlukla yutkunuyorum.

Dudaklarımı yalıyorum, sikim kaya gibi sertleşmiş, şişmiş meme uçlarını ağzımda hissetmeyi şimdiden hayal ediyorum, çünkü o güzel göğüsleri emmekten asla bıkmıyorum.

Sütyenini açar ve göğüsleri bana kendini gösterir, hamile kalmadan öncekinden bile daha büyük.

Bir adım öne çıktım ve nefesinin hızlandığını fark ettim. "Külotunu çıkar, aşkım."

Bana bakmadan bunu yapar ve kısa saçlı amcığı tüm dolgunluğuyla ortaya çıkar.

Çıplakım, sikim karnıma doğru bakıyor ve yaklaştığımda bana dokunuyor.

Bir kolumu beline doluyorum, diğerk elimle de onu kışından kaldırıyorum.
"Neden aramızda hiçbir zaman tatlı ve pürüzsüz bir ilişki olamıyor?" diye soruyorum.

"Çünkü birbirimize karşı koyamıyoruz. Ben her zaman senin oldum, Zeus."

Ağızlarımız kontrol edilemeyecek bir çılgınlıkla birbirimizi tüketiyor, dillerimiz birbirini okşuyor.

O benim dudağımı ısıyor ve sonra yavaşça benim sikime doğru inmeye başlıyor. "Böyle olmamalı."

"Kuralları kim takar ki, kocacığım?"

Onu bir süre sikiyorum, ama sonra fikrimi değiştiriyorum. "Bu, sahip olacağın tek düşün gecesi olacak, Bayan Kostanidis. Onu unutulmaz kılalım."

O benim sikime bakar ve dudaklarını yalar.

Onu yatağa yatırıp bacaklarını açtım. "Seni yalamak istiyorum."

Aşağıya bakıp, amını okşadığını, parmaklarını am sularıyla ıslattığını izliyorum. Parmaklarını dudaklarıma götürüyor. "O zaman benden istediğin her şeyi alabilirsin, ama şimdi sabırsızlanıyorum. Tadımı ister misin? Tadına bak."

Onu özlemle parmaklarını tek tek emiyorum.

Yüzümü yukarı çekiyor, böylece onu öpebiliyorum. "Doldur beni Zeus. Bir kez daha ne kadar sana ait olduğumu göster."

Uyluklarını ön kollarımla tutuyorum ve sıkı açıklığına bir kez penisimin başını denedikten sonra vücudunun içine giriyorum.

Hareket etmeye çalışır, ama ben izin vermem, bacaklarını sonuna kadar bükerek. "Acırsa durmamı söyle, yoksa hepsine katlanacaksın. Seni doldurmamı

beni seni doldurmamı istemedin mi? İkimiz de bayılana kadar bu amcığ yalayacağım."

Onun vücuduna girip çıkıyorum, her iniltiyle hızım artıyor. Artık bunların benim mi yoksa onun mu olduğunu bile bilmiyorum.

Her zamanki gibi, yaptığımız şey kontrol edilemez şehvet ve deliliğin sınırında olan aşkın bir karışımı. Tek gereken, tenlerimizin birbirine değmesi, ve arzu bizi sarar, bu yoğun bağlantıya teslim olmaktan başka bir şey yapamayız.

"Daha sert."

"Bebeklere zarar vermek istemiyorum." "Bana asla zarar vermezsin."

Onu sert ve derinden sikiyorum, o da inliyor, kıvranıyor, daha fazlasını istiyor. Klitorisini okşuyorum, benim için açıldığını görmekten zevk alıyorum, küçük, pembe cinsel organı benim sikim tarafından genişletiliyor.

O, aşk yeminleriyle karışık müstehcen sözler mırıldanıyor.

Derinin birbirine arpması Şehvetli, iki aşırı ısınmış bedenimizden ve kalplerimizden yayılan sıcaklık. İkimiz de durmak istemiyoruz, çünkü birbirimizi ne kadar çok yutarsak, açlığımız o kadar artıyor.

Göğüslerini emiyorum ve o da beni sıkıca sarıyor. Göğüslerinin hassas olduğunu biliyorum, çünkü geçen hafta banka ofisinde, gömleğini açıp göğüslerini emdiğimde kucağımda boşalmıştı.

"Ahhhhh... Boşalacağım," diye inliyor, sert meme ucunu dudaklarımın arasına aldığımda.

Onun doruğunun her saniyesini tatmak istediğim için onu daha yavaş ve daha derinden sismeye başlıyorum.

Klitorisini okşuyor, çünkü bunun beni ne kadar ıldırtdığını biliyor. Yoğun bir ritme geri dönüyorum. Madison daha fazlasını istiyor.

Onun amının içinde kalınlaşıyorum ve orgazmdan bir adım uzakta olduğumu biliyorum. "Benim için boşal. Sana deli oluyorum, karıcığım."

Boğulur, aşkını yemin eder ve teslim olur.

Onun teslim olması, onu spermimle doldurmam için tetikleyici oluyor.

Onun içine boşalıyorum ve uzun bir süre sonra bile çıkamıyorum. "Ben seninim, *agapi mou**. Sonsuza kadar. Bu hayatta ve sonraki hayatta, ben seninim."

* "Aşkım".

Madison

BÖLÜM ELLİ ÜÇ



Bir ay sonra

"MADISON?"

"Zeus, ne oldu?" "Kız kardeşin uyandı."

"Ne?"

"Bence gelip benimle hastanede buluşsan iyi olur." "Sen zaten orada mısın?"

"Evet, onu ziyarete geldim."

"Mümkün olduğunca çabuk oraya geleceğim." İzlediğim çevrimiçi dersi kapatırken, önce ne yapmam gerektiğini düşünüyorum: kıyafetlerimi mi değiştireyim, annemi mi arayayım?

Giysilerimi değiştirmeye karar veriyorum ve rekor sürede kot pantolon, spor ayakkabı ve hafif bir ceket giyiyorum.

Yeni evimizin merdivenlerinden koşarken kalbim bir an durur.

Kapıyı açıp korumaları selamlıyorum. "Beni hastaneye götürmenizi istiyorum. Kız kardeşim uyandı!" diyorum ve onlar hemen harekete geçiyorlar.

Larry'nin gelmesini bekleyemem, çünkü o Zeus'un yanında hastanede olmalı. Kocam bana bir araba verdi, ama ben araba kullanmayı bilmiyorum, bu yüzden şimdilik bir şoföre ihtiyacım var.

Ben arka koltuğa otururken, korumalar ön koltuklara yerleşiyorlar.

Emerson Gordon'un ölümünden sonra bile Zeus benim güvenliğimi ihmal etmiyor. Hatta şimdi, o, kardeşleri ve kuzenleri

kız kardeşimi neredeyse öldüren saldırının hikâyesini aydınlatmaya kararlı oldukları için.

Annemi aramadan önce telefonum çalıyor.

Arayan Doktor Athanasios. "Madison, sözümü tutmadım." Brooklyn'e olan gizli ilgisine rağmen, her zaman soğukkanlı ve sakin olan biri için alışılmadık derecede endişeli görünüyor.

"Neden bahsediyorsunuz doktor?"

"Kız kardeşin uyandığında ilk bilen sen olacaksın demiştim, ama uyandığında kocan zaten oradaydı. Aslında, o ziyaret ederken uyandı."

Zeus'un bana onun hastanede olduğunu söylediğini şimdi hatırlıyorum. "Neden orada? Brooklyn'in bir ihtiyacı mı vardı?"

"Haftada en az bir kez gelip onunla konuşuyor."

"Ne?"

"Nedenini sordum, bana ailesinin tam olmasını istediğini söyledi."

"Bana haber verdiğin için teşekkürler," diyorum ve telefonu kapatıyorum. Ağlamaya başlıyorum çünkü her zaman hassas bir insan oldum ve bu, başa çıkması zor bir duygu. Kız kardeşim sonunda bize geri dönüyor ve tüm ülkenin saygı duyduğu o güçlü adam Zeus'un, bana hiçbir şey söylemeden haftada bir kez hastaneye gidip Brooklyn'in yanında oturduğunu öğreniyorum.

Yolcu koltuğunda oturan koruması bana mendil uzattı.

"Teşekkürler." Gözlerimi silerim ve yapmam gereken işe odaklanırım. Telefonumu alırım. "Anne? Brooklyn uyandı," diye sorunsuzca söylerim.

"Aman Tanrım! Dadılara talimatlarımı vereceğim ve sonra hastanede buluşuruz. Oraya gidiyorsun, değil mi?"

"Evet, aslında neredeyse vardım."



Arabadan indiğimde ne olacağını ya da Brooklyn'in bulunduğu kata nasıl ulaşacağımı bile bilmiyorum. Hastane resepsiyonistiyle konuşup asansöre biniyorum.

Kapılar açıldığında ve koridora adım attığımda, Zeus'un bana doğru yürüdüğünü görüyorum.

"O nasıl?"

"Gözlerini açtı. Çocuklarının isimlerini söyledi. Konuşmakta zorlanıyor ama sanırım her şeyi hatırlıyor."

"Onu görmek istiyorum."

"Göreceksin, ama şu anda Doktor Athanasios onunla birlikte. Onu muayene ediyorlar, bu yüzden seni içeri almaları en az bir saat sürer. Yemek yedin mi?"

"Sen beni aradığında atıştırmalık bir şeyler yiyecektim."

"Kafeteryaya gidelim. Kızlarımız acıkmış olmalı."

Geçen hafta iki kız çocuğumuz olacağını öğrendik ve Zeus çok sevindi. O günden beri bana her zamankinden daha dikkatli davranıyor.

Onu durdurduğumda beni asansöre götürüyordu.

"Bekle," dedim, kolunu tutarak. "Doktor, her hafta onunla konuşmaya geldiğini söyledi. Sana, seni şu anda sevdiğimden daha fazla sevemeyeceğimi düşündüğümde, yanıldığımı kanıtladığını söylemek istedim."

"Brooklyn senin kız kardeşin, Madison. Bu da onun benim de ailem olduğu anlamına geliyor.

Sen tamamen benimsin."



Annem yaklaşık yarım saat önce geldi ve şimdi nihayet teker teker odaya girmemize izin verildi.

Doktor Athanasios, biraz soğuk, biraz sessiz tavırlarıyla bana iyimser göründü.

Annem önce benim girmeme izin verdi ve kapıyı yavaşça açarken doktorun talimatlarını hatırlamaya çalıştım: Anıları zorlama. Duygularını kontrol etmeye çalış. Ağlama.

Çok gerginim çünkü hamile bir kadına duygularını kontrol etmesini söylemek, bir ineğe uçmasını söylemekle aynı şey. İmkansız.

Ancak, onun görüş alanına girdiğimde, ağlayan Brooklyn oldu. "Madison."

"Beni hatırlıyor musun?"

"Her şeyi hatırlıyorum. Çocuklarıma baktığın için teşekkür ederim." "Bunu yaptığımı nereden biliyorsun?"

"Bütün bu aylar boyunca sizi dinledim." Yavaşça konuşuyor, sözcükler boğazını çiziyor gibi. "İkizlere hamile olduğunuzu ve evlendiğinizi biliyorum."

Yatağın yanında duruyorum, ona sarılmak için can atıyorum ama doktorun söyle

dikle "Buraya gel." Zayıf elini kaldırıyor. "Seni rini duygusal hale getirmemi istemiyorlar." "Doktor, düşü değil mi?"

nüyo "Evet, o da benim Zeus'um gibi Yunanlı. Doğası gereği otoriter." rum. "Çünkü şimdiye kadar Foster kızlarını tanımıyorlardı."

Göz yaşımı siliyorum ve sonunda ona sarılıyorum. "Evet, Brooklyn. Foster kızlarını tanımıyorlardı. Biz kırılmazız."



Bir buçuk ay sonra "Onun

eve dönmesini sabırsızlıkla bekliyorum" diyorum.

"Athanasios'a göre, tedavisine devam etmesi gerekse de, belki iki hafta içinde taburcu edilebilir."

Uyandıktan bir hafta sonra ikizleri onu görmeye götürdük. Bütün gün onlarla pratik yaptım, Brooklyn'in fotoğraflarını ve videolarını gösterdim, ama evde "anne" diyor olsalar da, onunla yüz yüze geldiklerinde söylemediler.

Soraya, Silas'tan daha dostçaydı, ama bu durumun tuhaf gelmesi normal bence ve kardeşim de üzülmüş görünmüyordu.

Konuşması biraz daha iyiye gidiyor, ama yine de konuşma terapistine ve fizyoterapistle gitmeye devam etmesi gerekiyor. Kısa yürüyüşler yapabiliyor, ama kas kütleşinin çoğunu kaybettiğı için hala ayakta durmaktan çok yatarak veya oturarak vakit geçiriyor.

Garip bir şekilde, uyandığından beri en az konuştuğı kişi, onu bir şahin gibi izleyen doktor, her ne kadar bunu gizlemeye çalışsa da.

Bence, yaşadığı cehennemden sonra, birine ilgi duymayı düşünmesi için henüz çok erken. Kafası karışık ve ne yazık ki çok korkmuş durumda. Çocuklarının babasını öldüren ve kendisine ateş eden adamlara ne olduğunu ayrıntılı olarak öğrenmek istedi. Bildiklerimi anlattım: en azından ateş edenlerin tutuklandığını. Zeus bana soruştırmaya devam ettiğini söyledi, ama dürüst olmak gerekirse, ben o kabusu unutmak istiyorum ve umarım bir gün kardeşim de geçmişini aşabilir.

"Masaj ister misin?" diye sordu kocam, bacaklarımı alıp kucağına koyarken, çünkü ayaklarımın giderek şiştiğini biliyordu.

"Her zaman. Beni istediğın kadar şımart. Kraliçe gibi davranılmak için sürekli hamile kalmak istiyorum."

"Hamile olsan da olmasan da sen benim kraliçemsin." Ben yanımda oturuyor olmama rağmen beni kucağına çekip kulak mememi ısıırıyor. "Ama arka arkaya iki kez hamile kalmak istiyorsan, bunu ayarlayabilirim Bayan Kostanidis."

Madison

EPİLOG 1



Dimitra ve Angeliki'nin doğum günü Aylar sonra

Gülerek doğum yapacağımı ASLA DÜŞÜNMEMİŞTİM, ama suyum geldiğinde, doğum gerçekten başlayana kadar kasılmalar arasında gülmekten başka bir şey yapmadım.

Son bir ayı korku içinde geçirdim çünkü hastanelerle aram hiç iyi değildir. İlaçlardan nefret eden biriyim, bu yüzden doktor doğal doğumla iyileşmenin daha hızlı olacağını söylediğinde tereddüt etmedim.

Ancak doğum günü yaklaştıkça tüm cesaretim kayboldu. Bana ve bebeklere ne gibi sorunlar çıkabileceğini düşündüm ve neredeyse her gece kabuslar görmeye başladım.

Bugün, Kostanidis ailesinin erkekleri, planlamadan beni rahatlattılar. Sanki tarihte ilk kez bir kadın doğum yapıyormuş gibi, o dört korkmuş devin halini görmek komikti. Ares araba sürerken, Zeus arka koltukta benimle kaldı; sanki bebek sahibi olmak için bir öğretici varmış gibi, Odin'den telefonla talimatlar aldı.

Ama kızlarımız bunun böyle olmadığını kanıtladı, çünkü ya doktor tarihi yanlış hesaplamıştı ya da ikizler doğmak için beklemek istemediler. Yaklaşık yarım saat önce, babalarının tıpatıp aynısı olan Dimitra ve Angeliki dünyaya geldiler.

Kızlarımı kucağıma alana kadar, iyi bir anne olabileceğimden şüphe duyuyordum. Olmak istemediğimden değil. Kendi ailemi kurmak, bir hayalin gerçekleşmesi gibiydi. Sorun, benim gibi ebeveynlere sahip olmamdı.

Ancak onlara baktığım anda, ikisi için de dünyanın en iyi annesi olacağımı anladım.

Zeus doğumda yanımdaydı ve bazen onu sakinleştirmem gerektiğini hissediyordum, çünkü her ağırlı inlememde o da benimle birlikte acı çekiyor gibiydi.

Sonunda doğacak ilk kızımız Dimitra'nın ağlamasını duyduğunda, tekrar nefes almayı başardı, ancak birkaç saniye sonra endişelenerek Angeliki'nin neden henüz "dışarı çıkmadığını" sordu, sanki ben onu çıkardığı ücretsiz bir sıcak ekmek fırınıymışım gibi.

Normal doğum çok acı verici bir süreçtir — cesur olanlar beni affetsinler.

Elbette bunu tekrar yapardım, çünkü kızlarımın vücudumdan çıktığını hissetmenin verdiği duyguya hiçbir şey kıyaslanamaz, ama bu, saatlerce süren acı ve büyük çaba gerçeğini değiştirmez.

"Harikaydın," diyor Zeus, gülümseyerek, ben Dimitra'yı emzirirken en küçüğümüzü kucağında tutuyor.

"Çok güzeller, değil mi?"

"Evet, çok güzeller. Teşekkürler, Madison."

"Bebekler için mi?" Çok duygusal olduğum için şaka yapmaya çalışıyorum. Son dokuz aydır ağlamaktan başka bir şey yapmadım.

"Onlar için de, ama esas olarak bana yaşamayı öğrettikleri için. Seninle tanışmadan önce, sadece var oluyordum."

"Başıma gelen en iyi şey, yanlış müşteri için dans etmekti," diye şaka yapıyorum.

"Kader, karıcığım. Sen benim olmak için doğdun."



Üç ay sonra

Kız kardeşim çocuklarıyla el ele evimizin bahçesinde yürürken büyülenmiş gibi izliyorum. Annem tüm bu süre boyunca onunla birlikteydi ve

yorgunluk bilmeden iyileşmesine yardım ediyor. Brooklyn bir savaşçı, her zaman öyleydi ve hayatını geri kazanmak için çok çabaladı.

Hayatını neredeyse kaybettiği olay hakkında hiçbir şey söylemedi, onu neredeyse öldüren lanet olası çocuklarının babasından bahsetmekten ise hiç bahsetmedi. Sanki varlığı hastanede uyandığında başlamış gibi.

Onu zorlamıyorum. Unutmak istiyorsa, bence buna hakkı var. Henüz bunu başaramayan benim ve bazen, birdenbire, yanına gidip ona sarılıyorum.

İkimizden her zaman daha güçlü olan bendim, ama çocuk sahibi olmak bir dönüşüme neden olmuş gibi görünüyor. Artık her şey beni duygulandırıyor.

"Hayal mi kuruyorsun?" diye soruyor kocam, kızlarımızı güneşten korumak için bebek arabasının örtüsünü düzeltirken. Sonra oturup beni kucağına alıyor.

"Hayatımın ve kız kardeşimin hayatının nasıl altüst olduğunu, ama sonunda huzuru bulmuş gibi göründüğümüzü düşünüyorum."

"Buna inanabilir miyim bilmiyorum. Yani, mutlak bir kavram olarak huzur."

"Neden inanmayasın ki?"

"Hiçbir hayat mükemmel değildir, Madison. İnsanlar sorunlarıyla farklı şekillerde başa çıkarlar. Bazıları acı çektiklerinde, nedense dünyanın dört bir yanına haykırmak isterler; diğerleri ise tüm dünyaya duyurmadan kendi sorunlarını çözmeye çalışırlar. Ama sonuçta bu, birinin ya da diğerinin engellerinin daha büyük ya da daha küçük olduğu anlamına gelmez. Herkesin sorunları vardır. Ebedi mutluluk diye bir şey yoktur."

"Bana masalların yatmadan önce anlatılan hikayeler olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun, Bay Beyaz Atlı Prens? Çünkü ne kadar isteksiz olsan da, sonunda benim prensim oldun."

"Prens olmak sana ve kızlarımıza sadık olmak anlamına geliyorsa, o zaman ben senin prensinim Madison, ama demek istediğim, Brooklyn'in yaşadığı türden sorunlardan kimse güvende değil. Belki aynı şekilde, gece yarısı evine bir katil girip seni öldürmez, ama hastalıklar, yanlış anlaşılmalarda... Hayatın bize yol boyunca atabileceği birçok sorun. Sana söz verebileceğim tek şey, ne olursa olsun, ikimiz için mücadele etmekten asla vazgeçmeyeceğim. Neyle karşılaşırsak karşılaşalım, birlikte olacağız."

O bana böyle sözler verdiğinde bana ne hissettirdiğini kelimelerle ifade edemediğim için onu öpüyorum. Sözünü tutamayan bir babayla yaşamış biri için, karakterli bir adamla evli olmak cennettir.

Ayrıldığıımızda nefes nefese kalıyoruz, masum öpücük hızla ateşli bir arzuya dönüşüyor.

Saçımın bir tutamını kenara itip fısıldadı, "Kızların bir sonraki emzirme saatine kadar, seni yukarı çıkarıp banyo tezgahında sikmek için vaktimiz var mı sence? Amına girip kendimi kaybetmek için can atıyorum."

Bir saniye içinde ayağa kalkıyorum. "Söylediğimi düzeltiyorum: sen benim prensimsin, ama çok yaramaz, ateşli ve ağzı bozuk birisin. Benim için ideal."

Zeus

EPİLOG 2



Bir yıl sonra

KUZEY CAROLINA

"Babaaa!" Angeliki seslenir ve sadece iki saniye sonra Dimitra ablasını taklit eder.

Boş bir aptal gibi gülümsememeye çalışıyorum, ama başaramıyorum.

Kızlarımın sesini duymak benim için her zaman müzik gibi olacaktır.

"Ne oldu?" diye soruyorum, onlara konuşmak için eğiliyorum.

"At. İstiyorum."

"Ben de istiyorum!" diye
ekliyor kardeşi. "At mı
istiyorsunuz?"

"Evet! At!"

"Aklına bir şey gelmesin." Madison gülerek yaklaşır.

"Neden olmasın? Christos bana, onun evinin yanında satılık bir mülk olduğunu
söyledi.

"

Kuzenimin Kuzey Carolina'daki çiftliğinde birkaç gün geçirmek için geldik
ve Odin yarın ailesiyle birlikte gelecek. Neredeyse indiğimiz andan itibaren kızlarım
atlara, ördeklere ve hatta köpeklere deli oluyorlar.

"Gözlerime bak ve bana bir kır evinde yaşayabileceğini söyle, Zeus."

Cevap vermiyorum, çünkü haklı. Tatilde çok uzun süre kalsam bile iki saniye içinde sıkıntıdan öleceğimi düşünüyorum.

"Büyüdüklerinde, gerçekten istiyorlarsa, adamızda at yetiştirebiliriz," diyor Madison.

Beş saniye sonra, Zoe'nin en küçük oğlu samanlığa atladığı için ikisi de gülüyor.

"Gördün mü? Çok çabuk isterler ve çok çabuk vazgeçerler. Dikkatli olmazsan, ikisi de seni parmaklarında oynatır."

Onu bacaklarımın üzerine oturtuyorum. "Üçünüz demek istiyorsun, değil mi?"

"İki mi dedim? Yanılmışım. Evet, üçümüz seni parmağımızda oynatacağız."

"Ah, Madison, her zamanki gibi küstah."

"Söyle bana, Yunan tanrım, beni esas olarak bunun için sevmediğini söyle."

Cevap vermek yerine, omuz kemiğinin çıplak derisini hafifçe ısıtıyorum, ama sonra bir şey hatırlayıp geri çekilip ona bakıyorum. "Sana gösterecek bir şeyim var. Benimle gelir misin?"

"Kuzenin evinde, gün ortasında beni baştan çıkarmayı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"O zaman ne?"

"Sana bir söz verdim: Seni aşağılayanların hepsinin bedelini ödeyeceğini söyledim. Hatırlıyor musun?"

Dadılara kızlarımıza göz kulak olmalarını söyler, sonra uzattığım eli tutar. Ağaçlara doğru yürümeye başlarım.

"Herkesin cezalandırıldığını sanıyordum," diyor. "Yani, çalışanlarını kovdun. Adriel kendi açgözlülüğünün kurbanı oldu, Gordon öldü ve..." Duruyor, sonunda hatırlamış gibi görünüyor. "Celine?"

Cebimden telefonumu çıkarır ve Odin'in bana daha önce gönderdiği videoyu yüklerim. O izlerken beklerim.

"Aman Tanrım! Bunu nasıl elde ettiler?"

"Bankayı tasfiye ettikten sonra, küçük yılan için hala eski Gordon malikanesi kalmıştı. Evin içinde her yerde kameralar var. Nasıl çalıştıklarını biliyor musun?"

"Hayır."

"Güvenlik kameraları ev sakinlerini korumak içindir ve teorik olarak kayıtlar sadece bunları üreten şirketlere

veya ev sahibinin telefonuna gönderilmelidir. Celine'in bunu bilmediğine hayatım pahasına bahse girerim, ama ne yazık ki Odin biliyordu."

Kayıtın ilk bölümünü izlerken gülmeye başlar. "Şoförle seks mi yapıyor?"

"Evet, ve o adam hizmetçinin kocası. Ama beni ilgilendiren kısım bu değil." Filmi ileri sardım. "Şimdi bak."

Madison'ın ne göreceğini biliyorum: Celine yaşlı uşakın yüzüne tokat atıyor, onu aşağılıyor ve küçük düşürüyor.

"Ne cadaloz!"

"Facebook'unu aç Madison ve onun adını yaz. Aslında, herhangi bir sosyal ağda yazabilirsin."

Bunu yapar ve sonra şok olmuş bir şekilde bana bakar. "Viral mi oldu? Ama nasıl?" "Odin'in yöntemleri vardır."

"Bunu unuttuğunu sanmıştım."

"Hayır, asla unutmam. Onun reşit olmasını bekliyordum, ki bu birkaç ay önce gerçekleşti. Sadece beklemem gerektiğini biliyordum. Sana açıkça böyle davranan biri, kapalı kapılar ardında çok daha kötüsünü yapar."

"Daha kötüsünden bahsetmişken! Seks konusunda, çalışanını aldattığı için o sadece bir sürtük, ama yaşlı uşakla olan mesele başka bir hikaye."

"Aylarca süren kayıtlarımız var, ama adalet için, sadece uşaklara saldırdığı kayıtlar işimize yarayacak."

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Zaten yaptık. Bugün kayıtları yayınlar yayınlamaz, uşak için bir avukat gönderdik. Yüksek tazminat talep etmesi talimatı verildi. Ama bu durumda önemli olan bu değil."

"Mesele onun itibarı, değil mi?"

"Evet. New York sosyetesini kınamada ustadır. Emerson'la ilgili skandal patlak verdiğinden beri, katılmaya çalıştığı birçok etkinlikten, hatta hayır balolarından bile geri çevrilmişti. Bu kayıtlar, onu bir kez ve sonsuza kadar dışlanmaya mahkum etmek için gereken son darbe olacak."

"Bana zarar vermeye çalışan herkesten intikam almaya çalışmanı istemiyorum. Dünya, karanlık kalpli talihsizlerle dolu, Zeus. Hepsine karşı savaşamayız."

"Bir an bile kendini kandırma, Madison. Sen ve kızlarımız benim dünyamsın. Senin ve ailemiz için yapmayacağım hiçbir şey yok."

ve bu, seni inciten veya zarar verenleri cezalandırmak kadar seni korumakla da ilgili."



Bir yıl sonra

"Sizinle gurur duyuyorum. Hepinizle," diyor karım, kardeşlerimin yanaklarından öpüp bana sarılmak için geliyor.

"Gerçeği öğrendikten hemen sonra bunu yapmalıydık," diyorum, "ama geçmişle uğraşmak kendi hatalarımla yüzleşmemi sağladı, bu yüzden erteledim."

Birkaç dakika sonra kardeşlerim bana sarılır ve arabalarına doğru yürürler, beni ve karımı aile mezarlığımızın önünde bırakırlar.

Bugün, nihayet annemi ve babamı tekrar bir araya getirdik.

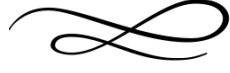
Büyükbabam onun buraya gömülmesini yasaklamıştı. Kederden tamamen etkilenmiş bir şekilde, onun ayrı bir mezara gönderilmesine karar verdik. Şimdi ait olduğu yere geri döndü, çünkü tüm hatalarımıza rağmen onu gerçekten seven tek kişiler bizdik.

"Keşke bir şansım olsaydı, Madison. Onu kucaklamak ve affetmesini istemek için beş dakikam olsaydı..."

"Bu yeterli olmazdı, Zeus. Hiçbir süre yeterli olmazdı, çünkü Emerson ailenizden çaldığı şey Noel'ler, doğum günleri ve ebeveynlerinizin torunlarının hayatında yer alma hakkıydı. Bu değiştirilemez, ama iyi bir hayat sürerek onların anısını onurlandırabilirsin. Çocuklarımızı severek, bana güvenerek, kardeşlerini koruyarak."

"Bunu yapabilirim. Bunun için yaşayacağım."

Bonus



İlerleyen sayfalarda, bu serinin ikinci kitabından ve yakında yayınlanacak başka bir kitaptan bonuslar bulacaksınız.

Dionysus Kostanidis

BONUS

Harper Cecily Bradley'nin gece yarısı ısıtmalý havuzda yüzdüğünü öğrendiğimden beri, gizlice özel denizkızımı izleyen bir tür röntgenciye dönüştüm.

Ona karışmak aptalca olurdu, çünkü o, oğlum Joseph'in alışabildiği ilk dadı, ama bu kadının bende uyandırdığı arzuda mantıklı olan hiçbir şey yok.

Diğer gecelerden farklı olarak, bu sefer dışarı çıkıp sınırlarımızı test ediyorum.

Beklemediğim şey, tam o anda havuzdan tamamen çıplak olarak çıkmasıydı.

Athanasios

BONUS

Aşka inanmıyorum.

Onu istiyorum ve dünyamdaki her şey gibi, onu da elde edeceğim.

Brooklyn Foster komadayken, aileme ait hastanede çalışan çoğu meslektaşım ve onun vakasını tartıştığım diğer beyin cerrahları, onu hayata döndüreceğim yönündeki görüşüme karşı çıktılar, ama ben onların yanıldıklarını biliyordum. Arkadaşlarımdan bana Tanrı lakabını takmalarına şaşmamalı.

İlk başta onu uyandırmak zordu, ama uyuyan kadının odasına her girdiğimde, içimdeki ilkel bir ses haykırıyordu: *O benim*.

Brooklyn direniyor, ama ikimiz de biliyoruz ki er ya da geç bu kedi fare oyunu sona erecek.

Ve tek bir kazanan olacak.

Madeline Turner

BONUS

Zoe ve Christos'un düğününden üç ay sonra

LONDRA

Asansör yukarı çıkarken, beşinci kez aynaya bakmayacağıma yemin ederim, ama kararlılığım çöker.

Ya dişlerimde ruj izi varsa?

Gerçekten buradayım. Zoe, Şeyh Kamal'ın benimle şahsen görüşeceğini söylediğinde inanmadım. Gerçekçi olmayan beklentilerim yoksa, onun beni görmek istemesi iyi bir şey, değil mi?

Aynaya bir kez daha bakıyorum.

Tanrım, bu bir takıntı gibi. Ama kendimi çok güzel hissediyorum.

Zoe'nin benim için seçtiği koyu gri, diz boyu kalem etek ve beyaz ipek gömlek ile tam bir yönetici görüntüsündeyim.

Zarif ve profesyonel. Hafif seksi, dedi bana.

Gözlerimden bir tutam saçımı üfleyerek uzaklaştırıyorum. Annemin her zaman ısrarla yaptırdığı bu Chanel saç kesimi beni sinirlendiriyor ve saçımı uzatmaya karar veriyorum.

Asansör varış noktasına ulaşıyor ama ben kıpırdamıyorum. Güvensizliğim tüm gücüyle geri geliyor.

Kapı açılır ve sanırım sekreterlerden biri olan bir kadın benim çıkmamı bekler. Hâlâ katatonik durumdayken, bana deliymişim gibi bakar.

"Günaydın, Bayan Turner."

"Günaydın," diyorum dikkatlice. Çok hafif disleksim olduğunu dürüstçe söylemişim, ama yavaş konuşmak annemin eleştirilerinden kaçmak için edindiğim bir alışkanlıktı. "Bay Kamal ile görüşme için geldim."

"Şeyh Kamal," diye düzeltiyor beni.

Ah!

Beni baştan aşağı süzer ve kadından hemen hoşlanmam.
Sonra Zoe'nin bana söylediği şeyi hatırlıyorum.

Onların seni korkutmasına izin verme.

Tamam, hadi bakalım, diyorum kendime. Hazırım.

Gergin bir şekilde asansörden çıkıyorum, ne yaptığımı umursamadan, ve görünüşe göre yanlış yöne dönmüşüm çünkü birine çarpıyorum.

Yüksek tiz bir çığlık attım, ama bunun korkuyla ilgisi yoktu, her şey gömleğimin önüne sıçrayan sıcak kahveyle ilgiliydi.

Cildim yanarken, düşünmeden gömleğimi yırtıp attım. Kaynar sıvı göğüslerimi yakmıştı ve ancak kahkahalar duyduğumda, herkesin benim istem dışı striptizime dikkatini verdiğini fark ettim.

Ancak bana öfkeyle bakan biri var. Kim olduğunu biliyorum.

Kamal Hafeez.

İşverenim. Ya da artık eski işverenim demek daha doğru olur.

D.A. Lemoyne'nin diğ er eserleri

Tycoon'un Takıntısı (Lykaios Ailesi'nin Birinci Kitabı) Aşk ve
İntikam Hakkında (Lykaios Ailesi'nin İkinci Kitabı)
Sözleşmeyle Baştan Çıkarılmak (Kostanidis Ailesi'nin Birinci
Kitabı)

Sırlar, Yalanlar ve Aşk (Kostanidis Ailesi'nin İkinci Kitabı) – Yakında

Yazar Hakkında

D.A. Lemoyne, Ağustos 2019'da ilk kitabı *Seduzida* ile yazmaya başladı. O zamandan beri 80'den fazla kitap ve bazı popüler seriler yazarak okuyucularını kendine bağladı.

Henüz sekiz yaşındayken, edebiyat öğretmeni olan büyükannesi onu kitapların dünyasıyla tanıştırdı. Büyükannesinin dairesinin arka odasında kişisel bir "kütüphanesi" vardı ve Lemoyne kitaplara hemen ilgi duydu. Büyükannesi onun ilgisinden o kadar etkilendi ki, tüm koleksiyonunu ona hediye etmeye karar verdi.

Lemoyne, kocası ve köpeği Cookie ile Kuzey Carolina'da yaşıyor. Yazmayı ve yemek yapmayı seviyor ve evinde her zaman arkadaşları var.

Lemoyne'nin hikayeleri, okuyucuların dikkatini çeken muhteşem olay örgüleriyle ünlüdür. İnsanlar, erkek ana karakterlerinin tutkusu ve kadın kahramanlarının gücünü çok seviyor.

Aşkın gücüne güçlü bir şekilde inanır. En büyük tutkuları arasında okumak ve yazmak vardır, bu da ona insan duygularının derinliklerine dalma ve okuyucularla derin bir bağ kuran, iç açıcı hikayeler yazma imkanı verir.

İletişim: dalemoynewriter@gmail.com



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

